

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Alfred Jacobsens Forlag, 1886

Fysiske størrelse | Physical extent:

Soufløren.

Ny udg.

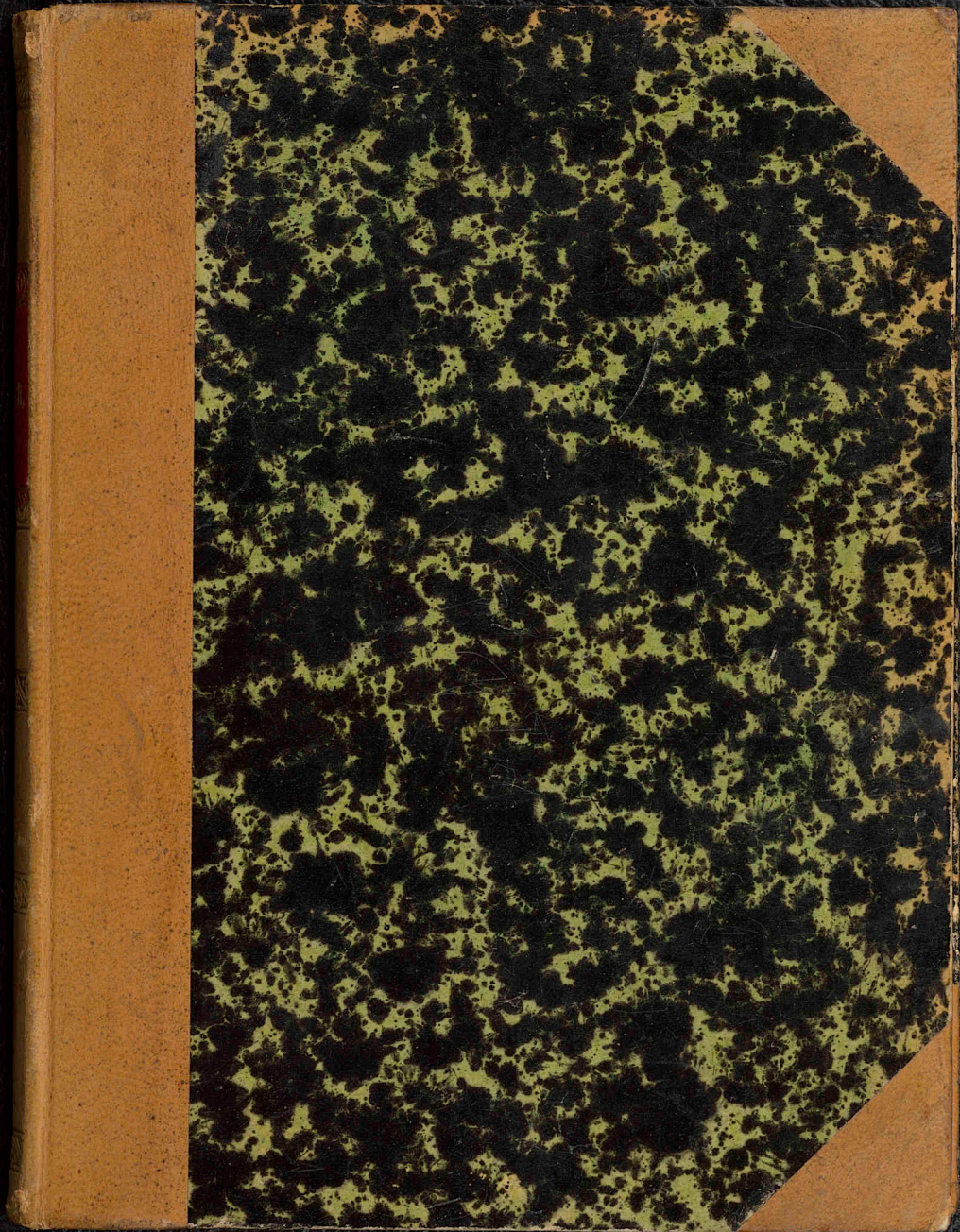
1 bd. (flere pag.)

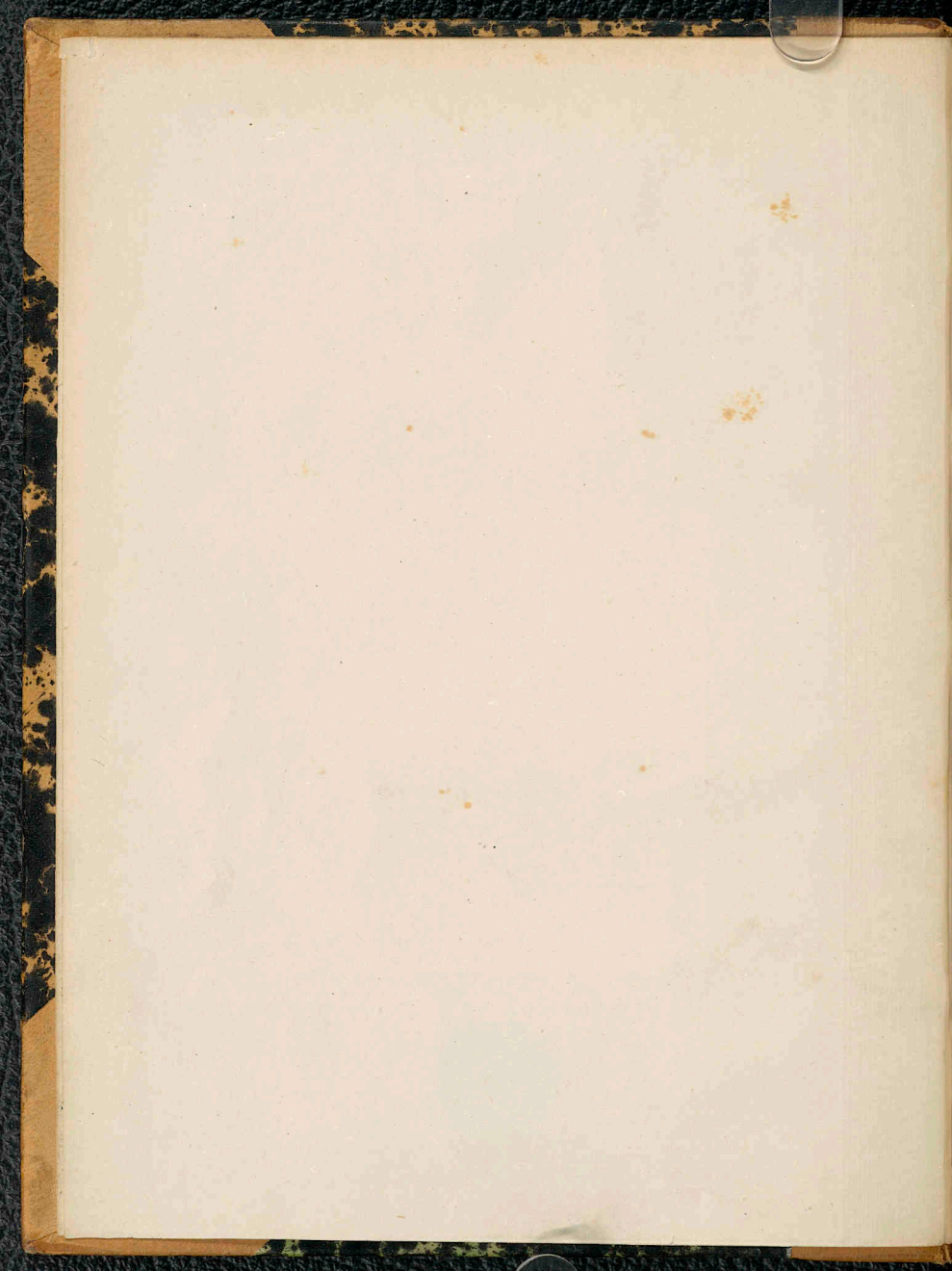
DK

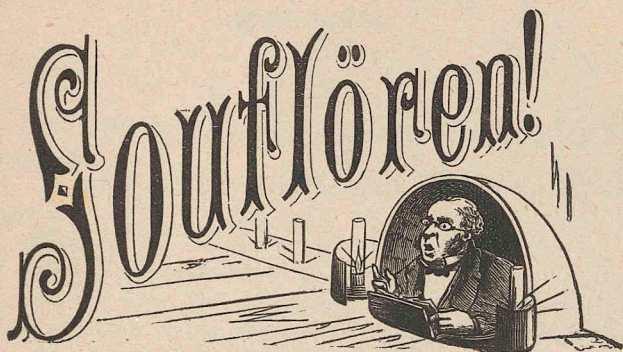
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

ny Udgave.

12 Miniaturkomedjer af Hr. Wilhelm Griksen, sat i Scene af Soufflören, med 36 Følgeblade, udført af danske Kunstnere. Figurerne tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn; de til Komedjerne hørende Dekorationer udført af d'Hr. Landskabsmaler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivh.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Rjøbmagergade 39.

1886

Indhold.

A. Text.

Souflørens Theaterdekorationer (om Opklæbning, Udfæring etc.).

Souflørens Miniaturkomedjer (Vejsledninger til Opførelsen.).

1. Danmark, 6 Tableauer for Miniaturtheater.
2. Hjemme, Miniaturkomedje i 1 Akt.
3. Det arabiske Pulver, Comoedie udi een Akt efter Holberg.
4. Rejsen til Kina, Miniaturkomedje med Sange i 1 Akt.
5. Paa Flugten, originalt Miniaturskuespil i 1 Akt.
6. Djævelens Datter, fantastisk Miniaturkomedje i 5 Tableauer.
7. Ved Sankelmark, Episode i 1 Akt og et Slutningstableau.
8. Forraadt, Miniaturkomedje i 1 Akt.
9. En glædelig Jul, original Miniaturkomedje i 1 Akt og et Slutningstableau.
10. Fra Gaden, original Miniaturkomedje i 1 Akt.
11. Smuglere, Miniaturkomedje i 1 Akt.
12. Et Eventyr i det Grønne, Miniaturkomedje i 1 Akt.

B. Folgeblade.

Akt 101a Proscenium.

" - b do., Over- og Underdel.

" 102 Fortæppe.

" 103 Tableautæppe.

" 104 Tæppedekorationer.

" 105) Moderne Gade (Bagtæppe.

" 106) (Rulleser.

" 107 Figurer til „Hjemme“, „Det arabiske Pulver“ og „Rejsen til Kina“.

- Ark 108 Dampstib, Mellemtæppe (til Bagtæppe benyttes Ark 109).
 " 109) (Bagtæppe.
 " 110) Horizont (Kulisjer.
 " 111) (Bagtæppe.
 " 112) Gammel Gade (Kulisjer.
 " 113 Figurer til „Bed Sankelmark“.
 " 114 Soufitter og Sætstykke.
 " 115) (Bagtæppe.
 " 116) Snedækket Skov (Mellemtæppe.
 " 117) (Kulisjer.
 " 118) (Bagtæppe.
 " 119) dansk Skov (Mellemtæppe.
 " 120) (Kulisjer.
 " 121) (Bagtæppe.
 " 122) Have (Mellemtæppe.
 " 123 Figurer til „En glædelig Jul“, „Paa Flugten“ og
 „Forraadt!“
 " 124 Gade i Aftenbelysning (til Kulisjer benyttes Ark 106.)
 " 125 Figurer til „Djævelens Datter“.
 " 126) (Bagtæppe.
 " 127) Drypstenshule (1. Mellemtæppe.
 " 128) (2. do.
 " 129) (Bagtæppe.
 " 130) Ridderfal (1. Mellemtæppe.
 " 131) (2. do.
 " 132 Figurer (Statister).
 " 133 Sætstykke (Gremitage, Kronborg, Skibe).
 " 134 Sætstykke (Jellinge, Furesø.)
 " 135 Sætstykke (Dybbøl, Bantasten, Krigergrav).
 " 136 Figurer til „Smuglere“, „Fra Gaden“ og „Et Eventyr
 i det Grønne“.

Arbejds tegninger.

Souflorens Theaterdekorationer.

Opklæbning. Bagsiden af den Billedflade, som skal opklæbes, paastryges et tyndt Lag Klister, hvorefter Billedet lægges henover den Flade, som skal beklæbes. Et Stykke rent Papir, omtrent af samme Størrelse som Billedfladen, lægges over samme, medens man med et blødt Tørklæde eller Fladen af Haanden trykker eller gnider Billedet fast. For at undgaa, at den beklæbede Flade kaster sig, maa denne fugtes eller føres (s: beklæbes med Papir paa Bagsiden). Hertil anvendes i Reglen „Columbier.“ Efter endt Opklæbning er det heldigt at henlægge det Opklæbede mellem to plane Gjenstande, f. Ex. to Brædder, og lægge en Vægt ovenpaa.

Det er aldeles forkasteligt at anvende andre Binde-midler end Klister til Opklæbning. Et godt Klister laves af bedste „Flormel“, som udrøres i Vand til en tynd, jævn Dejg uden Klumper, og derefter koges. Naar lidt „pulveriseret“ Alun tilføjes Klisteret bliver dette bedre og mere holdbart.

Samtlige Ark opklæbes paa Pap. Til Bagtæpper, Kulrisser og Soufitter benyttes „Graa Pap Nr. 35“; til Figurer, Mellemtæpper og Sætstykker anvendes „Røsrhøgspap“.

Arkene Nr. 101a og 101b sammenklæbes paa een Pap („Graa Pap Nr. 20“), dog først efterat Frontgruppe og Trefodder er fjernet fra Ark 101a og Underdelen er klippet fra Ark 101b. Frontgruppe og Trefodder opklæbes paa „Værhgs-pap“, Underdelen paa „Graa Pap Nr. 20“.

For- og Bagtæpper, som skal rulles op, opklæbes paa Lærred.

Af Ark 129 opklæbes 2 Exemplarer.

Til Arkene 105, 111, 118, 126 og 129 udføres Pappen forinden Opklæbningen (se Pag. 7).

Udførelse. Naar Alt er fuldstændig tørt, udføres Figurer og Dekorationer saa omhyggelig som mulig.

Udførelsen udføres enten med en Kniv, der har en skarp Spids, eller med Apparater til Udførelse. Det opklæbede Ark lægges paa et Skærebædt (bedst af Bogetræ) og holdes godt fast mod samme, medens man med Spidsen af Kniven stikker eller skærer Affaldet bort. Rette Linier bekræftes ved Hjælp af Lineal (uden brudt Kant), som lægges tilbenstre for den rette Linie, der ønskes gennemskåret, medens man — idet man med Linealen holder Pappen fast mod Skærebædet — gentagende fører Kniven langs Linealen. Det er heldigst at skære paatværs af Træets Årer. Paa Figurer eller Dekorationer, i hvilke Huller eller Åbninger findes, udføres disse først og derefter de udvendige Omrids.

Alle Mellem- og Bagtæpper bekræftes i ligestort Format, ligesom ogsaa Kulisjedeforationernes Højde maa være nøjagtig ens. Det er praktisk at have nøj-

agtig afpassede Modeller af Pap, udelukkende bestemte og opbevarede til dette Brug.

Til Arkene Nr. 105, 111, 118, 126 og 129 beskæres Pap i Bagtæppeformat. Først efter at Pappen er udfaaaret, saaledes som Arbejdstegningen viser, opflæbes de forud i samme Format beskaarne Ark.

Af de to opflæbede Planer af Ark 129 benyttes det ene som Bagtæppe, det andet som Mellemtæppe. I sidstnævnte udfæres det midterste Parti, saaledes som Tegningen af Dekoration 10 viser.

Tovværket paa Skibene (Ark 133) kan bortskæres og erstattes med Traade.

For at styrke de Dele af Figurer og Dekorationer, som efter endt Udfærelse er skrøbelige og derved let brydes, saasom Vaaben, Spir, fremspringende Grene etc., kan man lime flækkede Gsparto paa Bagsiderne.

*

*

*

Paa Bagsiden af Figurerne noteres den Komedje, i hvilken Figurerne benyttes og desuden Figurens Navn. De til hvert enkelte Stykke anvendelige Figurer samles og indpakkes, hvorefter Stykkets Navn skrives udenpaa Pakken. Statister eller Figurer, der bruges til forskellige Stykker, opbevares særskilt med Udskrift „Statister“.

Paa Bagsiden af Bagtæpper, Mellemtæpper, Kulisser, Soufitter, Sætstykker og Møbler noteres nedenstaaende Mærke og Løbenummer. Alle Kulisser tilhøre for Tilfuerne gives ulige, Kulisserne tilvenstre lige Løbenumre.

Ark 105 mærkes med Bagtæppe 1.

Ark 109 med Bagtæppe 2.	Ark 121 med Bagtæppe 6.
" 111 " — 3.	" 124 " — 7.
" 115 " — 4.	" 126 " — 8.
" 118 " — 5.	" 129 " — 9.

Ark 108 mærkes med Mellemtæppe 1.

Ark 116 med Mellemtæppe 2.	Ark 128 med Mellemtæppe 6.
" 119 " — 3.	" 129 " — 7.
" 122 " — 4.	" 130 " — 8.
" 127 " — 5.	" 131 " — 9.

Paa Ark 104 mærkes Kulisjerne med Kulisje tilh. 1 og Kulisje tilh. 2.

Ark 106 med 3. 4. 5. 6.	Ark 117 med 15. 16. 17. 18.
" 110 " 7. 8. 9. 10.	" 120 " 19. 20. 21. 22.
" 112 " 11. 12. 13. 14.	

Soufitten paa Ark 104 mærkes med Soufytte 1; Soufitten paa Ark 114 med Soufytte 2.

Sætstykket paa Ark 108 mærkes med Sætstykke 1. Sætstykkerne paa

Ark 114 med Sætstykke 2. 3. 4. 5.	Ark 122 med Sætstykke 8.
" 116 " — 6.	" 130 " — 9.
" 119 " — 7.	" 131 " — 10.
" 133 " — 11 (Gremitage), 12 a (Kronborg), 12 b (fjern Ryft), 13, 14, 15, 16, 17 (Stube).	
" 134 " — 18 (Jellinge), 19 (Jurefjøl).	
" 135 " — 20 (Dybbøl), 21 (Rjampesøj), 22 (Krigergrav)	

Thronstolen paa Ark 104 mærkes med Møbler 1; Møblerne paa Ark 131 med Møbler 2. 3. osv.

Hver Art Dekorationer opbevares særskilt og forteret efter Løbenummer.

Souflørens Miniaturkomedjer.

Til Opførelsen af „**Hjemme**“ benyttes Bagtæppe 1; Kulisser 3, 4, 5 og 6 og Soufite 2. (Se Tegningen af Dekoration 1).

Dekorationen vises fuldt belyst. Mod Slutningen af 9. Scene dæmpes Belysningen succesfibe, hvorefter Bagtæppet vises illumineret (o: oplyst bagfra).

Til Opførelsen af „**Det arabiske Pulver**“ benyttes Bagtæppe 3; Kulisser 11, 12, 13 og 14 og Soufite 2. (Se Tegningen af Dekoration 4).

Fuld Belysning.

Til Opførelsen af „**Rejsen til Kina**“ benyttes Bagtæppe 2; Mellemtæppe 1; Kulisser 1 og 2; Soufite 1 og Sætsykke 1. (Se Tegningen af Dekoration 2).

Fuld Belysning, som forstærkes med et mellem Mellem- og Bagtæppet anbragt extra Lys.

Til Opførelsen af „**Paa Flugten**“ benyttes Bagtæppe 5; Mellemtæppe 3; Kulisser 21 og 22 samt Sætsykke 7. (Se Tegningen af Dekoration 6).

Fuld Belysning. Mod Slutningen af 9. Scene dæmpes Belysningen succesfve, hvorefter Maanen vises spillende paa Soen. Den smukkeste Birkning opnaaes ved at placere et tændt Stearinlys 2 Tom. bag Bagtæppet og lade Flammen brænde c. 1 Tom. under den udskaarne Maane.

„Djævelens Datter“. Til 1. Tableau benyttes Bagtæppe 8 samt Mellemtæppe 5 og 6. (Se Tegningen af Dekoration 9).

Rodlig Belysning. Bag det Udskaarne i Bagtæppet anbringes et extra Lys.

Til 2. Tableau benyttes Bagtæppe 2; Mellemtæppe 1; Kulisjer 1, 2; Soufite 1 og Sætstykke 1. (Se Tegningen af Dekoration 2).

Fuld Belysning. Extra Lys mellem Mellem- og Bagtæppe.

Til 3. Tableau benyttes Bagtæppe 2; Kulisjer 19, 20, 21 og 22; Soufite 2 samt Sætstykke 11. (Se Tegningen af Dekoration 11).

Fuld Belysning. Extra Lys mellem Sætstykke 11 og Bagtæppe 1.

Til 4. Tableau benyttes Bagtæppe 7; Kulisjer 3, 4, 5 og 6 samt Soufite 2. (Se Tegningen af Dekoration 8).

Blaalig Belysning. Bagtæppet oplyses bagfra.

5. Tableau. Samme Dekoration som til 1. Tableau (Dekoration 9). Paa Lemmen, som er sænket

naar Tæppet gaar op, anbringes Figurer, der bærer Drypstensformationer. Skjult af disse anbringes en lille Beholder af Blik i hvilken en med god Sprit mættet Bomuldstot er nedlagt. Baalet tændes, forinden Figurerne i Slutningsscenen hæves om Lucifer, der placeres umiddelbart foran Abningen i Gulvet.

Belysning som til 1. Tableau.

Til Opførelsen af „**Ved Sankelmart**“ benyttes Bagtæppe 4; Mellem-tæppe 2; Kulisjer 15 og 18 samt Sætsstykke 6. (Se Tegningen af Dekoration 5).

For at fremstille Snefald klippes et Ark hvidt Silkepapir i ganske smaa Stykker, som samles og opbevares, indtil de skal benyttes. De drysses fraoven ned paa Scenen.

Fuld Belysning.

Til Slutningstableauet, som forud opstilles umiddelbart bag Bagtæppe 4, benyttes Bagtæppe 2, Kulisjer 16 og 17 og desuden de tre Grupper, af hvilken den største placeres i Midten.

Slutningstableauet vises saa kraftig belyst som mulig. Det fremstilles indhyllet i Damp, som frembringes ved Hjælp af en tændt Cigar

Hvis Instrument haves til Raadighed, spilles „Taf for din Daad“ (Musik af N. P. Hillebrandt) piano, strax efter at de sidste Figurer har forladt Scenen. Saa snart Melodien er spillet igjennem, hæves Bagtæppe 4, og Melodien gjentages forte.

Musik til „Bed Sankelmark“, komponeret og arrangeret for Piano af „En Ven af Soufløren“, faas kun ved direkte Henvendelse til „Soufløren“s Kontor.

Til Opførelsen af „**Forraadt!**“ benyttes Bagtæppe 2; Mellem-tæppe 7, 8 og 9; Sætstykke 9 og 10 samt Møbler. (Se Tegningen af Dekoration 10).

Fuld Belysning. Genimod Slutningen af 6. Scene efterlignes en Solnedgang. (Horizonten og Borggaarden vises i et svagt rødtligt Lys, som efterhaanden tiltager i Styrke).

Til Opførelsen af „**En glædelig Jul**“ benyttes Bagtæppe 2; Mellem-tæppe 2; Kulisser 15, 16, 17, 18; Sætstykke 6 og 21. (Se Tegningen af Dekoration 16).

Fuld Belysning. Mod Slutningen af 6. Scene dæmpes Belysningen efterhaanden.

Til Slutningstableauet, som vises i rødlig Belysning, benyttes Bagtæppe 8; Mellem-tæppe 5 og 6.

Til Opførelsen af „**Smuglere**“ benyttes Bagtæppe 6; Mellem-tæppe 4 samt Kulisser 19 og 20. (Se Tegningen af Dekoration 7).

Fuld Belysning, som dæmpes noget efter 4. Scenes Begyndelse.

Til Opførelsen af „**Dra Gaden**“ benyttes Bagtæppe 7; Kulisser 3, 4, 5, 6 og Soufite 2. (Se Tegningen af Dekoration 8).

Fuld Belysning. Mod Slutningen af Stykket dæmpes Belysningen efterhaanden, hvorefter Bagtæppet vises illumineret.

Til Opførelsen af „**En Udflugt i det Grønne**“ benyttes Bagtæppe 2; Mellemtæppe 4; Kulisser 19 og 20, samt Sætsykke 19. (Se Tegningen af Dekoration 14).

Fuld Belysning.

Danmark,

6 Tableauer for Miniaturtheater.

Til Dførelsen af „**Danmark**“ anvendes Arkene Nr. 109, 110, 114, 116, 117, 118, 119, 120, 122, 133, 134 og 135 af Alfred Jacobsens „Danſke Theaterdecorationer“.

1. Tableau: Jægersborg Dyrehave.

Hertil benyttes Bagtæppe 2; Kulisſer 19, 20, 21 og 22 ſamt Sætſtykke 11. (Se Tegningen af Decoration 11).

Fuld Belyſning. Extra Lys mellem Sætſtykke 11 og Bagtæppet.

*

*

*

2. Tableau: Ved Fureſø.

Bagtæppe 2; Mellemtæppe 4; Kulisſer 19 og 20 ſamt Sætſtykke 19. (Se Tegningen af Decoration 14).

Dæmpet Belyſning.

3. Tableau: Gurre.

Bagtæppe 5; Mellemtæppe 3; Kulisjer 19 og 20
samt Sætsstykke 7. (Se Tegningen af Dekoration 6).

Blaalig Belysning. Et extra Lys anbringes c.
2 Tom. bag og 1 Tom. under den udfaaarne Maane.

*

*

*

4. Tableau: Jylland.

Bagtæppe 2; Mellemtæppe 4; Kulisjer 19 og 20
samt Sætsstykke 18. (Se Tegningen af Dekoration 13).

Fuld Belysning. Extra Lys mellem Sætsstykke 18
og Bagtæppet.

*

*

*

5. Tableau: Dybbøl.

Bagtæppe 2; Mellemtæppe 2, Kulisjer 15 og 16
samt Sætsstykkerne 20 og 22. (Se Tegningen af Dekora-
tion 15).

Blaalig Belysning. Maanelys fra venstre.

*

*

*

6. Tableau: Kronborg.

Bagtæppe 2; Mellemtæppe 3; Kulisjer 19 og 20
samt Sætsstykker 4, 12 a og 12 b. (Se Tegningen
af Dekoration 12).

Fuld Belysning. Extra Lys mellem det bagerste
Sætsstykke og Bagtæppet.

Skibene 13, 14, 15, 16 og 17 føres langtsomt
over Søen i Baggrunden.

Haves Instrument til Raadighed, indledes Tableauerne med „Danmarks dejligst Bang og Bænge“; derefter spilles til 1. Tableau: „Nu grønnes Skoven atter“; til 2. Tableau: „Flyb Fugl, flyb over Furesjøens Bøve“; til 3. Tableau: „Huffer Du Gurre“ („Hvor Nilen vander Egyptens Jord“); til 4. Tableau: „Iylland mellem tvende Have“; til 5. Tableau: „Slumrer sødt i Slesvigs Jord“ og til 6. Tableau: „Dejlige Øresund“.

Musik til „Danmark“, arrangeret af „En Ven af Soufløren“, faas kun ved direkte Henvendelse til „Soufløren“s Kontor.

*

*

*

Som Tacapo-Tableau kan vi ses: Tivoli en Fæstasten med Musikken: „Og dersom Du morer Dig daa'li“.

Levering.

1 Krone.

Soufløren,

ny Udgave,

komplet i 12 Leveringer

(se Bagsiden!).

Foruden en Miniaturkomedje af Hr. Wilhelm Griksen, sat i Scene af Soufløren, bestaar hver Levering af 3 Folgeblade i Farvetryk, udført af danske Kunstnere. Figurerne tegnes af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn, de til Komedjerne hørende Dekorationer af d'Hr. Landskabsmaler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag

Kjøbmagergade 39.

Hjemme,

originalt Miniaturskuespil i een Act

af

Vilhelm Eriksen.

Figureerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Kjøbmagergade 39.

Personer:

Lord Walter Kingstone til Kingstoneshall.

Caleb, hans Kammertjener.

Diabello,

Felix Benetti,

Walter, hans Søn,

John Rice, Politibetjent.

} omrejsende
Gjøgler.

Handlingen foregaar i London i Nutiden.

Til Oplyselsen af „Hjemme“ benytttes Arkene Nr. 105, 106, 107 og 114 af
Alfred Jacobsens „Danske Teaterdecorationer“.

1. Scene.

(Skuepladsen forestiller Gade).

Caleb. Lorden (fra højre).

Lorden. Lad mit Bærelse være opbarmet til jeg kommer tilbage.

Caleb. Vel, Deres Herlighed! Jeg troede, at De vilde

Lorden. Har Du glemt, hvilken Dato vi skrive idag?

Caleb. Deres Herlighed!!

Lorden. Naa naa, gamle Caleb! Jeg veed godt, at Du gjerne vilde have mig til at glemme men nej — det er umuligt!

Caleb. Lord Ringstone! Saa sandt som De altid har været mig en god og naadig Herre

Lorden. Nok, Caleb! Nok! Farvel faalænge

(ud tilb.)

2. Scene.

Caleb.

Ja, jeg vilde have ham til at glemme, glemme den Søn, som han saa haardt forskød, og det blot for en

ungdommelig Grille. Thi hvad nytter det, at han mindes det Barn, som dog for evig er tabt for ham. Ak! Den stakkels Dreng! For en Forelskelses Skyld at blive forvist sit Fædrehjem, ak ja! ak ja! (ud tilh.)

3. Scene.

Felix og Walter (fra venstre); (lidt efter) Diabello.

Walter. Fader! Jeg er saa træt og tørstig!

Felix. Stakkels Barn! Jeg haaber, at Diabello snart kommer med Penge, at vi kunne saa Tag over Hovedet og blive lædskede.

Walter. Kjære Fader! Ak! Du er altid saa bedrøvet!

Felix. Gudskelov! Der er Diabello. (Diabello ind fra venstre).

Diabello. Naa, Felix, har Du været heldig?

Felix. Forgjæves have vi gjort vore bedste Kunststykker paa Torve og i Stræder, kun fem Pence er hele Udbyttet!

Walter. Og for dem købte Du Brød til mig, Fader!

Felix. Stille Barn! Og Du, Diabello?

Diabello. Lommerne fulde af Guld.

Felix. Hvor kan Du dog spørge nu!

Diabello. Paa min Vre! Jeg spoger ikke. Tyve blanke Guinéer ligge i min Lomme. Nu skal jeg til at fortjene dem.

Felix. Det svimler for mig. Fortæl!

Diabello. Det er snart gjort. Jeg havde længe gaaet ved Sct. Pauls Kirkeplads, slaaet Saltmortaler, gaaet paa Hænderne, været Kautschukmand osv., og desvære alt uden Held; da kom en Mand til mig og sagde: „Vil Du tjene tyve Guineer?“ „Naturligvis,“ svarede jeg; „godt, her ere de,“ sagde han, „men for at fortjene dem, maa Du kaste en lille Pakke med Dynamit ind af Vinduet i den Sal, hvor Overhuset holder Mode. Men, mærk dig vel,“ lagde han til, „prover Du paa at forraade mig, eller flygter uden at have adlydt min Befaling, da vogt dig, jeg har Hjælpere heromkring, et Ord af mig og Du er et Lig“. Naa, og saa gif han.

Felix. Diabello! Du vil da vel ikke . . .

Diabello. Jo, saamæn vil jeg saa. Jeg har saa længe ernæret mig paa en ærlig Maade, nu vil jeg prøve . . .

Felix. At blive en Skurk . . .

Diabello. Na, Pasfiar! For man kan saa fat i mig, er jeg langt borte. Kom, lad os nu saa et godt Maaltid.

Felix. Nej, aldrig. Jeg vil skamme mig ved at kalde den min Kammerat, som jeg veed er en Nidding. Gaa, æreløse Karl, imellem os er Alt forbi!

Diabello. Ha! Du vover! Na, man maa tilgive en sulten Mave. Farvel, din Nar! (hurtig ud til højre).

Felix. Stands! For Himlens Skyld, stands! Kom Walter, — det maa forhindres, hvad det end koster.

(Begge ud til højre).

4. Scene.

Jorden (fra venstre).

Jeg har ingen Ro. Min Søn! Min elskede eneste Søn! Lever Du endnu! Ak, Gud maa vide, hvor Du færdes paa Jorden. (Pause. Hvor tungt at være ene, ene i al min Rigdom. Den nytter mig intet, den kan ikke gjøre mig glad. Naa, igjen disse triste Tanker, desto værre de ere forgjæves. [ud tilhøjre].

5. Scene.

Felix og Walter (fra Baggrunden tilhøjre).

Felix. Hvad hjalp det vi løb, hvad nyttede det, at vi fortalte Politipatrouillen om Attentatet? Intet!

Walter. Ja, de lo kun af os. Men kunde vi ikke gaa til Overhujet?

Felix. Nej, min Dreng, dels ere vore Ben for trætte til at følge Diabello, den bedste Løber i vor Troupe, dels er det saa længe siden, at jeg har været i London, at jeg helt har forglemt Vejen igjennem Gaderne.

Walter. Gader, maa jeg gaa derover i det store Hus og bede om et Stykke Brød?

Felix. Tigge!! En Etling af . . . naa, Barn, gaa da. O vee! Det blev ikke junget for min Bugge, at min Søn engang skulde gaa og tigge. Gjøgler, springe, være Bajads for det tørre Brød, nuvel det har jeg maattet,

men tigge . . . naa, ogsaa dette. Gaa, mit Barn og
 til din Sult.

Walter. Fader!

Felix. Gaa, Walter, gaa! Jeg venter her.

[Walter ud tilhøjre].

6. Scene.

Felix (sidt efter) Rice.

Felix. Saavidt er det altsaa kommet. Tigger!
 Tigger! O min Virginie, min brave ærefjære Hustru,
 Levede Du endnu, dette vilde knuse dit Hjerte. Al, saa
 dybt er jeg sunken!

Rice [fra venstre]. Ej! Der er nok Manden! Signale-
 mentet passer, ja, det maa være ham. God Aften!

Felix. God Aften!

Rice. Undigt Bejr, ikke sandt?

Felix. Na ja!

Rice. Skal vi to gaa en lille Tur i det yndige Bejr?

Felix. Nej tak, jeg har ikke den Gæst at kjende Dem.

Rice. Ikke det! Det skal Du snart komme til.
 Mit Navn er James Rice, Opdager i det londonfke Politi.

Felix. Sa saa. Jeg har ikke Noget med Poli-
 tiet at bestille.

Rice. Da kan Du stole trygt paa, at Politiet har
 med Dig at bestille.

Felix. Gaa Deres Vej, De er forrykt!

Rice. Rolig min Lille. Kom kun med. Vil Du

ikke med det Gode, skal Du med det Onde. Nu lidt hurtig, ellers bliver jeg nødsaget til at minde Dig om, at jeg har to nydelige smaa Revolvere i Lommen.

Felix. Men, kjære Mand, hvad har jeg dog forbrudt?

Rice. Oho, Kammerat! Er Du af den Slags? Ja, Du har ikke gjort noget Videre, blot forsøgt at sprænge Parlamentet i Luften.

Felix. Retfærdige Himmel!

7. Scene.

De Forrige. Walter og Caleb (fra højre).

Walter. Fader, jeg fik saamegen Mad, og Du skal ogsaa ind at spise.

Caleb. Ja, fra vor Dør gaar ingen Fattig julten bort. Men, min Gud, William!!

Felix. Caleb! Min kjære gamle Caleb!

Rice. Maa kom saa lille Ven. Hjemme hos os faar Du nok Aftensmad.

Caleb. Hvorledes?

Felix. Jeg arresteres for en Forbrydelse, som jeg ikke har begaaet.

Caleb. Det maa ikke skee! (mod højre) Herre! Dres Herlighed! Kom!

Rice. Saa, nu afsted, lille Tyr. Nu lidt raff!

8. Scene.

De Forrige. Lorden.

Lorden. Hvorfor raaber Du saaledes efter mig, Caleb.

Caleb. Herre! Se, hvem der staar.

Lorden. Min Gud! Svigter mit Syn mig!

Caleb. Der eneste Søn, som skal fængsles. Frels ham.

Lorden. Herr Politiofficiant. Jeg, Lord Ringstone, garanterer for denne Mand indtil videre.

Rice. Meget vel, Deres Herlighed! [ud].

9. Scene.

De Forrige (uden Rice).

Lorden. William! At mødes saaledes . . .

William. Fader, tilgiv . . .

Lorden. Ti!! Du har slået bort ældgamle Navn i Snarset ved dit vanvittige Giftermaal med den Gøglerfke. Skal du gjøre det helt umuligt ved en Forbrydelse?

William. Fader, ved alt, hvad der er mig helligt! Jeg er uskyldig.

Lorden. Stille!! Saa dybt jeg end har savnet dig, hellere havde jeg seet dig død, end at opleve dette.

Caleb. Herre, William er jo . . .

Lorden. Ti gamle Taabel!

10. Scene.

De Forrige. Rice (fra venstre).

Rice. Om Forladelse! Deres Herlighed, Manden der er uskyldig. Forbryderen er fanget og har tilstaaet.

Lorden. Det er godt. Gaa!

Rice [aff.] Naar da, ja det kan man forstaa. Puh! Ikke engang en Ducør! [ub].

Lorden. Du er altsaa uskyldig, Vel! Men aldrig havde jeg tænkt mig, at en Ringstone kunde falde saa dybt, at den forste den bedste Politibetjent kunde antage ham for en Forbryder. Og hvad er saa Grunden dertil? Din Ungdomsdaarskab. Dig nu, som du har redet. Gaa! Jeg har ingen Søn!

William. Fader! Du støder mig bort! Velan, jeg har maaske fortjent det. Vi sees vel aldrig mere, saa lad mig sige dig, før vi skilles, at dit Navn har jeg ikke baaret fra den Dag jeg forlod mit Hjem. Det er Gøgleren Felix Benetti, der igjen drager ud i Verden, men Gud være lovet hverken ene eller venneløs, thi han har en Søn, og ham vil han ikke miste for hele Verdens Kongeriger og Grevskaber. Leve! min Fader, Farvel mit Hjem, hvortil jeg dog stedse har længtes.

Walter. O, du strænge gamle Mand! Hvorfor er du vred paa min Fader? Hører du ikke, hvor bedrøvet han er.

Lorden. William! Min Søn! Alt er glemt, tilgivet! Bliv hos mig!

William. Fader! Gud lonne Dig!

Lorden. Der faldt en Sten fra mit Hjærte! Jeg er saa lykkelig, jeg har min Søn igjen.

William. Du har to, Fader, Du har jo ogsaa min Walter!

Lorden. Walter! Han hedder som jeg.

Caleb. Gudskelov, det blev dog godt!

Walter. Fader! Nu skal jeg vel ikke mere staa paa Hovedet for Penge, vel?

Lorden. Nej, min lille Dreng! Nu begynder en ny og bedre Tid for Dig.

William. Og for mig, for os Alle. O! Hvor det er kjært at være hjemme.

Journal

Herrensche Hofbibliothek, den 12. November 1872.
Der Herr Hofbibliothekar Herr v. Schönböck hat mir
mittheilen, dass die Herrschaft v. Schönböck
eine Anzahl von alten Handschriften, welche
in der Hofbibliothek zu Wien aufbewahrt
sind, zu verkaufen wünscht. Diese Handschriften
sind von verschiedenen berühmten
Gelehrten geschrieben und enthalten
manche sehr interessante Nachrichten.

Ich habe mich sehr für diese Handschriften
interessirt und würde sehr gerne
von ihnen etwas kaufen. Ich habe
deshalb die Herrschaft v. Schönböck
darauf aufmerksam gemacht und
bitten, mir die Handschriften
zu zeigen und mir den Preis
zu nennen.

Minuten

an

Die Herrschaft v. Schönböck hat mir
mittheilen, dass sie eine Anzahl von
alten Handschriften zu verkaufen
wünscht. Diese Handschriften
sind von verschiedenen berühmten
Gelehrten geschrieben und enthalten
manche sehr interessante Nachrichten.
Ich habe mich sehr für diese
Handschriften interessirt und
würde sehr gerne von ihnen
etwas kaufen. Ich habe deshalb
die Herrschaft v. Schönböck
darauf aufmerksam gemacht und
bitten, mir die Handschriften
zu zeigen und mir den Preis
zu nennen.

Minuten an die Herrschaft v. Schönböck
haben mir mittheilen, dass sie eine
Anzahl von alten Handschriften
zu verkaufen wünscht. Diese
Handschriften sind von
verschiedenen berühmten
Gelehrten geschrieben und
enthalten manche sehr
interessante Nachrichten.
Ich habe mich sehr für
diese Handschriften
interessirt und würde
sehr gerne von ihnen
etwas kaufen. Ich habe
deshalb die Herrschaft
v. Schönböck darauf
aufmerksam gemacht
und bitten, mir die
Handschriften zu
zeigen und mir den
Preis zu nennen.

Zonstieren

en Houten

Lampen 12 Gezondheid

(de Houten)

Gezondheid en Houten
 is een van de meest
 belangrijke zaken
 in de gezondheidszorg.
 Het is van groot belang
 om de gezondheid te
 behouden en te verbeteren.
 Dit kan gedaan worden
 door de juiste voeding
 en de juiste beweging.
 Het is ook belangrijk
 om de gezondheid te
 bewaken door de juiste
 hygiëne en de juiste
 leefwijze.

Houten

Houten Gezondheid

Houten Gezondheid

Det arabiske Pulver,
Comoedie udi een Akt af Holberg,

indrettet for Miniaturtheatret af

Vilhelm Eriksen.

Figurerne til Stykket tegnede af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Kjøbmagergade 39.

Personerne i Comoedien:

Polidor.

Henrich.

Oldfug.

Leonora.

Bernille.

En Tøde.

Til Opførelsen af „Det arabiske Pulver“ benytttes Arkene Nr. 107, 111, 112 og 114 af Alfred Jacobsens „Danste Theaterdecorationer“.

1. Scene.

(Paa Theatrum præsenteres en Gade).

Oldfux *(ind)*. Denne By er dog ei saa liden, som jeg havde bildet mig ind. Her er en Hob smukke Huse, hvilket gier tilkjende, at her maa boe formuende Folk, som det vel var værd at lette for nogle af deres Penge. Jeg har nu gaaet fast alle Professioner igjennem. I Augsburg var jeg Doctor Medicinæ og practicerede længe med stor Profit, men, desformedelt alle mine Patienter døde saa hurtigt, vilde man hænge mig, hvorfor jeg af Harmen derudover reiste til Nürnberg. Der var jeg Profet, spaaede for Penge, og var længe i stor Reputation, dog, da jeg havde spaaet Noget om Republikken, der ikke gefaldt Fyrsten, spaaede jeg mig selv at maatte reise. Jeg smurte mine Støvler itide, gik til Frankfurt am Main, var Figtmeister der, fik mange Skolarer, og da jeg havde bekommet deres Penge, fik jeg Skrupler over, at saa mange unge Menneſter ſkulde lære Færdighed i at ſlaa hinanden ihjel, thi reiste jeg bort med en god Samvittighed — og deres Guldducater. Dernæſt var jeg i Cöln Stjerneriger, i Antwerpen en Helgen, i London Guldmager, hvilket ſidſte koſtede mig begge mine Øren, for Bedrageri ſagde de —
... . Naa, hvad ſkal jeg tage mig for her? Lad ſee!

Doctor, Profet, Tigtmeister, Stjerneriger, Helgen, Guldmager! Top! Guldmager! Saa maa det være. Jeg har hundrede Rigsdaler Guld, som er stødte til Pulver. Dem skal min Kammerat, Andreas, holde til Fals i en Bod paa Torvet. Mintro, det skal nok profitere os 4000 Rigsdalere. Nu vil jeg sige ham Bæsteb. Ei, der er en Jøde!

2. Scene.

Oldfux. Jøden.

Jøden. Sein Diener, mein Herr! Hat er was zu schaffen?

Oldfux. Nei, nu intet! Jeg er nys kommen til Byen. Men imorgen, naar jeg begynder at arbeide, kan I faa noget Guld, men med Condition, at I ikke siger det til Nogen.

Jøden. So! Kan Herren Guld gere?

Oldfux. Ja! Men vil Nogen lære Konsten af mig, koster det 4000 Rigsdalere. Det er en sjelden Kunst!

Jøden. Damit kann Misstier sich wohl insinuiren hos der reiche Herr Polidor, der hier wohnt. Han har viel Zeit und mange Penger darand gewennet og viele Studering, men Alles vergebens!

Oldfux. Hans Studeringer hjælper ham ikke meget til den Kunst, det er kun nogle smaa Ceremonier, man maa i Aft tage. Na, Adieu, jeg maa til mit Logement

Jøden. Woe logiere der Herr?

Oldfug. Her nest ved i Phasanen. Vil I komme til mig imorgen, kan I faa arabisk Guld hos mig.
 Jøden. Gut, Gut! Adjes so lang.

3. Scene.

Jøden. (lidt efter) Henrich.

Jøden. Der Kerl hat en ehrlich Angesicht, aber ich glaube ham dog nicht, ehe ich Probe sehe. Ich muß doch die Historie dem Herrn Polidor fortællen.

Henrich [ind]. God Dag, Benjamin! Hvem vil I tale med?

Jøden. Ich vil tale med dem Herrn Polidor.

Henrich. Ach, det er umuligt nu. Han gier ingen Audienz.

Jøden. Han operirt ikund?

Henrich. Det veed jeg masoi ikke, men han staar ved Gløderne og ligner en Skarnager, saa fort er han.

Jøden. Sig ham, daß hier ein Mand ist, som arabisk Guld gere kan og vil lere Konsten fra sig.

Henrich. Hm! Det tør jeg nok sige, men jeg tør mare ikke gaa derind. Jeg vil raabe til ham, han er i den yderste Stue. — Herre! Herr Polidor!

Polidor [indenfor]. Hvad er det for en Slynge, som tør kalde paa mig?

Henrich. Det er mig, Herre. Her er en fremmed Mand herude, som kan gjøre sjønt arabisk Guld.

Polidor [indenfor]. Lad ham bie. Jeg kommer strax.

Henrich. Ja min Tro han kommer. Den Magnet
 kan trække ham herud!

4. Scene.

De Forrige. Polidor.

Polidor [ind]. Hvor er den Mand, som gør Guld?

Jøden. Jeg talte nylig mit ihn, han logirt in
 dem Phasan.

Polidor. Vil han og lære Konsten fra sig?

Jøden. Ja for 4000 Rdlr.

Polidor. Raader Du mig til, Henrich, at gibe
 saameget.

Henrich. Jeg raader Herren at hænge baade Guld=
 mageren og Jøden der op, begge to. De ere lige store
 Kjeltringe.

Jøden. Wai! Krammer! Han tilbyder sig erst
 Proben to geren ehe er wass verlanger.

Polidor. Det er jo et resonabelt Tilbud. Bring
 ham hid, som af dig selv. Jeg vil ei lade, som om jeg
 er forlegen for at lære ham Konsten af.

Jøden. Ich wil strax derhen gaa.

5. Scene.

Leonora. Polidor. Henrich. Pernille.

Leonora. Oi, Gud bevare os, min Hjerte. I
 jeer værre ud end Fanden.

Polidor. Mit Arbeid, Madam, fører intet andet med sig.

Leonora. I maa vel sige, det fører ikke andet med; thi hvad Frugter har I nu seet udi de mange Aar, I har plaget Jer med det forbandede Toieri.

Polidor. Hør, jeg skal inden faa Dage binde Munden paa Jer, og I skal see Frugten af mit Arbejde. Her er kommen en fremmed Mand til Byen, som vil gjøre Prøve for mig.

Bernille. Den! Han er det største Skarn og Bedrager, som kan gaa paa Jorden.

Polidor. Kjender Du ham? Hvoraf veedst Du, at han er en Bedrager?

Bernille. Fordi han er Guldmager.

Polidor. Du skal faa en Ulykke, hvis Du ikke holder Din Mund! Vil Du ogsaa gjøre mig til Bedrager?

Bernille. Ja hvad andet? Herren bedrager sig selv, bedrager sin Frue, bedrager sine Børn. Alle Jere Penge spilder I, og I kommer tilsidst til at gjøre Svovlstikker af Armod. ^[ub].

Polidor. Madam! Jeg vil ikke have den Pige længer.

Henrich. Hun er ogsaa lang nok iforveien.

Polidor. Hold Mund, Dreng!

Leonora. Ei min Hjerte. Hun taler saa af pur Nidsjærhed.

Henrich. Herre, der kommer min Tro Føden med Guldmageren.

Polidor. Madam, tjen mig i at gaa ind.

Leonora. Hjertelig gjerne. [ind].

6. Scene.

Oldfug. Jøden. Polidor. Heinrich.

Jøden. Herre! Hier ist der Mann!

Polidor. Serviteur Monsieur! Naar var Ankomsten her til Staden?

Oldfug. Det kan være ham ligemeget!

Heinrich. Den Karl er fort for Hovedet!

Polidor. Stille Dreng! Jeg har hørt, at min Herre er Adeptus.

Oldfug. Kan nok være.

Polidor. Og saasom jeg ogsaa udi mange Aar har lagt mig efter det Videnskab, saa søger jeg altid Leilighed at tale med Folk af den Profession. Vil min Herre ikke lære mig sin Kunst for en Recompence?

Oldfug. Ja nok. Det koster 4000 Rdlr.

Polidor. Det er noget meget, synes mig!

Oldfug. Hvad kan det komme ham an paa nogle Tusinde Rigsbankdalere, naar han strax af Intet kan gjøre Penge igjen.

Polidor. Det er godt nok, men —

Oldfug. Ah! Jeg veed, hvad han mener. Han er bleven bedragen af saa mange, hvorfor skulde han saa troe mig!

Heinrich. Det er mintro rigtigt!

Jøden. Stille Han!

Oldfug. Monsieur har Ret, jeg priser hans Forsigtighed! Men han behøver ei at betale mig før han har seet en Prøve paa mit Videnskab.

Polidor. Vel an, jeg vil sætte Pengene hos denne Jøde, hvilken skal levere dem strax til Monsieur, naar jeg har seet Prøven.

Oldfug. Godt! Maa jeg see hans Laboratorium?

Polidor. Ja, vil han behage at spadser ind.

[Begge ud].

Jøden. Og ich vil spadserer hjem og de Penger i Beredskab haben! [ud].

7. Scene.

Henrich. Leonora.

Henrich. Jeg gad vide, hvordan det løber af. Ei, der kommer vor Frue!

Leonora [ud]. Hvor er min Mand?

Henrich. Han er gaaet lidt ind med den nye Guldmager.

Leonora. Ach! Ach! mit Blod spaar mig intet godt. Dog, enten han ruineres paa een Dag eller et Aar, er vel det Samme. Kom lad os gaa ind, der er de begge. [Henrich og Leonora ud].

8. Scene.

Oldfug. Polidor. (siden) Henrich.

Polidor. Alting skal stee efter Eders Ordonance.

Oldfux. Nu kommer Hemmeligheden. Det er kun nogle faa arabiske Ord, som Han skal sige tre Gange, nemlig: Ella Gregamblug ere Gregardeb go ud ne ran.

• Polidor [gjentager det].

Oldfux. Det er sandt: Han har jo ogsaa kommet der arabiske Pulver i Panden?

Polidor. Nei, Monsieur har Intet talet derom.

Oldfux. Ei, ei, det er det Allerfornemste. I kan faa en temmelig Quantitet for en Mark. Disse Myrner bergere pleie allebegne at sidde paa Torvet dermed.

Polidor. Henrich!

Henrich [ind]. Herre!

Polidor. Spring hen paa Torvet og faa mig et arabisk Pulver for en Mark. [Henrich ud].

Polidor. Ach Himmel! Hvo skulde tænke, at det Pulver havde en saadan Dyb.

Oldfux. Alting synes ringe, dog, naar man først faar det at vide — Men — der er alt Tjeneren tilbage.

Henrich [ind]. Herre, jeg fik hele Lommen fuld for 8 Stilling.

Oldfux. Gaf nu ind og prøv! [Polidor og Henrich ud].

9. Scene.

Oldfux.

Det gaar skjønt! Naar jeg faa faar Pengene, reiser jeg og min Kammerat, Andreas, af Byen og lader den

gode Mand sørge for, hvor han kan faa mere arabisk Pulver, ha ha ha! Jeg skiller ham af med 4000 Rdlr. og gjør ham dog en Tjeneste, thi han lærer saameget af denne Historie, at han forlader sin Galskab og overlader til andre det Haandværk at gjøre Guld. Men der kommer han tilbage.

10. Scene.

Didsfug. Polidor (ind).

Polidor. Ach min Herre! Konsten er probat. I har redeligt fortjent de 4000 Rdl., ja dobbelt saameget!

Didsfug. Jeg vil ikke have en Skilling mere, end hvad vor Accord er.

Polidor. Vil Han gjøre mig den Vre at spise til Middag hos mig.

Didsfug. Nei, jeg faar ikke Leilighed, men jeg vil nok spise til Aften med ham. Nu har jeg Forretninger.

Polidor. Jeg vil da ikke opholde ham. Sine Penge faar han hos Jøden! Han forlanger kun af den Portion, Benjamin erholdt ved Salget af mit Hus i Færgestræde.

Didsfug. Tak! Adieu saalænge.

Polidor. Adieu. Jeg recommenderer mig med mit hele Hus. [Didsfug ud.]

11. Scene.

Polidor. Leonora (siden) Pernille.

Polidor. Nu Madam? Har jeg nu ødelagt mit Hus ved mit daarlige Arbeide.

Leonora. Ach min Hjerter! Regn mig ikke min Ubetænksomhed til Last.

Pernille (ind). Herre, flere af Byens bedste Folk lader Eder formelde deres dybeste Compliment og især Monf. Leander og Jeronimus. De ville endnu i Dag have den Contentement og Plaisir at gjøre Eder sin Opvartning.

Polidor. De Folk have aldrig tilforn villet vide af os at sige, nu da de have faaet Kundskab om, at jeg er bleven rig, komme de. Nuvel, jeg vil stikke mig i min Medgang. Henrich!

12. Scene.

Polidor. Leonora. Pernille. Henrich (ind).

Polidor. Henrich! Spring strax og hent mig noget af samme Pulver for en Daler, saa har Du ikke fornøden at løbe saa tidt.

Henrich. Skal stee, Herre! (ud.)

Polidor. Og du Pernille! Gaf op og gjør Huset istand til de Fremmede komme.

Pernille. Javel, Herre! (ud.)

Polidor. Ei, see der kommer jo Jøden Benjamin.

13. Scene.

Polidor. Leonora. Jøden.

Jøden. Ist di Goldmacher nicht hier?

Polidor. Nei, han gif til Jer for at faa sine
Penge.

Jøden. Di han har faaen. Und mit det Samme
fik han en Juvel, meget dir.

Polidor. Han kommer her i Aften!

14. Scene.

Polidor. Leonora. Jøden. Henrich.

Henrich. Ach Herre! Hvad er dog dette. Tilforn
kunde jeg faa saameget arabisk Pulver, som jeg vilde, for
8 Skilling, nu kan jeg ikke faa et Korn deraf.

Polidor. Ach, Himmel, hvad er det? Jeg
fatter det ei! Dog, maaste ere de Ord nok, som Guld-
mageren lærte mig.

Henrich. Jeg frygter, Herre, at vi ere bedragne.
Hvad var det for Ord.

Polidor. Ella Gregamblug ere Gregardeb
go ud ne ran.

Henrich. Ach Herre! I er bedragen! Vend
Ordene om, saa siger de: alle Guldmagere ere Bedragere
og du en Nar.

Polidor. Ach ach! Jeg er ffilt ved mine 4000
Rdl. Han var en Bedrager. Ach! Ach! Jeg er ødelagt!

Jøden. Ach wai! Ach wai! Min Fubel!

Polidor. Det er mig hjært, at I ogsaa er be-
dragen, thi I førte ham hid.

Jøden. Au tu au! Mein kostbare Fubel!

Leonora. Min Hjerte er nu cureret?

Polidor. Lad os gaa ind, vi vil rejse paa Landet
og boe paa det lidet Guds, vi endnu har tilbage. Jeg
vil aldrig befatte mig mere med Guldmageri, men over-
lade det til min største Fjende. Det har bragt mig fast
til Armod og mange andre brave Folk med. Gid godt
Folk engang af dette og deslige Exempler vilde lære at
tage sig vare.

Soufløren.

Nærværende Udgave, som indeholder 12 nye Komedier med 34 Folgeblade, der ikke tidligere har været trykt, udkommer i 12 maanedlige Leveringer à 1 Kr.

Subscription, som er bindende for alle 12 Leveringer, modtages i de fleste Boglader samt paa Soufløren's Kontor, Kjøbmagergade 39, København K.

Mod yderligere Indbetaling af 2 Kroner om Maanedet (i 12 Maanedet) faar enhver Abonnent et af Træ og Metal smukt og solidt forarbejdet

Miniaturteater, ny Model.

Dette Teater, hvis Gulvflade er 20 X 24½ Tom., er blandt Andet forsynet med en praktisk Forsænkning i Kælderen, Kulisser med Beslag til Changement af Kulissedekorationer, samt Loft med Snoreapparat og Systemer til Changement af Soufitter, Mellem- og Bagtæpper. (Alt Changement foregaar ved Hjælp af Contravægte).

Miniaturteatre til forskellige Priser samt alle til Stykkernes Opførelse nødvendige Rekviziter føres stadig paa Lager.

Opklæbning og Udførelse af Figurer og Dekorationer samt et hvilket som helst andet Arbejde Miniaturteatret vedrørende udføres paa Bestilling.

Alfred Jacobsens Litogr Etablissement
Kjøbmagergade 39, København K

3 Levering.

1 Krone.

Soufløren,

ny Udgave,

komplet i 12 Leveringer

(se Bagsiden!).

Foruden en Miniaturkomedje af Hr. Vilhelm Griksen, sat i Scene af Soufløren, bestaar hver Levering af 3 Folgeblade i Farvetryk, udført af danske Kunstnere. Figurerne tegnes af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn, de til Komedjerne hørende Dekorationer af d'Hr. Landskabsmaler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag

Kjøbmagergade 39.

Reisen til Kina,

Miniatur-Comedie

med Sange

i

een Act

af

Vilhelm Eriksen.

Figurerne til Stykket tegnede af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Pomperh, forhenbærende Kjøbmand,
Marie, hans Datter,
Henri de Kernoisan, Søofficer,
Alidor de Rosenvillle,
Bonneteau, Notar,
Martial, Matros,
Matroser.

(Handlingen foregaar ombord paa et Dampskib.)

Til Opførelsen af „Reisen til Kina“ benytttes Arkene Nr. 107, 108, 109, 114 og
132 af Alfred Jacobsens „Danske Theaterdekorationer“.

1. Scene.

Martial, Matrojer.

Sang.

(Mel. af Rejsen til Kina: Jeg vil synge Jer en Vise.)

Martial.

Ja, den Rejse, den var drøi nok,
I et halvt Aar vi ei saa Land,
Kosten, huha, den var sløi nok,
Vi fik bare Biskøit og Vand —
Og Ratten immervæk var munter —
Det var en Mis, som aldrig snød,
Det undrer mig, jeg ei gik unter
Bed denne Tur paa Vand og Brød.
Da jeg gik ud, jeg var saa fed og trind,
Da jeg kom hjem, var jeg kun Been og Skind;
Tænk Jer, min Flamme
Hun slog op med det Samme,
Sa'e gaa og forla' me
Strax din Strikkepind.

Matrojer.

Hille den døve Hai! Ja det var Svind,
Sikke en nederdrægtig æfel Rvind!

Lad hende bakke,
 Naar hun saadan kan snakke,
 Tak for Enden — det var Hjerne-spind!!

Martial. Det er sandt det Meste af det, jeg vil
 lade mig kjolhale, om jeg lyver mere end een Gang om
 Dagen.

Matrojerne. Hahaha! Og det er fra Morgen
 til Aften.

Martial. Naar I ikke vil tro Løgn . . . Naa,
 der har vi de to gamle Landkrabber. Lad os gaa forud.
 (Alle ud.)

2. Scene.

Bonneteau. Pompery (ind).

Bonneteau. Ja, jeg forsikrer Dem, mine sex Døtre
 ere de nydeligste Piger, man kan see.

Pompery. Bevares! En saadan Fader maa have
 saadanne Døtre! (aff.) Han er det værste Baaskehovede, jeg
 endnu har truffet.

Bonneteau. Jeg takker for Complimenten. Vil
 De høre hvad min ældste Datter skriver til mig? Hun
 skriver . . .

Pompery. En anden Gang, min Herre! Lad os
 beundre Udsigten, er den ikke mageløs?

Bonneteau. Henrivende! Al, min Sofie skulde
 have været med, saaledes hedder nemlig Nr. 2. Hun er
 en flink lille Pige, og hun . . .

Pompery. Kjender De den Landsby derovre?
 Bonnetean. Nei! Hm! . . . Hun kan lave
 Mad og . . .

Pompery. Ah! der kommer Hr. de Rosenvillle,
 som skal ægte min Datter Marie.

Bonneteau. De er lykkelig, De har en Sviger-
 søn! Jeg har ingen til mine sex og de ere dog . . .

3. Scene.

De Forrige. Alidor.

Pompery. Naa, Hr. de Rosenvillle! En heilig
 Tur!

Alidor de Rosenvillle. Jo den — den — den
 er ma — ma —

Pompery. Mageløs? —

Alidor. Nei. Malerist!

Pompery. Ikke sandt! De skal ret have Tak, at
 De forstaffer os en saadan Nydelse.

Alidor. Jeg be — be — be — beer.

Pompery. Hvor ere Damerne?

Alidor. De ere ne — ne — ne — de i Kaghitten
 og jo — jo — søjge.

Pompery. Død og Plage! Jeg troede dog, at
 min Kone var en anderledes Karl! Jeg maa derved.
 Undskyld! [ud].

4. Scene.

Alidor. Bonneteau.

Bonneteau. Jeg hører, at De er bleven forlovet med Hr. Pomperys Datter, Marie. Til Lykke!

Alidor. Tak!

Bonneteau. Det er en herlig Pige. Hun er smuk.

Alidor. Ja! Ma — ma — ma —

Bonneteau. Malerist?

Alidor. Nei! Mageløs!

Bonneteau. En yndig Familie i det Hele taget. Jeg traf den ved Badestedet i Cherbourg og kom i Pas=fiar med Fruen. Saa fulgtes vi ad og — ja, det er prægtige Folk, de interessere dem saa levende for mig og mine Børn. Ikke for det, at jeg omtaler mine private Affairer noget videre, men saadan i Samtalens Løb, ja, De forstaar mig jo nok?

Alidor. U — U — U — Aldeles!

Bonneteau. Naa, og da jeg som sagt omtalte mine Børn, det sker rigtignok sjældent, var jeg saa for=trølig med Fru Pompery, som om vi havde kjendt hin=anden i tyve Aar. Jeg har nemlig sex Døttre, yndige Piger . . .

Alidor. Oh! U — U — Undskyld, jeg bliver saa daarlig. [udl.]

5. Scene.

Bonneteau (lidt efter) Marie.

Bonneteau. Staffels Fyr! Han var et rart Menneske, naar blot han ikke stammede saa fælt. Hm! Hm! Det er dog besynderligt, nu har vi seilet i to Timer, og endnu har Kaptainen ikke vist sig; det maa være en Mand med mærkelige Begreber om det Passende.

Marie (ind). O, Hr. Bonneteau, hjælp dog Hr. Rosenkilde, han ligger nede i Kahytten og er saa syg.

Bonneteau. Hm! Hm! Det kan jeg vist ikke, men jeg kan gjerne gaa ned at se til ham [ind].

6. Scene.

Marie.

Ah endelig! Endelig faar jeg dog Lov at være ene et Dieblis! Ak, min Henri! Hvor er Du nu? Tænker Du paa mig i denne Stund? Ja, Du gør det, jeg veed det. Ak, hvorfor skulde vi skilles! Jeg var dog hans Hustru! Fader! Fader! Din Haardhjertethed har knust mit Hjerte. Mon jeg aldrig mere skal gjense ham, der var min første og eneste Kjærlighed. Ak jo, jeg har det Haab at se ham endnu engang og saa Farvel for stedsje.

7. Scene.

Marie. Henri (ind).

Henri. Nei, ikke Farvel, thi nu er Du hos mig, og nu skal ingen menneskelig Magt paa Jorden adskille os mere.

Marie. Henri! Min Henri! Hvorledes? Du her? Jeg fatter ikke.

Henri. Jeg skal forklare Dig det. Efter at din Fader havde faaet vort Giftermaal, der var sket uden hans Samtykke, annulleret, kom jeg til Cherbourg. Jeg havde der en Samtale med ham, han jagde mig, at jeg aldrig blev din Mand. Du var lovet til denne stammende Springsfyr, Rosenville, han havde han givet sit Ord og det gif han ikke fra, saa sandt han var en Bretagner.

Marie. Rubel og saa?

Henri. Denne Rosenville har Slægtninge i Marineministeriet; ved deres Indflydelse fik jeg, nogle Dage efter at jeg havde talt med din Fader, Ordre til at gaa til Kina, denne besvarede jeg med en Afstedsbegjæring, fik derpaa at vide, at I af Rosenville var indbudt til en lille Lysttur med denne Dampers, overtalte Kaptainen, en god Ven af mig, til at overlade mig hans Plads, og er nu her, som Du seer.

Marie. Men hvad nu?

Henri. Ja, vi maa lade Tilfældet raade. Dog Et er sikkert: Du skal ikke forlade dette Skib, uden som min retmæssige Brud, vær vis paa det.

Marie. Gid det ske.

Henri. Det skal ske, saa sandt som at jeg ogsaa er en Bretagner, og aldrig endnu har brudt mit Ord!

8. Scene.

De Forrige. Pomperny.

Pomperny *[ind]*. Ah, endelig har jeg da den Gæst at hilse paa Kaptainen. Men, Død og Plage! det er jo Dem! Hvad vil De her?

Henri. Mig selv, som De seer. Hvad jeg vil, er ikke saa vanskeligt at fatte, jeg er nemlig Kaptain her ombord.

Pomperny. Saa før . . . Marie gaa ned til din Moder. *[Marie ud.]*

9. Scene.

Henri. Pomperny.

Pomperny. Min Herre! Det er dog et stærkt Stykke!

Henri. Hvo der graver en Grav til Andre falder selv deri. De vilde have mig til Kina og . . .

Pomperny. Og gid de var der, min Herre. Vær imidlertid vis paa, at min Datter faar De aldrig.

Henri. Na, de betænker Dem nok!

Pomperh. Aldrig! Forstaar De? Aldrig, saa sandt jeg lever! Jeg har svoret det, og mit Ord bryder jeg aldrig.

Henri. Og mit Ord bryder jeg ei heller. Inden vi skilles, skal Deres Datter være min Brud. Hvis ikke —

Pomperh. Hvis ikke, hvad saa?

Henri. Saa maa De finde Dem i at rejse med mig til Kina!

Pomperh. Til Kina!!

Henry. Det var jo deres Onske, at jeg skulde rejse til Kina. Vel! Vi ere paa Veien dertil

Pomperh. Til Kina! Himmel! Vi ere altsaa komne ombord paa et feil Skib?

Henri. Som De behager. Nu kan De jo betænke Dem en otte Dages Tid ^[ud].

Pomperh. Jeg betænke mig. Nei! Jeg tager ikke mit Ord tilbage, om saa Strikken var mig vis. Til Kina! Af, og jeg i een Frakke, og min Kone og mine Børn foruden Toiletter. Ha, for Pokker!

10. Scene.

Pomperh. Bonneteau (lidt efter) Alidor.

Bonneteau. Kunne vi ikke snart tænke paa at vende hjem. Deres Frue og Frøken Bertha ere meget daarlige. Herr Rosenvillie er lidt, meget lidt, bedre. Na, hvor det minder mig om en Tur, jeg gjorde en Gang med mine sex smaa Kyllinger. Det var

Pompery. Mand! Veed De, hvor vi rejse hen?

Bonneteau. Savist, en lille Tur i Middelhavet!

Pompery. Nei, vi rejse til Kina!

Bonneteau. Til Kina! D! mine Smaa!

Alidor ^[ind.]. Hva' Hvad er der?

Bonneteau. Vi rejse til Kina!!

Alidor. *U U U* Hvorledes?

Pompery. Jeg er bleven nedrig overlistet. Henri de Kernoisan, hvem jeg har vist Doren, har vidst at faa loffet os ombord paa sit Skib, hvor vi nu ere, blot for at tvinge mig til at give ham min Datter.

Bonneteau. Det er nedrigt.

Alidor. Det er ma ma ma . . .

Samtidig { Bonneteau. Malerist?
Pompery. Mageløst?

Alidor. Nei. Maliciøst!

Bonneteau. Fabel! Men hvad skal vi gjøre?

Pompery. Der kommer den gamle Baadsmand, maasse man kunde købe ham!

Bonneteau. Ah! De siger Noget.

11. Scene.

De Forrige. Martial (siden Matroser).

Martial ^[affides]. Hahaha! Nu skal jeg spinde dem en Ende, som er god. Kaptainen har sagt mig og de Andre Bested.

Pomperh. Hør! Baadsmand!

Martial. Dhoi!

Pomperh. Det er nok en lang Rejse vi skal?

Martial. Na, ikke længere end til Kina.

Pomperh. Der kan I høre! Naa, hvorledes synes De om det, lille Baadsmand?

Martial. Na, jeg vilde naturligvis helst være fri, men seer De, man skal jo leve.

Pomperh. Troer De, at man kunde faa Kaptainen til at vende om nu, saa at vi snart kunde komme hjem?

Martial. Ah! Paa det gode Lab! Nei, det gaar ikke.

Pomperh. Hør, naar jeg nu gav Dem 200 Francs, troer De saa ikke, at De kunde overtale Deres Kammerater til at rejse til Marseille istedetfor til Kina.

Martial. Er De gal? Det er jo ligefremt Mytteri!

Pomperh. Ligemeget, De faar 400 — kan det saa gaa an?

Martial. Lad mig tænke paa det.

Pomperh. Svar strax! Jeg giver Dem 500 Francs.

Martial. Man siger jo, at den ene Villighed er den anden værd. Lad gaa da! Hei, Kammerater!

Matroser ^[ind.].

Martial. Lad nu mig sige ved dem, Hr. Kræmmer! Hør Kammerater, vor Kaptain er ingen god Mand, vel?

Matroser. Nei! Nei!

Martial. Det er en haard Hund! Streng som
 Pokker!

Matroser. Javel, det er han, det er sandt.

Martial. Der kan De høre, de gode Herrer, det
 er sandt som jeg siger. Disse Herrer her, Kammerater,
 tror, at Kaptainen er en hel Vasunengel.

Matroser. Hahahaha!

Martial. Nei, han er en sand Djævel, saa arrig
 er han!

Sang.

[Mel. af „Reisen til Kina“: Vor Kaptain er mange Penge værd.]

Martial.

Vor Kaptain er bister, han er fæl,

Chor. Matroser.

Han er fæl!

Martial.

Og han er en rædsom syndig Sjæl.

Chor.

Syndig Sjæl!

Martial.

Hvad han vil, det vil han, det er vift,

Chor.

Det er vift!

Martial.

Og især naar han har faaet sig en Gnist,

Chor.

Å! Den Gnist!

Martial.

Hver en Sømandsgut Kaptainen kjender,
Vil ei ta'e til ham ombord —
For han leger altid „Tampen brænder“
Og desværre er hans Tamp saa stor . . .

Chor.

:|: Den er stor!::|:

Martial.

Vor Kaptain er grov og han er hvas,

Chor.

Han er hvas!

Martial.

Man kan aldrig gjøre ham tilpas,

Chor.

Ham tilpas!!

Martial.

Ei hans Vige er paa Hav og Fjord,

Chor.

Hav og Fjord!

Martial.

Splintre min Mesan! er det ei sandt hvert Ord?

Chor.

Hvert et Ord!

Bonneteau. Det maa jo være en forfærdelig
Bandit?

Pompery. Snak nu med Folkene, Baadsmænd!

Martial. Javel, gode Herre. Kammerater! Denne
pene Mand giver Jer til Fordeling 200 Francs, hvis I

imod Kaptainens Ordre vil vende Skuden og sejle til
Marseille istedetfor til Kina.

Matroserne. Hurra! Vi ere med! Ned med
Kaptainen!

12. Scene.

De Forrige. Henri (lidt efter) Marie.

Henri. Hvad er dette? Mytteri her paa mit
Skib?

Martial. Naade, Hr. Kaptain! Vi kan ikke gjøre
ved det. Det var de Herrer der, som vilde give os Penge
for at vende om.

Henri. Ah, saaledes Hr. Pompery. Meget vel!
Her er jeg Herre, og jeg taaler ikke, at man trodser mig.
Martial! Hvad siger Krigsartiklen?

Martial. Den siger: Hvo som opmuntrer til Myt-
teri skal hænges op ved sin Hals til han er død.

Henri. Mine Herrer, tag Afsked med hverandre.
Pompery. Naade!

Bonnetean. Naade for mine sex Døtres Fader.

Alidor. Naa— Naa— Naa—

Martial. Tal ud Kammerat!

Henri. Vil De saa give mig Deres Datter?

Pompery. Nei, aldrig i Ewighed!

Henri. Heida, Folk! Klar til Eksekution!

Alidor. Oh! Naade! Vær bar— bar— bar—

Martial. Være rolig! Nu kommer der strax en
Mand med et Toug.

Marie ^[ind.]. Naade for min Fader!
 Henri. Kun paa een Betingelse!
 Pompery. Naa, saa tag hende da for Pokker!
 Henri. Mine Herrer! De ere fri!
 Matrojerne. Leve Kaptainen!
 Bonneteau. Gid vi vare vel hjemme!
 Martial. Vær De blot rolig, vi har barestens
 krydjet en Smule i Bugten ved Marseille.
 Pompery. Se se! Det er nok en Comedie, I have
 spillet mig. Naa, et Ord er et Ord. Pengene skal I
 faa. Drik dem op paa Brudeparrets Sundhed.
 Matrojerne. Leve Hr. Pompery!!

Slutningssang.

[Mel. som første Sang.]

Pompery	Saa fik Rejsen da en Ende,
Bonneteau.	Vistnok heldigere end tænkt;
Martial.	Alt kan nydelig sig vende Naar man kun ei ta'er det for strengt.
Henri.	Jeg fandt og vandt igjen Marie, Et bedre Togt jeg fared' ei.
Alidor.	Søjhyge! Sif— Sif— Sifken Svie! Undskyld jeg gaa— gaa— gaar min Vei! ^[ud.]
Marie (frem)	I, som i Aften paa vor Rejse saa, I lade Naaden fremfor Retten gaa. Være lidt milde, Gufte, det som vi spille, Var jo blot en lille Moro for de Smaa.
Alle.	I, som i Aften paa vor Rejse saa, I lade Naaden fremfor Retten gaa. Ere lidt milde, Gufte det som vi spille, Var jo blot til Moro for de Smaa!

Soufløren.

Nærværende Udgave, som indeholder 12 nye Komedier med 34 Folgeblade, der ikke tidligere har været trykt, udkommer i 12 maanedlige Leveringer à 1 Kr.

Subskription, som er bindende for alle 12 Leveringer, modtages i de fleste Boglader samt paa »Soufløren's Kontor, Røjbmagergade 39, København K.

Mod hderligere Indbetaling af 2 Kroner om Maaneden (i 12 Maanedes) faar enhver Abonnent et af Træ og Metal smukt og solidt forarbejdet

Miniaturteater, ny Model.

Dette Teater, hvis Gulvflade er $20 \times 24\frac{1}{2}$ Tom., er blandt Andet forsynet med en praktiskabel Forsænkning i Kælderen, Kulisjer med Beslag til Changement af Kulisjef-decorationer, samt Loft med Snoreapparat og Systemer til Changement af Soufitter, Mellem- og Bagtepper. (Alt Changement foregaar ved Hjælp af Contravægte).

Miniaturteatre til forskellige Priser samt alle til Stykkernes Opførelse nødvendige Rekvizitter føres stadig paa Lager.

Opklæbning og Udførelse af Figurer og Dekorationer samt et hvilket som helst andet Arbejde Miniaturteatret vedrørende udføres paa Bestilling.

4 Levering.

1 Krone.

Soufløren,

ny Udgave,

komplet i 12 Leveringer

(se Bagfiden!).

Foruden en Miniaturkomedje af Hr. Vilhelm Eriksen, sat i Scene af Soufløren, bestaar hver Levering af 3 Folgeblade i Farvetryk, udført af danske Kunstnere. Figurerne tegnes af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn, de til Komedjerne hørende Dekorationer af d'Hr. Landskabsmaler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag

Kjøbmagergade 39.

Paa Slugten,

originalt Miniatureskuespil i een Act

af

Vilhelm Eriksen.

Figurerne til Stykket tegnede af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Landskabsmaler
Carl Jensen.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Niels Bjelle, Herre til Nisgaard,
Jesper Broholm, Bøgtmester,
Esben Knudsen, en Bønde,
Soffi, hans Kjereste,
To Dragoner.

(Handlingen foregaar i Nærheden af Præstø;
Tiden Midtsommer 1659.)

Til Opførelsen af „Paa Flugten“ benyttedes Arkene Nr. 107, 118, 119 og 120
af Alfred Jacobsens „Danske Theaterdecorationer“.

1. Scene.

(Skuepladsen forestiller Skov.)

Esben, Soffi.

Esben. Hør, lille Soffi! Jeg købte igaar den nysseligste Halsklud til Dig paa Markedet.

Soffi. Tak Esben! Men Du burde dog spare . . .

Esben. Tavist, min Pige! Det skal jeg nok. Dog, husk paa, at paa Søndag skal Præsten lægge vore Hænder sammen og gjøre os til Mand og Kone. Det har jeg længtes efter i mange Tider. Tro mig, medens jeg gik inde i Kjøbenhavn var Du mig ingen Stund af Tanke.

Soffi. Godt var det, at Vorherre holdt sin Haand over Dig, at Du kom hjem hel og holden.

Esben. Men, se der! Der kommer tre Mænd. —
Eia! Den ene af dem er min gamle Vagtmester, Jesper Broholm.

Soffie. Hvad mon De ville her? Da vel ikke tage Dig fra mig?

Esben. Na, nei da! De hytter dem nok. Jeg har jo kongelig Majestæts naadigste Forlov at være fri for al Soldatertjeneste, og det paa Prent endda!

2. Scene.

De Forrige. Jesper. To Dragoner.

Esben. Gudsfred og Goddag! Vel mødt Vagtmester!

Jesper! For Pokker! Er det ikke Esben? Du var jo med paa Kjøbenhavns Bolde forgangen Vinter.

Esben. Da vi lærte Svensken Dansk. Jo vist, jeg sloges min Tro ved Jer Side hele den flemme Nat, da de stormede.

Jesper. Og det brødt, maa jeg sige, Du var en tapper Stridsmand. Men for al Landsens Ulykke! hvorfor tog Du Orlov?

Esben. Ser I denne lille Pige her? Vi to ere en lille Gran Kjærestefolk og vilde saa gjerne giftes sammen.

Jesper. Hahaha! For Pokker! Gik det mig saa, jeg gjorde, profecto, som Du, Esben!

Esben. Med gunstig Forlov, hvad gjør I herude i Landet?

Jesper. Det skal jeg sige Dig. Niels Bjelke til Risgaard var, som Du vel veed, et langt Stykke Tid kongelig Majestæts betroede Mand. Dog, en skjønne Dag blev det opdaget, at Niels Bjelke stod i Ledtog med Svensken. Han smurte Hæser, og nu ere vi ude paa Jagt efter ham; man mener, at har sit Tilhold her i Skoven ved Risgaard og vil see til at smutte over til Sverrig. Du er jo forresten kjendt og barnesødt her paa Eggen, hjælp os at hitte ham, da skal det profecto ei komme an paa et Par Sølvkroner eller to.

Esben. Niels Bjelke! Ja saa! Ja, jeg skal nok hjælpe Jer. I husker kanske nok, hvad Fortræd den Mand har voldet mig, Vagtmester? Det er et stort Regnestykke.

Jesper. Nei, skam om jeg gjør!

Esben. Det var i den Tid vi frigedes med Svensken ved Kjøbenhavn. Jeg stod paa Post en Nat, bitterlig koldt var det, Niels Bjelke kom forbi og han tyktes ei, at jeg salverede ham underdanigt nok. Han lod mig paa Stedet annamme 20 haarde Slag af Stigremmen, og da jeg saa sagde, at den Straf var for haard, da soer han sig lige lukt ind i det hede Helvede paa, at han ei helmede, før han saa mig som Slave paa Bremerholm. Havde just ikke kongelig Majestæt Dronningen, den Himmeldukke, kommet til i samme Stund, og benaadet mig, havde jeg vist aldrig i mit Liv faaet denne bitte Pige at see mere. Forstaar I, Vagtmester, dengang bad jeg et mindeligt Ord til Vorherre om Hævn, nu er Tiden kommen.

Soffi. Esben! Hukt dog, at Niels Bjelke var saa god imod Moder.

Esben. Soffi! Tal ikke derom. Min Hævn vil jeg have. Kom, Vagtmester! Jeg kjender alle Smuthuller og Rævegrave i hele Skoven. Vi skal nok faa røget den Ræv ud! (Alle ud, undtagen Soffi.)

3. Scene.

Soffi, (senere) Bjelke.

Soffi. Nu har jeg kjendt Esben fra dengang vi begge vare smaa, men ikke havde jeg troet, at han havde saa ondt et Sind. Herregud, Niels Bjelke var en god Mand mod min Moder, da hun laa syg, det gamle Skrog;

han gav hende at bide og brænde, og stikkede hende til Jorden paa kristelig Vis med Præst og Degnesang. Kunde jeg blot hjælpe Naadigherren nu, men, desværre, min Arm er for svag.

Bjelke ^(ind). Tys! Lille Pige! Kjender Du mig?

Soffi. Ja, Herre, jeg glemmer ikke saa let Niels Bjelke.

Bjelke. Hjælp mig at flygte. Jeg skal lønne Dig det bedste jeg formaar.

Soffi. Løn! Tal ei derom, Gudsader skal vide, at jeg gjerne vil gjøre alt, for at skaffe Jer i god Behold, vidste jeg blot hvordan det kunde skee.

Bjelke. Skaf mig nogle Klæder som gjør mig ukjendelig og se til at faa mig en Baad, at jeg kan komme herfra. Er jeg først ude af Bugten er jeg reddet. Et Skib venter mig ved Odden.

Soffi. Og I gaar til Sverrig! Aldrig havde jeg troet, at I skulde bringe det dertil.

Bjelke. Jeg ei heller. Men — skynd Dig, kjæreste Lille. Mens jeg laa skjult bag Træet hist henne, hørte jeg hvert Ord her blev talt. Hvis de kommer og finder mig, er jeg fortabt. Skynd Dig, Barn, for Himlens Skyld!

Soffi. Jeg løber til Esbens Hytte efter en gammel Kofte og et Par Hoser og hvad jeg ellers kan finde. Skjul Jer imens i det gamle Eggetræ derhenne, det hvor den største Gren er splintret, Stammen er hul. Jeg skal snart være tilbage ^[ud tilhøre].

4. Scene.

Bjelle.

Flygtning! Hjemløs! Jaget som en Vildborne! Ha! det var Maalet for min Striden! Ved Gud! Havde Nogen sagt mig dette for et Aar siden, jeg vilde troet han var besat. Hm! Hvis Lykken er med mig, slipper jeg til Staane. Hvis ikke? Hvis ikke — hm, saa er Spillet ude; jeg har tabt! Dog endnu er der Haab! Ihs, der kommer Nogen. I Skjul! [ud tilhøre. Pause.]

5. Scene.

Esben. Jesper (fra venstre).

Jesper. Jeg er ei langt fra, profecto! at tro, at Fuglen er fløien.

Esben. Na, nei! Taalmodighed, vi skal nok hitte ham!

Jesper. Jeg tænker, at vi snart har søgt i tyve Grave og Huler, men, for tusinde Feltflanger! det eneste jeg har bekommet er en ledelig Bærk over mine Lænder.

Esben. Taalmodighed! her er nogle hule Egetræer, der kan man maaske fange den strenge Herre.

Jesper. Psui! Tror Du, at jeg er et Egern eller en Rat der kan kravle i Træer. Er Du forgjort?

Esben. Der kommer en af Eders Folk.

6. Scene.

De Forrige. En Dragon (senere) Anden Dragon.

Jesper. Naa, hvad Nytt, Haagens?

Dragonen. Jeg kommer nede fra Smeden. Han vi søge, har for tre Klokketimer siden været der og faaet skøt sin Hest.

Jesper. Hjorten Ulykker! Han er ridende!

Esben. Na, det har Intet at sige. Jeg tør svare for, at han gaar tilfods, den Karl. Lad Jer dog ei bringe paa Vilsnor, Vagtmester!

Jesper. Kan hænd, Du har Ret, profecto!

Anden Dragon ^[ind.]. Intet Nyt, Vagtmester!

Esben. Vil I følge mit Raad, saa lad Karlene holde Vagt ved Strandbredden. Han er vist sikkert at træffe der. Jeg skal snuse her.

Jesper. Hm, det er maaske rettest! Vil Du have et Par Mand tilhjælp?

Esben. Na nei, ellers Tak! Jeg har gode Kræfter. Sniber det for mig at holde ham, skal jeg strige som en Ugle.

Jesper. Det er godt. Gaa alle ned til Stranden, jeg følger strax efter. ^[Dragonerne ud.] Hør, lille Esben! Oprigtighed er, profecto, en Dyd! Du kan nok tænke Dig, at der er en pen lille Skillings Penge at tjene, hvis vi fanger Bildtet. Nu — et Ord saa godt som ti, vi dele.

Esben. Nei, Vagtmester! Den Sagt gjør jeg kun for min egen Skyld. Behold I Pengene, jeg ønsker kun at gjøre Regnskab med Niels Bjelke.

Jesper. Du er dog en deilig flink lille Mand at komme til Rette med ^[ud.]

7. Scene.

Esben.

Saaledes er Livet. I dag rød, imorgen død. Niels Bjelke var før en stor Mand og nu . . . Men — der kommer min lille Soffi. Hvad er dog det, hun bærer paa? Hun staar stille henne ved Egetræet, og kaster en Blydt ind i Træet, synes mig. Hvad er alt det. Soffi! Soffi!

8. Scene.

Esben. Soffi (ind).

Esben. Hvad tog Du Dig for ved Træet derhenne, Soffi?

Soffi. Hør, Esben, min Hjertensven, huffer Du hvad der staar i den hellige Bog?

Esben. Hvad mener Du?

Soffi. Der staar, at man skal tilgive sine Fjender. Hævnen er Vorherres!

Esben. Hvad! Hvad! Du vil da vel ikke . . .

Soffi. Esben! Min inderlig elskede Esben! Gifst henne i Træet sidder en ulyttelig Mand, din Fjende, Niels Bjelke . . .

Esben. Endelig! Nu er han min!

Soffi. Esben! Bliv, saasandt Du har mig kjær. Hør mig! Ogaa han har en Hjertens kjær, en Hustru, der holder af ham, og et lille Barn, som hvis Du slaar ham derhenne ihjel, er faderløs, og tænk paa hvis Du var ham og jeg skulde miste Dig og staa ene tilbage.

Tilgiv ham! Kjære, gode Fæstemand, jeg beder Dig, for min Skyld, lad ham gaa fri og frant herfra.

Esben. Du har en saadan underlig Maade at bede paa. Nu, lad ham da gaa i Guds Navn!

Soffi. Tak, min Diesten! Men det er ikke nok! Du maa hjælpe ham afsted.

Esben. Aldrig!

Soffi. Skam Dig at gjøre noget halvt. Jeg har nu bragt ham nogle af dine gamle Klæder, hjælp Du ham nu ned til Stranden og skaf ham en Baad.

Esben. Naa, ogsaa for din Skyld, bitte Soffi. For ham saa hen til Jenss Fister, og sig til Jens, at han lader Manden faa hans Baad, og hilz ham med det Samme, at han holder ren Mund.

Soffi. Gud glæde Dig, min Kjæreste. Ei! Der er Vagtmesteren.

Esben. Skynd Dig blot. J maa gaa ad Stien forbi Mosen, der kan Ingen se Jer. [Soffi ud.]

9. Scene.

Jesper. Esben.

Jesper. Esben! Har Du ham?

Esben. Endnu ikke, Vagtmester!

Jesper. Jeg er, profecto, snart led og kjed af den Jagt. Jeg har Kolden i hele min Krop. Hei! See der! Hvem er den Mand, som følges med din Fæstemø?

Esben. Na! det er bare en kleine Bisjefræmmer, der er lidt i Slægtsskab med hende.

Jesper. Men, for fjorten Ulykker! Det tykkes mig, at jeg skal kjende ham.

Esben. Det er troligt nok. Han har ofte tilforn været i Kjøbenhavn. — Det er ellers farligt saa kjønt Rattergalen synger her i Skoven.

Jesper. Det kan jeg mintro ikke høre noget til.

Esben. Da skal I strax saa det at høre. Hør!

[Uglestrig] Nu kalder jeg paa den!

Jesper. For titusinde onde Aander!! Esben, er Du gal? Det var jo et Uglestrig.

Esben. I siger sandt! Forlad mig, strenge Herre Bagtmester. Jeg tog Feil.

Jesper. Bøst og Sot! Det var jo Tegnet. Nu forlader alle mine Folk deres Poster og løber ind i Skoven. Saa var Aftalen.

Esben. Ja, det er tilforladelig Sandhed. Men vær ikke vred, Bagtmester, jeg kom saa grumme uskyldig til det.

Jesper. Hvis han nu smutter fra os!

Esben. Ja, hvis! Det var slemt nok!

Jesper. Der har vi allerede en af Dragonerne!

10. Scene.

De Forrige. En Dragon (siden) Soffi.

Dragonen [ind]. I gav Tegnet, de Andre komme strax.

Esben. Jeg beder saa mangfoldige Gange om Tilgivelse, Hr. Dragoner, det var bare en lille Feiltagelse.

Jesper. Strax paa Post igjen. Marsch, fort!
 [Dragonen ud.] Du er mig saa underlig, Esben!

Soffi [ind]. Saa! han er bortel! Nu er han reddet!

Jesper. Tjorten Ulykker! Hvem, Pige?

Esben. Niels Bjelke, Bagtmester. Vi to her
 have hjulpet ham efter fattig Formue.

Jesper. For titusinde Djæble! Du skal komme til
 at klæde Steile og Hjul! Du har fixeret mig!

Esben. Al! Naade, strenge Herre Bagtmester!

Jesper. Ingen Pardon!

Esben. Vi lidt! Jeg kommer til at tænke paa
 den Guldkjæde, som blev borte for Fru Kirsten paa Ry-
 gaard, da vi laa sammen dernede, Bagtmester. Det kan
 I vist ogsaa huske, hvad?

Jesper. Hm! Naa, Du kan slippe for videre Til-
 tale, formedelsk gammelt Krigskammeratskab. Unbelan-
 gende Kjæden, det husker jeg ikke.

Esben. Jeg heller ikke mere. Vi takker nu saa
 pent og beder Hr. Bagtmesteren til Bryllup hos os paa
 Søndag.

Jesper. Jeg siger Tak! Men for Pokker, Mand!
 Hvad blev der nu af din Hævn?

Esben. Ja, Herregud! Saadan hæbner vi os, vi
 Smaaafolk!

Souffleur.

Strenuous labour, some individuals are found to be
at the height of the highest for some time, and some
monotonous, sometimes 2 1/2 ft.
Cautions, some are found to be all the time, and
others, in the highest, some are found to be
Strenuous labour, some are found to be

Strenuous labour, some are found to be
at the height of the highest for some time, and some
monotonous, sometimes 2 1/2 ft.
Cautions, some are found to be all the time, and
others, in the highest, some are found to be

Minister.

in. 1800.

Strenuous labour, some are found to be
at the height of the highest for some time, and some
monotonous, sometimes 2 1/2 ft.
Cautions, some are found to be all the time, and
others, in the highest, some are found to be

Strenuous labour, some are found to be
at the height of the highest for some time, and some
monotonous, sometimes 2 1/2 ft.
Cautions, some are found to be all the time, and
others, in the highest, some are found to be

Soufløren.

Nærværende Udgave, som indeholder 12 nye Komedjer med 34 Folgeblade, der ikke tidligere har været trykt, udkommer i 12 maanedlige Leveringer à 1 Kr.

Subskription, som er bindende for alle 12 Leveringer, modtages i de fleste Boglader samt paa »Soufløren's Kontor, Kjøbmagergade 39, København K.

Mod yderligere Indbetaling af 2 Kroner om Maanedes (i 12 Maanedes) faar enhver Abonnent et af Træ og Metal smukt og solidt forarbejdet

Miniaturteater, ny Model.

Dette Teater, hvis Gulvflade er $20 \times 24\frac{1}{2}$ Tom., er blandt Andet forsynet med en praktisk Forfænkning i Kælderen, Kulisjer med Beslag til Changement af Kulisjebeforationer, samt Loft med Snoreapparat og Systemer til Changement af Soufitter, Mellem- og Bagtæpper. (Alt Changement foregaar ved Hjælp af Contravægte).

Miniaturteatre til forskellige Priser samt alle til Stykkerne's Opførelse nødvendige Rekviziter føres stadig paa Lager.

Opklæbning og Udførelse af Figurer og Beforationer samt et hvilket som helst andet Arbejde Miniaturteatret vedrørende udføres paa Bestilling.

3te Levering.

1 Krone.

Soufløren,

ny Udgave,

komplet i 12 Leveringer

(se Bagfliden!).

Foruden en Miniaturkomedje af Hr. Vilhelm Griksen, sat i Scene af Soufløren, bestaar hver Levering af 3 Følgeblade i Farvetryk, udført af danske Kunstnere. Figurerne tegnes af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn, de til Komedjerne hørende Dekorationer af d'Hr. Landskabsmaler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag

Strøbmagergade 39.

Soufflör

an

Samuel 12. Verzeichn.

(in Buchst.)

Verzeichn. in alphabetischer Ordnung der Soufflör-
 1. Liste der Soufflör, welche hier in der
 2. Liste der Soufflör, welche in der
 3. Liste der Soufflör, welche in der
 4. Liste der Soufflör, welche in der
 5. Liste der Soufflör, welche in der
 6. Liste der Soufflör, welche in der
 7. Liste der Soufflör, welche in der
 8. Liste der Soufflör, welche in der
 9. Liste der Soufflör, welche in der
 10. Liste der Soufflör, welche in der

Verzeichn.

Verzeichn. der Soufflör

Verzeichn. der Soufflör

Djævelens Datter,

fantastisk Miniaturkomedje i 5 Tableauer

af

Vilhelm Eriksen.

Figureerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
de til Stykket hørende Dekorationer udført af d'Hr. Landskabs-
maler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Njebmagergade 39.

Personer:

Lucifer, Underverdenens Behersker.

Lurifax, hans Cabinetssecretair.

Papillot, hans Hoffriisør.

Dæmoner.

Svane, Kammerjunker.

Arthur, hans Søn, „Noget paa et Kontor.“

Fru Engel, Institutbestyrerinde.

Diabella.

(Handlingen foregaar under, i og ved Kjøbenhavn.)

1. Tableau, Hofforg i Underverdenen,
 2. — Paa Garten,
 3. — I det Grønne,
 4. — Ved Lygtefin,
 5. — Hofgælde i Underverdenen.
-

Til Opførelsen af „Djævelens Datter“ benytttes Arkene Nr. 105, 106, 108, 109, 114, 118, 119, 120, 125, 126, 127 og 128 af Alfred Jacobsens „Danste Teaterdecorationer“.

[Istedetfor Arkene Nr. 105 og 118 kan Nr. 124 og 133 anvendes.]

1. Tableau.

Gofforg i Underverdenen.

Dekoration: Underverdenen.

Personer: Papillot; (senere: Lurifax og Lucifer).

Papillot. Ak, jeg ulykkelige Ripsøgjenstand! Nu har jeg faaet ikke mindre end tre Iskumper i Hovedet idag, og det blot fordi jeg ikke kan faa Hans Majestæt Lucifers 11 Haar til at ligge i fjorten Rækker! Jeg gad nok vide, hvad der gaar af ham.

Lurifax *(ind)*. Hvor Du seer melankolsk ud, Barber!

Papillot. Det er nok ikke saa mærkværdigt, Deres Excellente! Her bliver man jo behandlet som en Strygerem. Og hvorfor brænder Ønene kun med halv Kraft?

Lurifax. Åha! Du veed altsaa ikke, hvad her er gaaet for sig?

Papillot. Ikke mere end mit Krollejern!

Lurifax. Ja saa! Altis!

Papillot. De nøs!

Lurifax. Det kan gjerne være! Imidlertid — desformedelst jeg er i Knaldperlehumør paa denne Dag, skal jeg fortælle Dig Nøt, du Kamunstner! Raketstorken har bragt en lille Brindsesje til Underverdenen.

Papillot. Åu!

Lurifax. Ja, det er en spæden Historie. Thi, seer Du, der staar i de gamle Bøger, der ere graverede

i Salpeter, at hvis Lucifers Barn Nr. 1000 er med Damekløer, skal hun være Hersterinde i Underverdenen!

Papillot. Oho! Naa, det er derfor den Gamle er gnaven!

Lurifax. Det er temmelig rimeligt. Men — der er et Men, som ved Alt, hvad der hører os til — men altsaa, bliver hun sat op paa Jorden, inden Dagen er omme, og bliver paa Jorden til hun er atten Aar, er artig, bliver forlovet og gift inden den Tid, saa kan hun aldrig mere komme herved.

Papillot. Og saa mister Lucifer ikke sin Throne!

Lurifax. Truffet, ved Dynamit! Truffet!

Papillot. Hvad, om I sørgede for, at hun kom herved igjen, at I giftede Jer med hende, saa blev I Fyrste over os Alle.

Lurifax. Ved alle optæntelige Sprængstoffer!! Det er en Idee! Du er ikke saa tosset, som Du seer ud til.

(Bulder.)

Papillot. St.! Excellente! Der er den Gamle!

Lucifer ^(ind). Puh! Jeg er flammende gal idag! Her er foldt! Hvormange Grader er det?

Papillot. Thermometret staar paa Frysepunktet. Udsigterne ere

Lucifer. Hold Mund, din Straaleild! Vil Du have, at jeg skal sende Dig op og spise Is i Frederiksberggade?

Papillot. Naade! Naade!

Lucifer. Diabella, denne lille Brændbare Nr. 1000, skal strax op paa Jorden. Du veed, hvad vore gamle Bøger siger?

Lurifax. Ubestrideligt!

Lucifer. Godt! Du følger Diabella derop i en Svovlslyreballon, varetag mine Interesser. Stop! Vent lidt! (raaber) Peter, stryg mig en Svovlstik! (En Dævleunge bringer en tændt Svovlstik). Tænd strax mit Søndagestermiddagskjøretøi, det gjør Effekt. (Dævleungen ud).

Lurifax. Hvor skal jeg sætte Bert Barn i Skole?

Lucifer. Er Du vittig?

Lurifax. Nei, høie Herre! Paa ingen Maade. Jeg tænkte blot

Lucifer. Stille Lurifax! Lad Biskop gjætte min Tanke. [En anden Dævleunge viser sig pludselig med en Plakat, hvor-paa staar skrevet: Kjøbenhavn]. Seer Du, Kjøbenhavn tænker jeg paa. [Dævleungen forsvinder]. Afsted Lurifax og tag Bella med Dig! Jeg skal snart figge op til Eder. [Lurifax ud]. Er Kjøretøiet i Orden?

Lurifax [udenfor]. Alt i den skjønneste Orden.

Lucifer. Fyr saa! Rutsj! Afsted til Kjøbenhavn! [Stærk Torden. — Lurifax med den uhyødt Diabella paa Armen farer afsted paa en ildslyende Drage].

2. Tableau.

Paa Farten.

Deformation: Ombord paa en Sunddamper.

Personer: Lurifax; (senere: Diabella, Arthur, Fru Engel og Lucifer som Grebe).

Lurifax [i moderne Dragt]. Jo, fig kun paa mig! Det er mig, Lurifax, som nu snart i atten Aar har gaaet og ageret Timelærer i Fru Engels Pigeinstitut. Men

nu er jeg ogsaa kjed af den Sport. Naa, det er jo ogsaa forbi inden ret længe. Hehehe, nu gjælder det snart. Blot den Gamle ikke mærker Noget. Han har Mistanke om, at man forsøger at fortrædige ham med Datteren, men hvem det er, kan han ikke regne ud, og det maa han heller ikke, førend det er bag efter. Ja, tro mig, jeg skal nok sørge for, at hun hverken bliver forlovet eller gift med andre end mig. Der kommer de Unge, jeg vil træde tilside og lure [ud tilhøjre].

[Diabella og Arthur ind fra venstre].

Diabella. Saa De finder Laura smuk?

Arthur. Jo Frøken! Men De er meget kjønnere!

Diabella. Skal De forloves med Laura?

Arthur. Nei, Frøken, hvor kan De sige saadan Noget. Det har jeg aldrig tænkt paa. Nei, var det Dem

Diabella. Hvad saa?

Arthur. He, he, he, det var en anden Sag. Dem vilde jeg nok have.

Diabella. Er det Deres Alvor?

Arthur. Saa sandt som jeg haaber engang i Tiden at blive anbragt i et Ministerium.

Diabella. Godt. Saa bortfør mig.

Arthur. Hvad, hvad, hvad siger De? Bortføre Dem!

Diabella. Ja, det er da ikke til at misforstaa.

Arthur. Men yndigste Dame, deiligste Blomst! Jeg har ikke andre Penge hos mig end en Retourbillet fra Skodsborg.

Diabella. Det er kjedeligt! Jeg vilde saa rædsomt gjerne bortføres!

Arthur. Ah! Jeg faar en Idee. Min Fader er til Pligtmiddag idag paa Fortunen, vi kan smutte derop og slaa en Krone eller to.

Diabella. Bravo! Saa flygter vi ved Bellevue.

Arthur. Lad os gaa, Højtærede, der kommer Fru Engel. (Begge ud til venstre.)

Lurifax (ind). Ah! Lad dem kun løbe! Der bliver intet Parti af. Det er Børnestreger, som opholder Tiden og det passer i mit Kram. Hahaha, nu er der kun ni Timer til, at Diabella fylder 18 Aar. (Fru Engel ind.)

Fru Engel. Herr Jespersen! De holder da Dje med de kjære Smaa, der ere betroede vor Varetægt.

Lurifax. Bevares vel, min kjære Frue, saalænge de ere under en Engels Binger, behøves mit Opsyn ikke. Alle disse elskelige Børn holder jo af dem, som af en Moder, nei, hvad siger jeg, som af en lidt ældre Søster!

Fru Engel. Na, De er en Skjælm, Jespersen! (Dampfejten høres). Ah, vi er allerede ved Bellevue. Nu kommer Diabellas Fader ombord. Der er vor kjære Grebe!

Lurifax (affides). Blot han ikke opdager Noget!

Fru Engel. Hvad siger De, kjære Jespersen?

(Lucifer, forklædt som Grebe, ind.)

Lucifer. God Dag, min Frue.

Fru Engel. Kjæreste Herr Grebe, hvor det glæder mig at see Dem. (Dampfejten høres).

Lucifer. Hvorledes har min Datter det?

Fru Engel. Det kjære Barn, hun er her. Na!!

Jeg bekvimer! See! Hun er iland og spadserer med en ung Herre! Na! Mit Tilfælde!

Lucifer. Gaa — — gaa ned i Kabytten!

Fru Engel. Na mit Hovede! Hvilken Skandale for Institutet! Skibet gaar. Det var en sørgelig Skovtur. (ud).

Lucifer. Fordømt! Tiden er knap! Hvordan har Du påsjet paa, Din affkudte Patron!

Lurifax. Naade, Herre! Jeg er ustyldig.

Lucifer. Dynamit og Petroleumsbomber! At jeg ogsaa skal være magtesløs paa Vandet! Hvad gjør vi nu? Hun maa giftes, og det endnu i Aften.

Lucifax. Det er sandt. Jeg hørte forresten før, at Fyrens Fader er paa Fortunen. Saa snart vi blot komme iland, træffe vi dem nok.

Lucifer. Tavist, saaledes skal det være. Hahaha! Jeg har dem, jeg har dem. Jeg gaar ned til Fruen, hun maa med os (ud).

Lurifax. Endnu har Du dem ikke, min gode Mester og faar dem heller ikke, ellers skulde jeg da være en ualmindelig dum Djævel! (ud).

3. Tableau.

I det Grønne.

Decorations: Jægersborg Dyrehave.

Personer: Arthur og Diabella; (senere: Lurifax, Svane, Lucifer og Fru Engel).

Diabella. Jeg synes, at vi kommer saa langsomt afsted.

Arthur. Det er ikke saa underligt. Jeg er virkelig ikke vant til at træde saaledes omkring.

Diabella. Kjære unge Mand! Gåst dog paa, at De bortfører mig.

Arthur. Ja, det er nødvendigt, ellers kunde jeg let falde paa at tro, at det er Dem, der bortfører mig! Jeg gad egentlig nok vide, hvor langt vi kunne komme med de 75 Øre, jeg fik af min ødsle Fader. O, jeg græmmer mig over at bedrage ham.

Diabella. Lad os nu blot komme videre. Vi blive sikkert forfulgte.

Arthur. Af hvem?

Diabella. Af Fru Engel og vistnok ogsaa af min høie Herr Fader. Lad os skynde os; der kommer Jespersen!

Arthur. Hvad? Jespersen? Det er da vel ikke den afdøde Jespersen?

Diabella. Nei! nei! Det er den Jespersen, der er Lærer i Politik i Instituttet.

Arthur. Det maa jeg tro, han kommer fra venstre.

Lurifax (ind fra venstre). Bliv ikke bange, mine Smaa, jeg er paa Eders Parti. Jeg skal sige Eder, jeg sværmer for Romantik!

Diabella. Jeg havde ikke troet, at de var en Sværmer, Herr Jespersen!

Lurifax. Varn! Jeg er mer, jeg er en hel Guldbregn. Hehehe!

Arthur. Bare De saa vilde regne dygtig paa mig,

for jeg har ikke mere hos mig end 75 Ore og en Retour-billet fra Skodsborg.

Lurifax. Haha! Saa har det lange Udsigter med Brylluppet!

Diabella. Na nej! Herr Svane jagde før, at han er Huseier.

Lurifax. Ja saa! Tør jeg spørge, hvorledes seer Deres Hus ud?

Arthur. Det seer godt ud!

Lurifax. Er det stort eller lille? Hvormange Etager er der, mener jeg?

Arthur. Der er kun een. Det er nemlig et Blækhus!

Lurifax. Hm! Naa Børn! Jeg har en Vogn holdende ved røde Port. Skynd Jer derned! Tag lige til Kjøbenhavn, der vil ingen falde paa at søge Eder. Men — lad det nu blive til Noget; derhenne kommer Deres høistærede Herr Fader. Jeg skal opholde ham med en Passiar. Vognen er betalt.

Arthur og Diabella. Tak! Tak ædle Mand! Farvel! (Begge ud til venstre).

Lurifax. Hahaha! De gik i Fælden! Nu kan Lucifer skyde en hvidglødende Pind efter sin Throne? Hahaha!

Svane [ind]. Hvor De er glad min Herre!

Lurifax. Hvor kan man andet, naar man opdager, at en Veriderste faar en ung Mand af god Familie til at løbe bort med sig. Det er morsomt, er det ikke, hvad?

Svane. Nei, Kronedød om det er, naar Knægten er min Søn!

Lurifax. Hvad hører jeg? De er Hr. Svane! Jeg er Skolelærer Jespersen i Fru Engels Institut.

Svane. Til Tjeneste, min Herre. Jeg var i Selskab paa Fortunen; pludselig kommer en ældre Kavaleer stormende ind og erklærer mig, at hans Datter maa giftes med min Søn endnu i aften. Naa — jeg fik Forklaring, de vare flygtede sammen og nu er jeg paa Sagt efter dem.

Lurifax. Velbaarne Herr Kammerjunker! Denne ældre Kavaleer er Beriderdirektør. Hvis Deres fortræffelige Søn bliver gift i den Familie, er det en Mesalliance i højeste Grad. Det maa forhindres.

Svane. De har Ret! Det maa forhindres, men hvorledes?

Lurifax. Kom De med mig, Herr Kammerjunker, saa skal jeg hjælpe Dem. Jeg tror at vide, hvor Flygtningene befinde sig.

Svane. Lad os skynde os. (Begge ud til venstre.)

(Lucifer og Fru Engel ind fra højre.)

Fru Engel. Hvilken Tort, Herr Greve! De ere borte.

Lucifer. Hm! Sporet slipper! (aff.) Vare jeg ogsaa havde sluppet dig, du gamle Brandstok, jeg kan jo ikke komme af Stedet, jaalænge du hænger ved mig.

Fru Engel. Hvad siger De? Hun hængte ved mig? Ja, i Sandhed, det gjorde hun. Hun var i Et og Alt et vidunderligt deiligt Barn. Na! det Alfum, den Ribbing, som røvede hende fra mine moderlige Arme

Lucifer. Naa, naa, naa, græd nu ikke!

Fru Engel. Hvor kan jeg lade være. Na mit Tilfælde! De kjender det!

Lucifer. Jo desværre! (aff.) Ved alle Underverdenens Afguder! Der er En, som kæmper imod mig, jeg føler det. Hvem er det? (høit) Lad os tage til Byen, der finder vi dem.

Fru Engel. O, De er en god Mand. Ja, lad os det.

Lucifer (aff.) Andre Steder bliver jeg ej heller hende kvit. Ved Charon! Jeg har kun fire Timer og tyve Minutter! (høit) Lad os ile.

Fru Engel. Taaa! Afsted! Afsted! Afsted paa Haabets Binger!

4. Tableau.

Ved Lygteskin.

Decoration: Gadeparti i Aftenbelysning.

Personerne: Lurifax, Svane (senere Lucifer).

Svane. Bedste Herr Jespersen! De skal ret have Tak for al Deres Møie. Destoværre er vor Søgen forgjæves, frygter jeg.

Lurifax. Gaa De nu hjem. Klokken er mange, og De kan være træt. Jeg skal fortsætte Eftersøgelsen.

Svane. Tak, brave Mand! Hvorledes kan jeg være Dem til Gjentjeneste?

Lurifax. Na, det er Intet at tale om.

Svane. Jeg har det! Jeg skal anbefale Dem,

naar De mulig engang vil søge et Embede. God Nat, god Nat! (ud tilhøre).

Lurifax. Erbødigste Tjener, Herr Kammerjunker! Endelig blev jeg da af med ham, den gamle Burre! Jeg kunde ikke røre mig, saalænge han fulgte mig i Hælene. Nu skal det gaa løs. Fix, Fax, Lurifax! (han viser sig pludselig som i 1ste Tableau). Der er kun 2 $\frac{1}{2}$ Time tilbage. Hurra! Jeg staar ved Maalet, kun et Skridt, og Seiren er min.

[forbinder i Flamme].

Lucifer [ind fra venstre]. Puh! Endelig slap jeg da af med den gamle Burre! Nu kan jeg da faa Luft igjen! Jeg har kun et Par Timers Tid for mig, men det maa og skal være nok. Blot jeg vidste, hvem der gaar mig i Veien. Skulde det monstro være Lurifax? Na nei, han er for dum. Hm! Hm! Jeg maa have fat paa Flygtningene; men det er sandt, først Faderens Samtykke. Har jeg først det, saa Bingerne paa og jeg skal finde dem, om jeg saa skal flyve hele Kjøbenhavn igjennem fra Kjælder til Kvist. Ah! Jeg faar en Idee! Almuksstialegeistiput! Kammerjunker Svane! Underverdenens usynlige Aander bringe ham strax hid.

[Svane i sin Seng ind].

Lucifer. Godaften Herr Kammerjunker!

Svane. Er De nu der igjen! Gale Menneſke! Jeg vil ikke have Noget med Dem at gjøre. God Nat, min Herre!

Lucifer. Min Datter skal giftes med Deres Herr Søn!

Svane. De er forrykt! Datteren af en Gøgler!

Farvel Høistærende! De forskaffer mig i Sandhed en meget ubehagelig Nat!

Lucifer. Jeg er Grev Teufelsheim, altsaa af Stand!

Svane. Jeg blæser paa Deres Stand! Deres Grevskab ligger vel i Maanen.

Lucifer. Nei, men rigtignok i de varme Lande.

Svane. Min Herre, jeg har den Ære at anbefale mig (snorker).

Lucifer. Er der da intet Udkomme med Dem! Jeg giver min Datter 25,000 Kroner om Aaret i Medgift! (Svane snorker stærkere). Nuvel 50,000 Kroner. De svarer ikke! For tusinde Millioner Flammer! Jeg giver hende 100,000 Kroner.

Svane. Hvad var det, De sagde? Om Aaret?

Lucifer. 100,000 Kroner om Aaret.

Svane. Men Kjære, hvorfor sagde De ikke det strax. De er jo en overmaade afable Mand.

Lucifer. De slaar til?

Svane. Paa Diebliffet!

Lucifer. Bien! Nu mangler vi kun Brud og Brudgom!

Svane. Det var trist! Men hvad skal

Lucifer. Lad mig om det! Ritsch! Ratsch!

[Begge hurtig ud].

5. Tableau.

Hofglæde i Underverdenen.

Dekoration: Underverdenen.

Personer: Lurifax, Papillot, Grupper af Dæmoner;
(genere: Lucifer).

Lurifax. Alle I, som have frit og uopsigeligt Ophold, plus Lys og Varme i disse lune Haller, I vide nu, at hvis Lucifer ikke er tilbage inden 6 Minutter, er jeg Underverdenens Fyrste. Cyprianus, vor yndige Lovbog, siger, at naar Lucifer er syv Timer, syv Minutter og syv Secunder borte herfra, taber han 75% af sin Magt, og da jeg nu i Forvejen har 25% af hans Storhed og Vælde som Geheimeraad, og dertil en usmæltelig Formodning om, at han endnu har travlt paa Jorden med at faa sin Datter giftet bort, vil I gnistrende godt kunne forstaa, at han kan ligge efter Thronen lige til han nyser Vulcaner. Elskede Venner, Meningsfæller og Tilhørere! I have længe sukket efter en anden Forsatning, end den, hvori I befinde Jer. Jeg giver Jer den! Efter som vor høie og velskabte Herre endnu ei er vendt tilbage fra sin Dpgang, har jeg, ligesom enhver Anden, der havde været i mit Sted, vilde have gjort, taget hans Krone i Besiddelse.

Papillot. Hil Dig Lurifax den Første og Eneste!

Alle. Hurra for Fyrst Lurifax!

Lurifax. Tak Børn! Tak! I skal nok blive fornøjede med mig. Ingen Is, men ligesaameget Svovl, I kan spise. (Klokken begynder at slaa tolv). Hører I Klokken slaa? Ved det tolvte Slag er Jeg Eders Overhoved!

Lucifer (ind). Naa, saaledes gaar det til! I leger

Riffelforening! Haha! Jeg kom nok i rette Tid! Tvi Dig, Du Kabinetssekretær! Jeg har opdaget Dine underminerende Kunster, de ere for ætsende, selv for vort Samfund. Men Du kan stole paa, at denne Gang skal Du ikke slippe med en Riffel! Jeg idømmer Dig 500 Aars Baretægt=Arrest for at skaffe Dig af med Din Hovedvarme.

Lurifax. Tilgiv mig, jeg vil tilstaa Alt!

Lucifer. Det vilde være et unødvendigt Apendix. Imod mig er Du kun en ubetydelig Gnist! Forsvind og tag Din Ven Barberen med for Selskabs Skyld.

Lurifax og Papillot. Deres Jlderhed. Vær over for denne

Lucifer. Visvas! Heraus! [Lurifax og Papillot forsvinde]. Sejaa Børnlille, nu flybe de to med Bilbanden, ligesom Mefistofeles og Faust; lad dem flybe. — I skulde egentlig have Jer en Opmuntring for den Affaire før, men — vi strø Sand paa den. Nu er jeg her igjen og nu bliver jeg her bestandig. Nu er min Datter bleven gift ind i en pæn Familie, og I kan forresten takke det Tilfælde for, at jeg er i et saa godt Humør, at jeg lader Jer slippe med Skrækken. I skal ovenikjøbet faa ligesaameget Svovl og Arsenik, I vil have, og ligesaamegen Blaashyre, Morfin og Vitrol, I kunne taale. Ja! Jeg skal endda arrangere et lille Fordiskelv, og det Altsammen i Anledning af min Datters Bryllup. Hvad sige I til det, hvad?

Alle. Vor Fyrste leve! Leve Dævelens Datter!

(Et flammeende Baal, baaret af Dæmoner, hæver sig om Lucifer).

Tableau.

Soufløren.

Nærbærende Udgave, som indeholder 12 nye Komedjer med 34 Folgeblade, der ikke tidligere har været trykt, udkommer i 12 maanedlige Leveringer à 1 Kr.

Subskription, som er bindende for alle 12 Leveringer, modtages i de fleste Boglader samt paa »Soufløren's Kontor, Rjøbmagergade 39, København K.

Mod yderligere Indbetaling af 2 Kroner om Maanedes (i 12 Maanedes) faar enhver Abonnent et af Træ og Metal smukt og solidt forarbejdet

Miniaturteater, ny Model.

Dette Teater, hvis Gulvflade er $20 \times 24\frac{1}{2}$ Tom., er blandt Andet forsynet med en praktisk Forsænkning i Rælderens, Kulisser med Beslag til Changement af Kulissjedeforationer, samt Loft med Snoreapparat og Systemer til Changement af Soufitter, Mellem- og Bagtæpper. (Alt Changement foregaar ved Hjælp af Contravægte).

~~~~~

Miniaturteatre til forskellige Priser samt alle til Stykkerne's Opførelse nødvendige Rekviziter føres stadig paa Lager.

Opklæbning og Udførelse af Figurer og Dekorationer samt et hvilket som helst andet Arbejde Miniaturteatret vedrørende udføres paa Bestilling.

Alfred Jacobsens litogr Etablissement
Rjøbmagergade 39, København K.

6.

Ved Sanfelmærk,

Episode i een Akt og et Slutningstableau

af

Bilhelm Griksen.

Figureerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Decoration udført af Hr. Landstabsmaler
Carl Jensen.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Rindmagergade 39.

Personer:

Cinar D ynge, Premierlieutenant,
Axel Lund, Hornblæser,
Agnes, hans Søster,
Pligt, Kommanderjergeant,
Kommen, Korporal,
Ditlef Pihl,
Danske og tyske Soldater.

Handlingen foregaar i Nærheden af Sanktmark under Krigen 1864.

Til Udførelsen af „Ved Sanktmark“ benytttes Arkene Nr. 109, 110, 113, 114,
115 og 116 af Alfred Jacobsens „Danske Teaterdekorationer“.

1. Scene.

(Snebættet Skov. Naar Tæppet gaar op stærkt Snefald, der efterhaanden jagtner og ophører ved 3. Scenes Begyndelse).

Pligt, Kommen.

Pligt. Stille, Korporal Kommen, hører De ikke Vognerullen? Skulde monstro Gjenden igjen gaa paa.

Kommen. Nej, Herr Komanderssergeant, jeg hører intet. Desuden, Østerrigerne puste jagtens lidt ud nu.

Pligt. Na, Pokker heller! De vare ellers lovlig flemme mod os, da de angrebe Trainet nede ved Helligbæk.

Kommen. Saamæn var de det, men de fik forresten nok af Gemytligheden ved samme Lejlighed, de maatte dog tilsidst retirere og efterlade en lille Snæs Husarer paa Pladsen, foruden den halve dito vi fangede.

Pligt. Javel! Det har De Ret paa, Korporal Kommen! Uha! Sy! Det er dog et Hundevejr!

Kommen. Mærkeligt nok! Hundedagene ere forbi for længe siden.

Pligt. Naada!! Hør, Ville, har De et lille Stænt „Dansk“ paa Bunden af Deres stumme Lærke?

Kommen. Til Tjeneste! Men den har kun en lille Fejl, den Sugl, den kan ikke synge, fordi den er bundfroszen!

Pligt. Hu! Er De nu der igjen med Deres daarlige Brandere. Det passer ilde til Forholdene.

Kommen. Na, Herregud, man har da ingen bedre Fornøjelse end den, man gjør sig selv. Men — forresten vilde jeg hellere nu sidde hjemme i vor gamle hyggelige Marketut i Castellet, selv om der var lidt røget . . . .

Pligt. Passiar, Kommen! Jeg vil ikke høre den Snak! Enhver Dansk bør kæmpe til det yderste, og om fornødent dø for sit Fædreland. Det er vor Pligt, glem aldrig det, Korporal Kommen.

Kommen. Na, det har ingen Nød; blot jeg tænker paa de femten Mark, jeg skylder Dem, kommer jeg strax paa, at jeg er „Pligt“-skyldig.

Pligt. Hold inde, ellers laver jeg ogsaa Brandere . . .

Kommen. Der har vi Lieutenant Lynge.

Pligt. Ja! Der er han! Han er en Mand med Hjerte paa det rette Sted. Gid Alle blot vare som han, thi han er i Sandhed en Pryd for første Regiments tredje Compagni!

Kommen. Det er hørt!

2. Scene.

De Forrige. Lynge.

Lynge. Alt vel, Pligt?

Pligt. Saa vel, som det kan være for Tiden, Hr. Lieutenant!

Lyngge. Vil De lade afføge Chausseen opad
Overfø til.

Pligt. Vel, Herr Premierlieutenant!

Lyngge. Man har troet at se en Spion snige sig
omkring deroppe, søg at faa fat paa ham!

Pligt. Vel, Herr Premierlieutenant!

Lyngge. Men De maa snart være tilbage. Vi
bryde sandsynligvis op i Løbet af en lille Time. Dog —
Et endnu! Intet Skud, Pligt, mærk vel det! Et Skud
bringer os rimeligvis Fjenden paa Raffen!

Pligt. Vel, Herr Premierlieutenant! (ud med Kommen).

3. Scene.

Lyngge.

Jeg er saa underlig tilmode idag — det er, som
om der forestod mig en Ulykke. Maaſte Døden! Na,
den Ulykke var ikke værre for mig, end for alle de andre,
som have ofret deres Liv for gamle Danmark. Og dog
vilde jeg saa nødig dø, jeg har jo et Haab i mit Indre;
gid jeg maatte leve for det og for hende, mit Hjerte
vinker mig til. Min Agnes! Mit Lys, mit Haab,
skulle vi mødes mer!

4. Scene.

Lyngge. Agel.

Agel. Herr Premierlieutenant, eller rettere sagt,

Einar, her ere vi jo alene, og glemmer Subordinationen.

Lynge. Savist min Dreng, kald mig ved Fornavn, som Du gjorde derhjemme i din kjære Moders Hus. Du veed, at Du er mig saa kjær som en Broder. Hvad vil Du, Axel?

Axel. Kun bede Herr Lieutnanten om Tilladelse til at gaa med ud at søge efter Spionen.

Lynge. Igjen denne usalige Lyst til Eventyr. Har Du ikke snart faaet nok deraf. Det var den romantiske Følelse, der drev Dig til at melde Dig som frivillig Hornblæser, skjønt Du kun er knap 14 Aar. Naa — Du blev antaget, takket være Dine musikalske Evner. Men frist nu ikke Skæbnen mere end Du alt har, hust paa Din gode Moder hjemme i Altona. Hun er bekymret for Dig.

Axel. Na, jeg klarer mig nok. Jeg er ikke bange.

Lynge. Nej, det er vist!

Axel. Maa jeg saa gaa?

Lynge. Nuvel, gaa da, men fremfor Alt . . . . .

Axel. Ja, det skal jeg nok, Farvel Einar! (udb.)

5. Scene.

Lynge (lidt efter) Agnes.

Lynge. En herlig Dreng! Gid at jeg stod ham nærmere i Livet end Tilfældet er, det vilde være min

største Lykjalighed, hvis jeg turde kalde hans Søster Agnes min. Men af! Hun aner vist neppe mine Følelser!

Agnes (ind). Herr Lieutenant!

Lyng. Du gode Gud! De her, Frøken Lund! Hvorledes skal jeg forklare mig dette?

Agnes. Jeg havde ingen No derhjemme, min lille Broder laa mig i Sinde — jeg tilbød min Tjeneste til Ambulancen og nu er jeg her.

Lyng. Dyrebare Frøken! De bærer Dem herud i de yderste Poster, hvor Farer lure overalt.

Agnes. Jeg vilde se min eneste Broder, hvem veed, maaske for sidste Gang.

Lyng. Jeg skjærmer ham saa godt jeg kan, men De veed jo, at for Liv og Død raader kun En. Deres eneste Broder, sagde De; Deres Broder Julius?

Agnes. Jeg frygter det Værste. Som De veed, har han, i Modsatning til os Andre, udprægede tydte Sympatier; ved Krigens Begyndelse gik han som Soldat med den preussiske Hær, og da vi ikke senere har hørt fra ham, antage vi, at han er falden.

Lyng. Og Deres stakkels gamle Moder?

Agnes. Hun er forsvundet! Og dog . . .

Lyng. Og dog rejste De fra hende —

Agnes. Ja det var maaske ikke rigtigt, — men, der var noget i mit Bryst, der drog mig hertil. — Nu — Herr Lyng, hvor er min Broder? Han er dog raff?

Lyng. Ja, fuldkommen, en flink Gut iøvrigt. Han er ret bleven Kompagniets Kjøledægge. Jeg skal nu

se at faa fat paa ham, og jeg maa da bede Dem imidlertid rolig at vente her saalænge, her er det sikreste Sted. Jeg haaber snart at være tilbage. Farvel, paa Gjenhyn!

Agnes. Jeg venter Dem med Længsel, Herr Lynge!
(Lynge ud).

6. Scene.

Agnes (senere) Pihl.

Agnes. Gid Lynge dog snart var tilbage, her er ikke hyggeligt at være ene. Hvor Ginar Lynge er god! Han tænker sig vist ikke, at han ogsaa er Skyld i, at jeg bovede mig saa langt bort fra Hjemmet. Maatte Himlen beskytte ham, den brave Ven!

Pihl (ind). Lille Jomfru!

Agnes. Min Gud! Hvem er De? Barmhjertige Himmel! Drømmer jeg? Er Du et Febersyn?

Pihl. Hys! Naab ikke saa højt! Savist! Det er mig, Din kjædelige Broder, Julius, forhenbærende medicinst Student, for Tiden Feldwebel og Spion i Kongen af Preusens Armee.

Agnes. Du Spion! Altsaa Landsforræder!

Pihl. Saamen, saadan noget Vignende. Dog, enten man kjæmper med Vist eller BOLD, naar kun Sejren vindes.

Agnes. At se Dig som Forræder!

Pihl. Lad det ikke forstyrre Din Fred, min Pige. En Spion er en hæderlig Mand, notabene naar han

slipper godt fra det — og hvad mig angaar — ja Du veed nok, at Fanden hytter Sine.

Agnes. Broder! Broder! Gud være Dig og Dine Synder naadig!

Pihl. Det er han nok. Ihs! Der kommer No-gen! Blot jeg ikke havde bobet mig saa langt ind i de danske Vinier. Naa, man maa hjælpe sig, som man kan. Farvel, Søster! Hils derhjemme! (ud tilvenstre — Pause).

7. Scene.

Agnes, Lynge og Axel (ind fra højre).

Lynge. Her har De min lille Broder, som jeg kalder ham!

Agnes. Min Axel! Gud være lobet! Du lever!

Axel. Som Du seer! Frisk som en Fisk!

Agnes. Min kjære lille Broder! Du vil altid være Dit Fædreland tro, og aldrig gjøre noget Slet?

Axel. Nej, hvor kan det dog falde Dig ind? Saa længe jeg har Ejnar ved Siden, saa . . . . .

Lynge. Stille Axel!

Axel. Nej, jeg tier ikke. Ejnar er saa god og venlig imod mig, som var han min Broder; han formaner mig altid til at være ærlig og tapper.

Lynge. Og Du er det!

Agnes. Ret megen, inderlig Tak, Herr Lynge!

Lynge. Dyrebare Frøken Agnes! Ja — undskyld mig, Øjeblikket er maaske uheldig valgt, men . . . . .

Vil De være min Hustru? Jeg har elsket Dem lige fra den Dag jeg fulgte Dem til Skole nede i Altona og har Deres Landkort for Dem.

Agnes. Ginar!

Lynge. Du siger Ja! O, vor Fremtid vil blive skjon og lys.

Agnes. Det vide vi ikke. Lad os haabe.

8. Scene.

De Forrige. — Pligt med Pihl (ind).

Pligt. Her er Spionen, Herr Premierlieutenant!

Lynge. Godt! Bring ham . . . . . Gudsbed

— Det er godt, Pligt! Jeg skal nok expedere ham.

Pihl. Hvad for noget!! Vil Lieutnanten . . . .

Lynge. Træd af!

Pligt. Vel, Herr Premierlieutenant! (ud).

9. Scene.

De Forrige (uden Pligt).

Lynge. At træffe Dig her som Spion, Julius, hvor det smelter mig! Du, min Barndomsven!

Pihl. Maa jeg have den Ære at presentere mig: Ditlef Pihl, Feldwebel i det 3. preussiske Infanteriregiment. Julius Lund eksisterer ikke mere.

Agnes. Raade for min Broder, Ginar!

Lyng. Ulykkelige! Din Straf er Døden! Dog, for Din Søsters Skyld. Gaa! Smut igjennem Grøften udenom Bakken, der staar ingen Post. Vorherre være med Dig.

Pihl. Tak for Raadet, gamle Dreng! Jeg har den Blaisir at anbefale mig til det høje Selfskab! Adieu.
(ud).

Lyng. Staffels Børn! Og Eders gamle Moder!...

Agnes. Tak, Einar! Dette skal jeg aldrig glemme
(et Skud). Ah! Hvad var det.

Lyng. Det var fra en af Vore. Han skulde...

10. Scene.

De Forrige (uden Pihl. Kommen (ind).

Kommen. Herr Premierlieutenant! Jeg melder, at den Spion, som vi før fangede, vilde flygte gennem Grøften. Jeg kom tidsnok til at give ham en Kugle i Brystet.

Agnes. Er han død?

Kommen. Som en Kampsten! (Hjerne Skud høres).

Lyng. Hvad har De dog gjort der, Kommen!
Hører De Østerrigerne? Paa Plads, afsted! (Kommen ud)
Agnes, nu har den forvildede Sjæl Fred.

Agnes. Min Broder! O, min staffels Broder!

Agel. Trøst Dig, Agnes! Jeg skal stræbe at udvise den Blet, Julius har sat paa vort Navn. Einar! Fremad til Kamp!

Lynge. Fremad! Leve gamle Danmark!

Alle. Leve Danmark! (ud).

(Samptummelen nærmer sig).

Tableau.

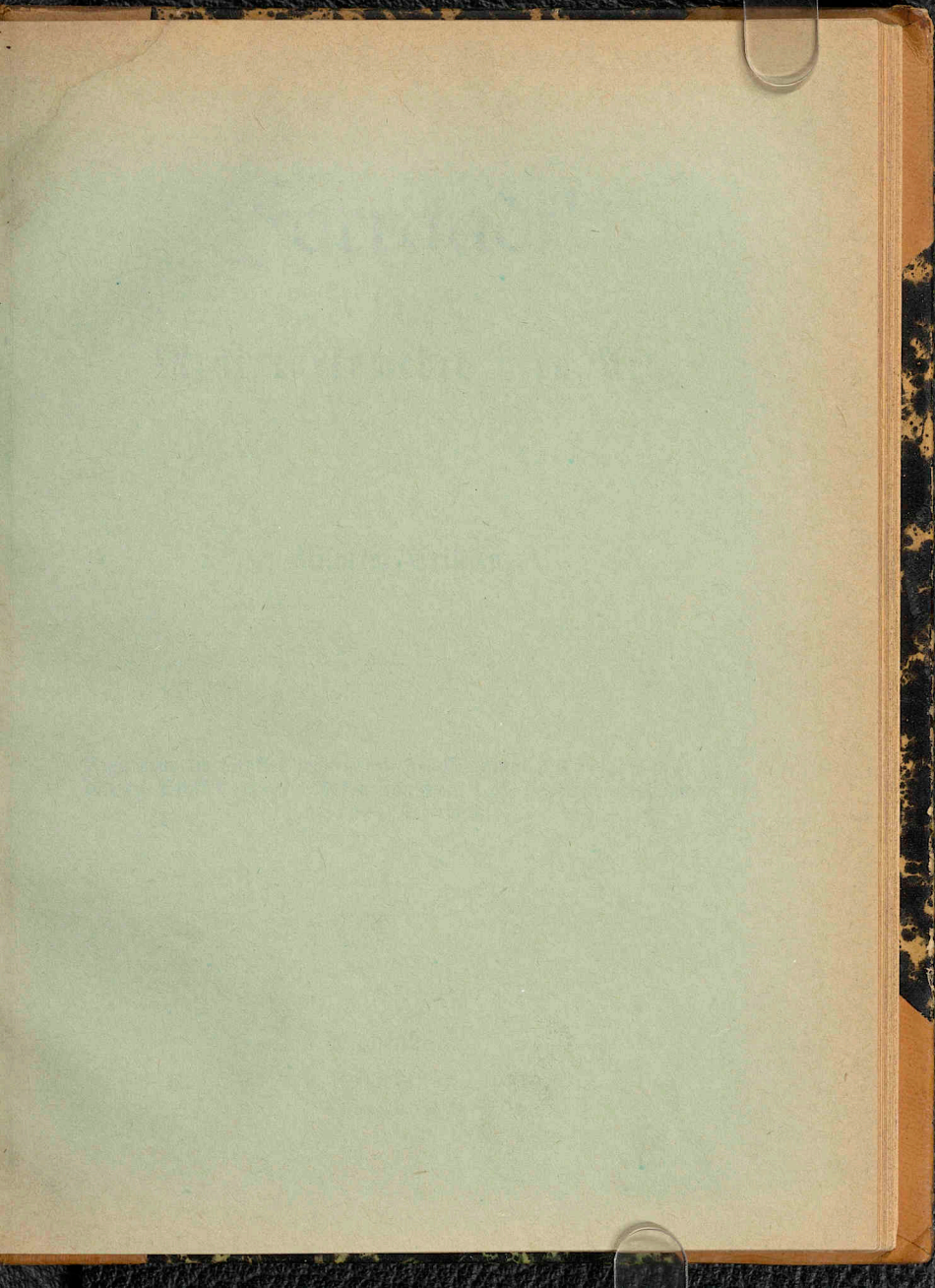

Sorraadt!

Miniaturkomedie i en Act

af

Vilhelm Eriksen.

Figurerne til Stykket tegnede af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Arthur Macleod, Herre til Aslynt,
Leslie, General,
Bratie, Capitain,
James Graham, Marquis af Montrose,
Lochlan, Bæbner } hos Macleod.
Robin, Tjener }
Engelske Soldater.

(Handlingen foregaar paa Borgen Aslynt i Skotland.)

Til Oplyselsen af „Forraadt!“ benyttes Arkene Nr. 123, 129, 130 og 131 af
Alfred Jacobsens „Danske Theaterdekorationer“.

1. Scene.

(Stuepladsen forestiller Ridderhal.)

Macleod, Leslie.

Leslie. Det gjør mig ondt, at I endnu ei vil træffe Eders Valg. I kan kun vinde ved at tage Parti for Parlamentet; Stuarternes Sag staar flet.

Macleod. I har visjelig Ret, General Leslie. Navnlig nu, efter Slaget ved Invercarron, synes alt Haab at være ude for Tronen. — Desuagtet . . .

Leslie. Desuagtet vil I dog kæmpe imod os.

Macleod. Nei, jeg er ingen Partigjænger.

Leslie. Da sloges I dog drabeligt nok imod os ved Siden af Montrose for ei længe siden.

Macleod. Siden da har jeg ikke draget min Klinge. Ved Montroses Side jagde I! Det er sandt, han var min bedste Ven, men hvor Forsigtighed baader bedst, maa Venstabet stænges ude. Imidlertid, den Dag James Montrose ikke er mere, da skal jeg være Eders Mand. En hellig Ed har bundet mig til hans Fane. Kæmpe for ham mere vil jeg dog ei, træde aabenlyst over til hans Fjender vil jeg ei heller. Lad os se Tiden an.

Leslie. Haandværkeren siger: Man bør lime imens Vimen er varm, mærk jer det. Lader I Tiden trække for længe ud, bliver Parlamentet utaalmodigt og da kan I, kjøndt I er Hovidsmand for den største Clan i Skotland,

ikke modstaa vore Kræfter. Hvad Montrose angaar, da skal jeg sige Eder Ngt: Han er rimeligvis falden i Slaget ved Invercarron, i hvert Fald, forsbunden er han.

Macleod. Ved alt hvad helligt er! Taler I Sandhed?

Leslie. Seer jeg ud som en Mand, der lyver?

Macleod. Tilgiv mig, Leslie! Jeg mente det ei saa.

Leslie. Ja, han er som sagt forsbunden. Den, som bringer ham i vore Hænder, levende eller død, bekommer hans Bægt i Guld.

Macleod. I Guld! Hans Bægt i Guld!

Leslie. Det var noget for jer. Stræb at vinde Prisen. I kan nok have den nødvendig; seer jeg ret, er I som Skotlands andre Baronier, lige saa fattig som stolt.

Macleod. Frist ikke! Min gamle Baabenbroder!

Leslie. Hahaha! Det bliver han forvist aldrig mere. Han er en fredløs Mand.

Macleod. I har Ret, Prisen var vel værd at vinde . . .

2. Scene.

De Forrige. Bratie (ind).

Bratie. General! Alt er færdigt til Afmarsch.

Leslie. Lad Folkene sidde op.

Bratie. Vel, General! (ind).

Leslie. Nuvel, Macleod, hvilket Svar giver I mig?

Macleod. Betænkningstid!

Leslie. Lev vel da, men vid, at det er sidste Gang Parlamentet byder Jer en Vennehaand. Vogt Jer, hvis jeg kommer tilbage, ikke som idag med hundrede Mand, men med tusinde, da kunde det let hænde, at Aslynt blev jevnet med Jorden.

Macleod. Trudsler skræmme mig ikke. Levvel!

Leslie. Levvel, paa Gjensyn!

Macleod. Vi faa at see. [Leslie ud].

3. Scene.

Macleod (senere) Robin.

Macleod. En Mands Vægt i Guld! Tilvisse en mægtig Skat. Taarne med slanke Spir kunde pryde min gamle Borg! Nye Vaaben! Rappe Heste! Ha, at jeg ogsaa skulde sværge hin Ed.

Robin. [ind] Herre!

Macleod. Naa, hvad vil du?

Robin. Generalen bød mig minde Jer om Prisen paa Forræderens Hoved.

Macleod. Hvad! troer han, at jeg er et Barn.

Robin. Det er Ret, Herre, lad Bødler og Ræffere om at rette Forrædere, I, en høibaaren Ridder er for god til Sigt.

Macleod. Daare! Du taler, som Du har Røgt til.

Robin. Høst, Herre, at James Montrose . . . .
 Macleod. Hvoraf ved Du, hvad her er
 talt?

Robin. Jeg hørte Rytterne, da de red ud af
 Porten . . . .

Macleod. Nok! Gaa og bered mit Aftens-
 maaltid!

Robin. Strax, Herre! (ud).

Macleod. Den gamle Taabe, altid blander han
 sig i det, han ikke forstaar. Og James! Hans Bægt i Guld!
 Hans Bægt i Guld!!

4. Scene.

Macleod. Lochlan (siden) Montrose.

Lochlan. (ind) Herre, en Bondemand vil tale med
 Jer.

Macleod. En Bondemand! Giv ham at drikke,
 det er vel det, han vil.

Lochlan. Han siger, at han har meget vigtige
 Ting at tale med Eder om, og at han bringer Hilsen fra
 en gammel Krigskammerat.

Macleod. Fra en gammel Krigskammerat! Det
 skulde vel . . . . Før ham slug hid! En Anelse
 lyser for mig. Det er fra ham! (Lochlan ud).

Montrose (ind). Vær hilset Arthur Macleod, min
 gamle Baabensfælle.

Macleod. Ved Himlen! James Montrose!

Montrose. Det lader til, at Du bliver mer for-
 havjet end glad ved at see mig. Har Du ei et Velkommen
 til din Ven.

Macleod. Tilgiv. Velkommen! Men sig, hvorfor
 i denne Mummedragt.

Montrose. Har Rygtet ei naaet Dig om mit
 Nederlag ved Invercarron? Jeg er blevet slaget; af hele
 min stolte Skare, har jeg kun tredsindstyve Tapre tilbage.

Macleod. Hvor ere de?

Montrose. Jeg skal støde til dem i Morgen ved
 Daggrn.

Macleod. Hvor?

Montrose. Sig mig, vil du skjænte os Ly og
 Gjæstfrihed? Jeg vilde ei komme, før de engelske Røvere
 vare borte. Du er da vel endnu Stuarts Sag hengiven?

Macleod. Som du veed, holder jeg mig i No.

Montrose. Skammer du dig ei ved de Ord.
 Er du den Arthur Macleod, der sammen med Hector
 Macensie, den brave D'Brian og mig kjæmpede som
 en Helt for Skotlands Vre hin Sommermorgen mod
 Rebellerne. Stam staa paa din Pande, at sidde ørkesløs,
 naar Fædrelandet er i Fare.

Macleod. Forsigtighed er Klogskab.

Montrose. Fejg er du bleven, en Ridding,
 der spigter sin Ed og sit Land.

Macleod. Hold inde med de haarde Ord! Lad
 dine Folk komme. I ere alle mine Gjæster.

Montrose. Naar Morgen gryer, ville vi skille

Bud efter dem, de vogter sig nok inat. Jeg vilde ikke bøde en af mine Braves Liv, derfor gif jeg selv herind. Giv mig at spise, jeg er hungrig, et Leie, jeg er trætt; giv os Baaben og din Hjælp, at vi kunne vinde tilbage, det vi har tabt.

Macleod. Lad os tale derom imorgen. Heida Tjenere!

Montrose. Ingen maa vide, hvem jeg er. Jeg stoler kun paa dig, og næppe det.

Macleod. Stol trygt paa mig, jeg skal ikke svigte. Ved du ei, hvor min Søn Jakob er? Man siger, at han blev fangen ved Invercarron.

Montrose. Han kjempede i Rebellerernes Rækker. Johan blev fangen. Dog lad os ogsaa tale om det imorgen.

Macleod. Heida Tjenere! [Tjenere ind]. I føre denne Mand til det røde Taarnkammer og give ham Mad, men hurtigt!

Montrose. God Nat, Macleod! Jeg vil sove godt i Nat og drømme om vor Ungdom, da vi to vare Et i Kamp og i Lykt. God rolig Nat! [ud med Tjenerne].

Macleod. Haha! Imorgen sagde jeg. Nei, lad det da blive hans sidste Dag idag, imorgen skal aldrig oprinde for hans Blik. Dog nei, Morder! Snigmorder! Hu! Nei! Lad saa hellere Leslie give ham hans Rest, den Stryder. Nu har jeg valgt! Med med Stuart! Leve England! Lochlan! Lochlan!!

5. Scene.

Macleod. Lochlan (ind).

Lochlan. I kaldte, Herre!

Macleod. Du er mig vel tro, Lochlan!

Lochlan. Som en Hund, Herre!

Macleod. Godt. Gjør da, som jeg befaler dig, men tal ei derom til en Gæst; røber du det mindste Ord til Nogen, er dit Liv ei mere værd end en skudt Hare. Tag den bedste Hest i min Stald, spræng afsted, skamrid den, om det gjøres behov, kun at du naaer General Leslie. Sig ham, at Manden, vi talte om, har jeg her paa Borgen, han er min Fange, jeg har bundet Pølsen. Ja, det har jeg! Sig, der er ingen Tid at spille; sig, at jeg, Englands Ven, har hejset Parlamentets Banner. Al, tøv ei et Øjeblik, og kom hurtigt tilbage. Afsted!

Lochlan. Jeg iler, Herre! (ud.)

Macleod. Og nu vil jeg lade Banneret hejse paa mit høieste Taarn og saa til mit Aftensmaaltid. (ud.)

6. Scene.

Robin (ind).

Hvad er dog alt dette, her gaar for sig! Skulde Arthur Macleod have Forræderi ifinde og bringe Bannere over sit gamle Navn. Al nej, det maa ikke skee, med mine stakkels svage Kræfter maa jeg dog see til at vælte Stammen bort fra ham. Montrose maa reddes.

Herregud! Jeg kjendte ham jo strax. Hvor tidt har jeg ikke glædet mig over ham og Arthur, da de vare unge og Benner. Men Tiden forandrer sig, og vi med den. Det Guld, det Guld har da Djævelen stabt! Hvorledes skal jeg dog faa den kjære Marquis i Frihed! Blot jeg var tyve Aar yngre, da vilde jeg ved hans Side kjæmpe mod saa mange, det skulde være. Ei, der er han.

7. Scene.

Robin. Montrose (ind).

Montrose. Sig mig, Gamling, hvad betyder dette? I Aftenjølens Glands straalere fra Tinden Englands Banner?

Robin. Al, Hr. Marquis!

Montrose. Hvad! Du kjender mig!

Robin. Jeg kjendte Jer strax. Flygt, Hr. Marquis. Flygt for Himlens Skyld! Den spaaer intet godt den Tane.

Montrose. Jeg anede det! Men flygte. — Nei, gamle brave Tjener, jeg har dog endnu Baaben, vel kun en Daggert, men den er god!

Robin. Flygt, beder jeg Dem, for det er forfildt. Macleod har sikkerlig sendt Bud til Leslie. Jeg saa før Lochlan fare i Firspring ud af Porten.

Montrose. Ved Himlen! Forraadt! Altsaa en Skurk, den Macleod! Jeg var en Daare, da jeg betroede mig til ham. Kom, Gamle, vis mig Veien. (Gulder udenfor.)

Hørte du? Hvad var det?

Robin. Al, skal jeg opleve det! Det er forfildet nu, Hr. Marquis! Det er Vindebroen, som blev heiset op. Soldaterne ere i Gaarden.

Montrose. Naa! Lad komme, hvad der vil. Jeg sælger mit Liv saa dyrt som muligt.

Robin. Herren være Jer naadig, der ere Rebel-
lerne.

8. Scene.

De Forrige. Bratie. Soldater (fra begge Sider).

Bratie. James Graham, Marquis af Montrose, i det høie Parlaments Navn, I er min Fange. I er anklaget for Høiforræderi og Oprør! Overgiv Jer!

Montrose. Aldrig som Forræder! I ere Forrædere, ikke jeg. Tag mig, om I tør!

Bratie. Det vil være Affind af Jer at kæmpe, Herr Marquis. Vi ere over halvhundrede Mand. Overgiv Jer med det Gode, da skal I blive behandlet som Adelsmand.

Montrose. Nu, det skee. Jeg underkaster mig Overmagten.

9. Scene.

De Forrige. Leslie. Macleod.

Leslie. Ja, Macleod, Eders Belønning skal være Eder vis.

Bratie. Før Fangen bort!

Montrose. Et Dieblit, General! Du, Macleod, hør hvad jeg siger. Jeg kom til dig, som din Ven, din Gæst, og du, din Ridding, du svog din Ed, dit Gæstevenskab og din Vre. Ivi dig! Forbandet være du og din hele Slægt til evig Tid. Du spurgte mig før om din Søn.

Macleod. Hvad han?

Montrose. Han er Gidsel for mig. Naar jeg ikke, inden Middagsolen staar paa Himlen imorgen, er vendt tilbage til mine Kammerater, bliver han hængt, forstaar Du, hængt som en Tyv. Din Søn, Forræder.

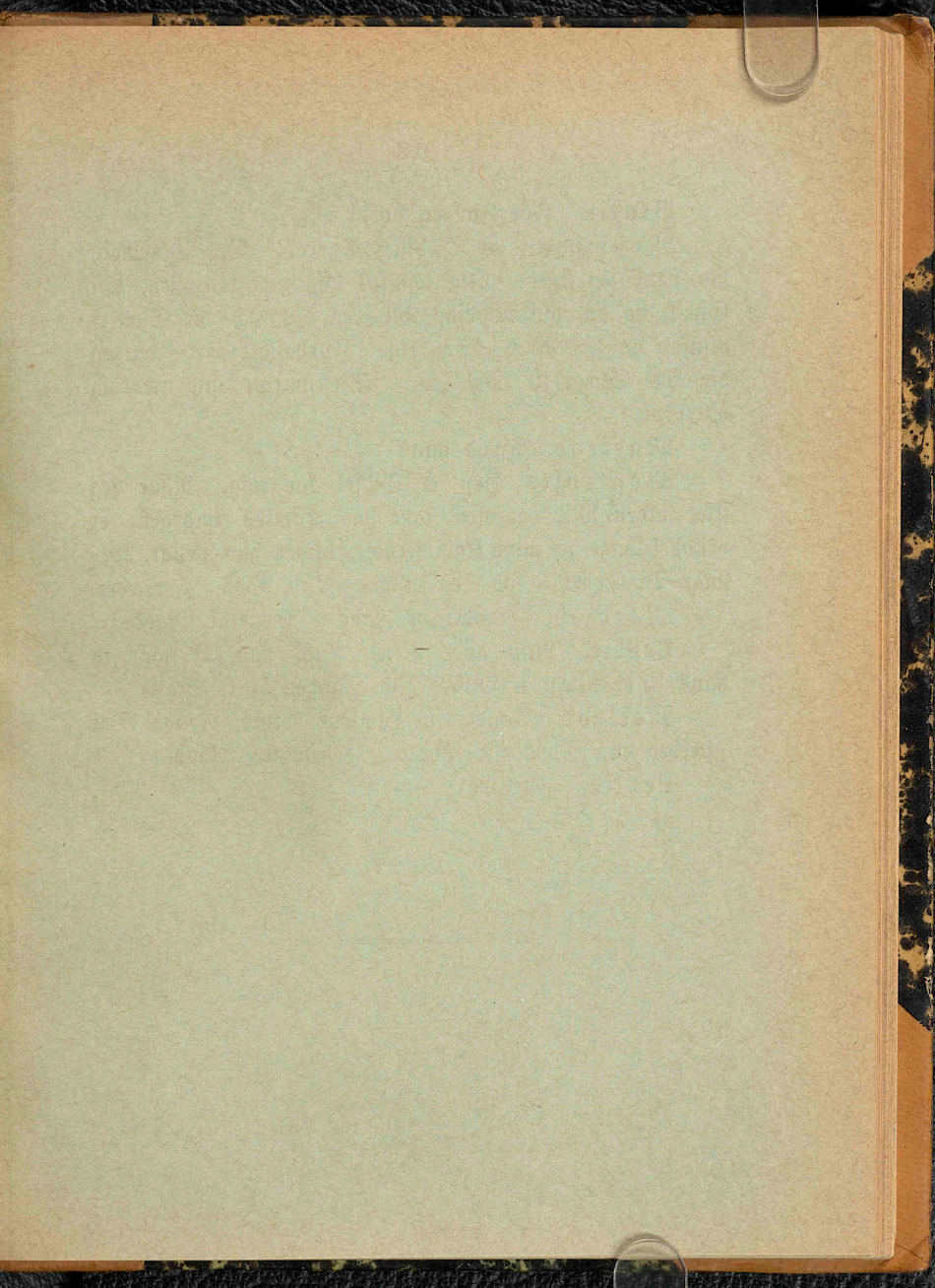
Macleod. Naade for Fangen, General, Naade!

Leslie. Min gode Ven! Hust paa, I faar jo hans fulde Vægt i Guld. Før Fangen bort, Bratie.

Macleod. Naade, for Himlens Skyld, Naade! Det gjælder min Søns Liv, hører I, General. Naade!

Leslie. Forfilde!

En glædelig Jul.

Original Miniaturkomedie i en Akt og et
Slutningstableau

af

Vilhelm Eriksen.

Figurerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Rasmus Christoffer Jensen, Sognefoged og Gaardmand,
Jens, hans Søn,
Hans Henriksen, Gaardmand,
Spaa-Stine,
Maren, Pige hos Rasmus Christoffer Jensen.

Nisjekongen.

(Handlingen foregaar en Juleaften i Nærheden af en Landsby).

Til Digression af „En glædelig Jul“ benyttes Aktene Nr. 109, 110, 116, 117, 123, 126, 127, 128 og 135 af Alfred Jacobsens „Danske Theaterdecorationer.“

1. Scene.

Udkanten af en jnedækket Stov. I Baggrunden en Kæmpehøj.

Rasmus, Hans.

Rasmus. Ja, veed Du hvad, Hans Henriksen, jeg synes ikke, at det Bar Stumper Tønder Land skulde være os imellem; Du maa huske paa, at min Jens er en flink Karl, Hænderne sidde ikke akavet paa Skasterne. Han kan blive Dig en reputerlig Svigersøn!

Hans. Hø! Ja, det kan nu være saa meget rart Alt sammen, men jeg synes dog, at det er lidt vel meget, ligegodt, at give saadan til Medgift.

Rasmus. Hør nu, Hans Henriksen, jeg skal dog vise Dig, at jeg ikke er saa fiddet endda, jeg giver min blisjede Blag med; er vi saa enige?

Hans. Lad gaa! Saa skal han saa de sex Tønder Land Engjord, men det vil jeg sige Dig, Rasmus Christoffersen, at det er bare for det jeg estimerer Dig for den Mand Du er.

Rasmus. Det veed jeg Hans!

Hans. Men troer Du, at han tykkes om min Ane?

Rasmus. Hm! Jeg har jo rigtignok ikke snakket videre til ham om det endnu, men hende kan han vel jagtens komme ud af det med. Det giver sig nok.

Hans. Na ja! Det gjør vel saa! Ane er ellers farlig skrap til at arbeide; vel sandt, hel lige er hun jo ikke, men det er jo ikke saa bemærkeligt, naar man først er vant til det. Folkene i Byen taler ellers om, at Jens skulde være saadan lidt forlobt i den lille Pige derhjemme til Jer, Maren!

Rasmus. Na! Det er kun Rygter! Men skulde det være — saa er Rasmus Christoffersen Mand for at sætte Trumf paa strax.

Hans. Naa, ja ja da, det kan nok være. Vi holde vel Bryllupsgilde til Majdag?

Rasmus. Det kan vi godt. Naa! Jeg skulde nok til Sogneraadsmøde.

Hans. Paa en saadan højhellig Aften?

Rasmus. Der er en Husmand, der ikke vil betale sin Skat. Farvel, Hans! En glædelig Jul!

Hans. Jeg skal til Christen Spekhøker. Farvel og en god Juleaften! (ud.)

Rasmus. Tak Tak! Farvel!

2. Scene.

Rasmus.

Mon Hans Henriksen skulde have Ret? Hm, hm! Den Forlibelse skal jeg dog snart saa kureret. Ei! Der kommer Spaa-Stine; hun skal hjælpe mig.

3. Scene.

Rasmus. Stine.

Stine. Goddag, Sognefoged! Hvad staar I og spekulerer paa?

Rasmus. Kan Du gætte det, Stine, saa vil jeg kalde Dig en rigtig klog Kone.

Stine. Hihi! I stod kanske og grubliserede over, at det i denne dejlige Juleaften akkurat er en og tyve Aar siden, at I kyste jer lille Søster Birthe ud af Gaarden, blot fordi hun holdt en Kjende formeget af Per Madsens Ole, hvad, Sognefoged?

Rasmus. Ti stille med det!

Stine. Det kom I saa nemt afsted med. Birthe stod ene i Verden, enten hun havde Jer eller Pøkker kommer ud paa Et, Jeres Forældre vare jo døde, og hvad det anbelanger med ham, Ole, det sølle Skind, saa gemte Vorherre ham jo snart efter at de vare blevne gifte.

Rasmus. Sig mig, Stine, hvad blev der af Birthe?

Stine. I vilde kanske stifte med den Staffel? Na — vær ikke bange, Sognefoged, hun bliver nok, hvor hun er. Hun er død og borte; men det er hendes Barn ikke!

Rasmus. Hvad siger du? Barn! Hvor er det?

Stine. Det veed jeg ikke.

Rasmus. Ja saa! Farvel, Stine!

Stine. Hei! Stop lidt! Naar skal jer Maren og Jens holde Bryllup?

Rasmus. Hvad er det, Du siger? Ved Du Noget?

Stine. Hihi! Jeg hedder ikke Spaa=Stine for ingen Ting! Hihihi! Det vil blive et smukt Par. Sognefogdens Søn og en fattig Tøs, som hverken kender sin Fader eller Moder.

Rasmus. Stine! Kan du forpurre dem den Historie, skal jeg nok huske paa Dig med et Par Skilling.

Stine. Ja, det kunde vel nok lade sig gøre, men — jeg tror, at det vilde hjælpe svært paa Sagen, om I gav mig Jer lille sorte Gris; det er saadan et nysjeligt lille Dyr, vel ved I det.

Rasmus. Gripen skal Du faa og en blank Sølv-daler oven i Købet, hvis Du kan faa Alt i Orden i Aften.

Stine. I Aften! Det er ellers ikke saa nemt at læse i de sorte Bøger paa en hellig Aften; men jeg skal gøre, hvad jeg kan. Saa er det et Ord. Gripen og en Daler?

Rasmus. Det er et Ord. Farvel, Stine! (ud tilhøre.)

Stine. Farvel Sognefoged! Hihi! Den Tøsje! Han er ikke klogere end alle de Andre i Sognet. Alle tror de, at jeg kan høje! Hihihi! Byt! Ikke mere end et gammelt Stovleeskaf! Hihihi! Men saalænge de er bange for mig, saa lever jeg af deres Dumhed og

lever godt. De tror paa Trolde, Nisser og Spøgelsjer!
 Hihhi! De Narre! Nu, jeg har bedre Forstand! (ud til-
 venstre.)

4. Scene.

Maren. (fra højre.)

Den lille gamle Mand skal ikke blive glemt i aften;
 bag Stenen staaer en Kurv med Julenadvere til ham.
 — Han taler altid saa venlig til mig og han har lovet
 . . . Der kommer Nogen! (ud tilh. — Pause.)

5. Scene.

Stine. Jens. (fra venstre.)

Stine. Hihhi! Det var dog egentlig morsomt, at
 vi to saadan skulde passe at træffes. Hvorfor vil Du
 gaa, lille Jens?

Jens. Jeg synes . . . aa, jeg skal blot . . .

Stine. Du synes, at det var Maren, der løb, da
 vi kom, og derfor skal Du skynde Dig efter hende, den
 Her.

Jens. Understaa Dig ikke til at tale ilde om Maren!

Stine. Na pyt! Hun er en Troldevind, hun har
 forgjort Dig, Jens, og Du maa da ikke bilde Dig ind,
 at hun holder af Dig — nei! Hun tænker kun paa at
 blive Gaardmandskone.

Jens. Du lyver! Tag Dig iagt, ellers . . .

Stine. Na, Du lader mig nok gaa, Du veed vel, at jeg let kunde læse Dig en Koldfeber til lige i et Øjeblik.

Jens. Gaa din Vej og lad mig være ene!

Stine. Hør nu, Jens, lad os nu tale sammen som nøgne Menneſker. Maren holder Dig for Nar. Jeg veed, at hun iaften er henne hos Niels Hjulmands; hun ſkal nok være forlovet med ham, Sønnen.

Jens. Det kan ikke nytte, hvad Du fortæller; jeg tror Dig ikke.

Stine. Saa kan Du lade være. Saameget er i hvert Fald viſt, at hun hver Aften har Stævnemøde her ved Stenene. Du kan ſelv overbevise Dig om det. Om en halv Times Tid kommer hun nok igjen. Hun løb ſin Vej, da hun hørte os komme.

Jens. Farvel, Stine. Nu vil jeg gaa hjem og ſige til Maren, hvad Du har ſagt, og tag Dig ivare hvis Du har loiet. Det er ellers ikke pænt at ſøge at ſkille os ad. (ud til højre.)

Stine. Gaa bare, din Taabe! Blot han dog ikke træffer Maren, ſaa kunde det let knibe. Hillemand! Det kan man kalde et Held. Der er hun.

6. Scene.

Stine. Maren. (fra venſtre.)

Maren. Jeg vil dog have at vide af den lille Mand, hvor mine Forældre ere. Ah, hvor jeg blev forſtrækket!

Stine. Ei ei! Det er jo Maren! Naa, lille Maren, nu skal der jo snart være Taardgilde oppe hos Jer. Det bliver et godt Giftermaal for Jens. Der er Grunker.

Maren. Hvor? Hvad — hvad mener Du?

Stine. Snak! Det veed Du jo nok. Jens er jo bleven forlovet med Hans Henriksens den skrattede Datter.

Maren. Hvad siger Du? Er det sandt?

Stine. Saa sandt som jeg her staar for Dig. Staffels lille Pige! Har Du ikke vidst det? Kors! Det er Synd for Dig, for Du holdt jo saa meget af ham.

Maren. Taler Du Sandhed, Stine?

Stine. Hvorfor skulde jeg lyve?

Maren. Na nei! Rubel, saa lad det ste, men mit Hjerte er bristesærdigt. (ud tilhøre.)

Stine. Heida! Hvor løber Du hen? Na, lad hende løbe. Maaske hun paa Veien finder en eller anden Mergelgrav. Hihi, nu vil jeg gaa hjem og lægge lidt Gryn i Truget til den sorte Gris kommer, for det vil nok ikke vare saa farlig længe, før den kommer trippende tilligemed en Daler.

7. Scene.

Stine. Nissekongen (op af Gulvet.)

Nissekongen. Holdt.

Stine. Ih! Na, hvor jeg blev angst! Det løber

mig toldt ned ad Ryggen! Hvor I forstrækkede mig! Hvem er I?

Nisjekongen. Den, hvem Du kan vente din Straf af, Nisjen!

Stine. Hu hu! Hvad er det? Jeg kan ikke flytte mine Ben. Na, om Forladelse, strenge Herr Trolldmand, men . . .

Nisjekongen. Stille! Du forfølger den, hvem jeg beskytter. Ve Dig! Ve Dig! Endnu er det Tid. Kan Du, inden Kirkekloffen ringer Julen ind, gjøre godt, hvad Du har gjort ondt, skal Du slippe, hvis ikke, hører Du mig til. Gaa, men tifold ve Dig, hvis Du ikke adlyder. (i Gulvet.)

Stine. Ja, ja, Herr Nisse; jeg løber alt, hvad jeg kan. (ud tilhøre.)

8. Scene.

Maren. [fra venstre; lidt efter] Jens.

Maren. Jeg vil rejse langt bort herfra, men først vil jeg tale med den gamle Mand og bede ham sige mig, hvor mine Forældre er og saa afsted, langt ud i den vide Verden. Men hvor er han? Ak! vidste jeg blot..

Jens [ind] Haha! Det var altsaa dog sandt . . .

Maren. Hvad vil Du her, Jens?

Jens. Kun sige Dig Leve! Bore Beie kunne ikke gaa sammen. Gaa hvoefra Du kom, til Landevejen.

Maren. Det vil jeg ogjaa. Dog, mindst af alle havde jeg ventet, at Du skulde tale saaledes til mig. Vel kjender jeg hverken Slægt eller Hjem, men det er haardt at høre Dig fortælle mig det.

Jens. Gaa, gaa, imellem os er Alt forbi.

Maren. O, hvilken Jul, hvilken Jul!

9. Scene.

De Forrige. Rasmus. Stine.

Stine. Ja, naar jeg har Sognefogden med, er jeg ikke bange. Jeg gad nok vide, hvem det var, som før agerede Bussemand. For en rigtig Trolld var det ikke, dertil var han alt for lille.

Rasmus. Lad mig kun faa fat paa ham, saa skal han nok faa at vide, hvor David kjøbte Ølet.

Jens. Fader!

Rasmus.

Stine.

} Ei ei! Jens og Maren!

Jens. Fader! Naar Du vil, kan vi godt holde Sagilde for mig og Hans Henrikssens Ane.

Maren. Hvad?

Rasmus. Du er en rar Dreng. Og Maren?

Jens. Imellem os er Alt forbi.

Rasmus. (sagte.) Stine! Du har redeligt fortjent din Løn!

Stine (sagte.) Hihi! Ja! Stine er en klog Kone.

(det buldrer i Jorden.)

Rasmus. Hallo! Jaar vi Tordenvejr paa denne
Marstid?

10. Scene.

Kæmpehøjen hæver sig, man ser Nissekongen i sin Hule.

De Forrige. Nissekongen.

Nissekongen. Nu er det nok! Du jvigtede dit
Løfte, Du onde Kvinde, tag din Løn. [Stine forsvinder under
Strig i Flamme.] Stenhaarde, pengegridste Olding! Din
Søsters Barn staar for Dig. Gjør nu din Uret god.
Min Straf har ventet Dig længe, dog, adlyder Du mit
Bud, vil jeg tilgive Dig. Og I Børn! Lad den Ibe-
dragts Sæd, der blev faaet imellem Eder, forsvinde som
den, der saaede den. I tog begge fejl.

Maren. Jens, Du er mig tro.

Jens. Vi vil glemme alt det Onde.

Rasmus. Tilgiv mig begge.

Maren. }

Jens. }

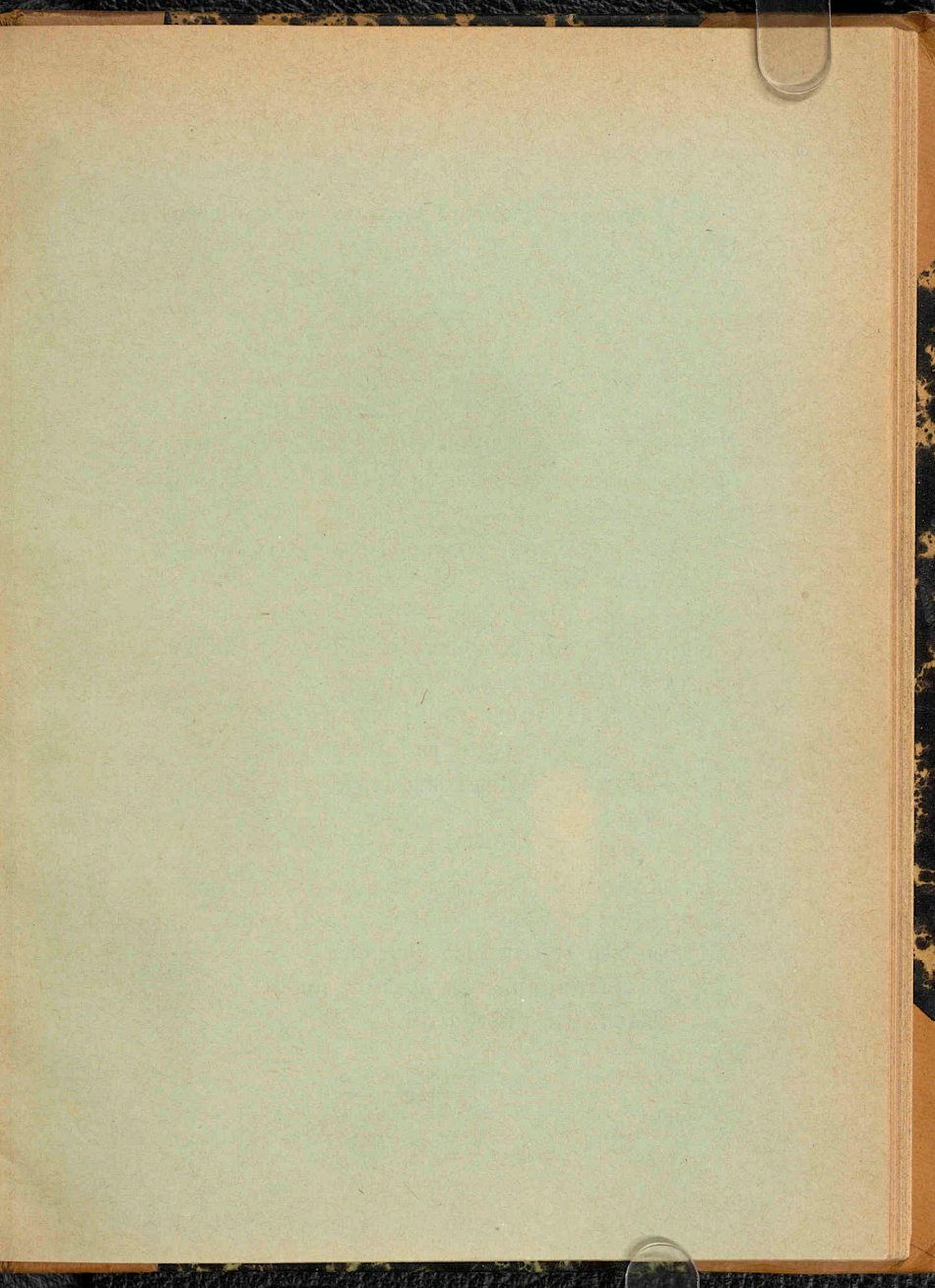
Fader! Alt er glemt.

Rasmus. Jeg føler mig for første Gang i mange
Aar saa let og glad. [Klokkelang.] Nu ringer Julekloffen.
Ak, det blev dog en glad Juleaften.

Nissekongen. En glædelig Jul!

Alle. En glædelig Jul!

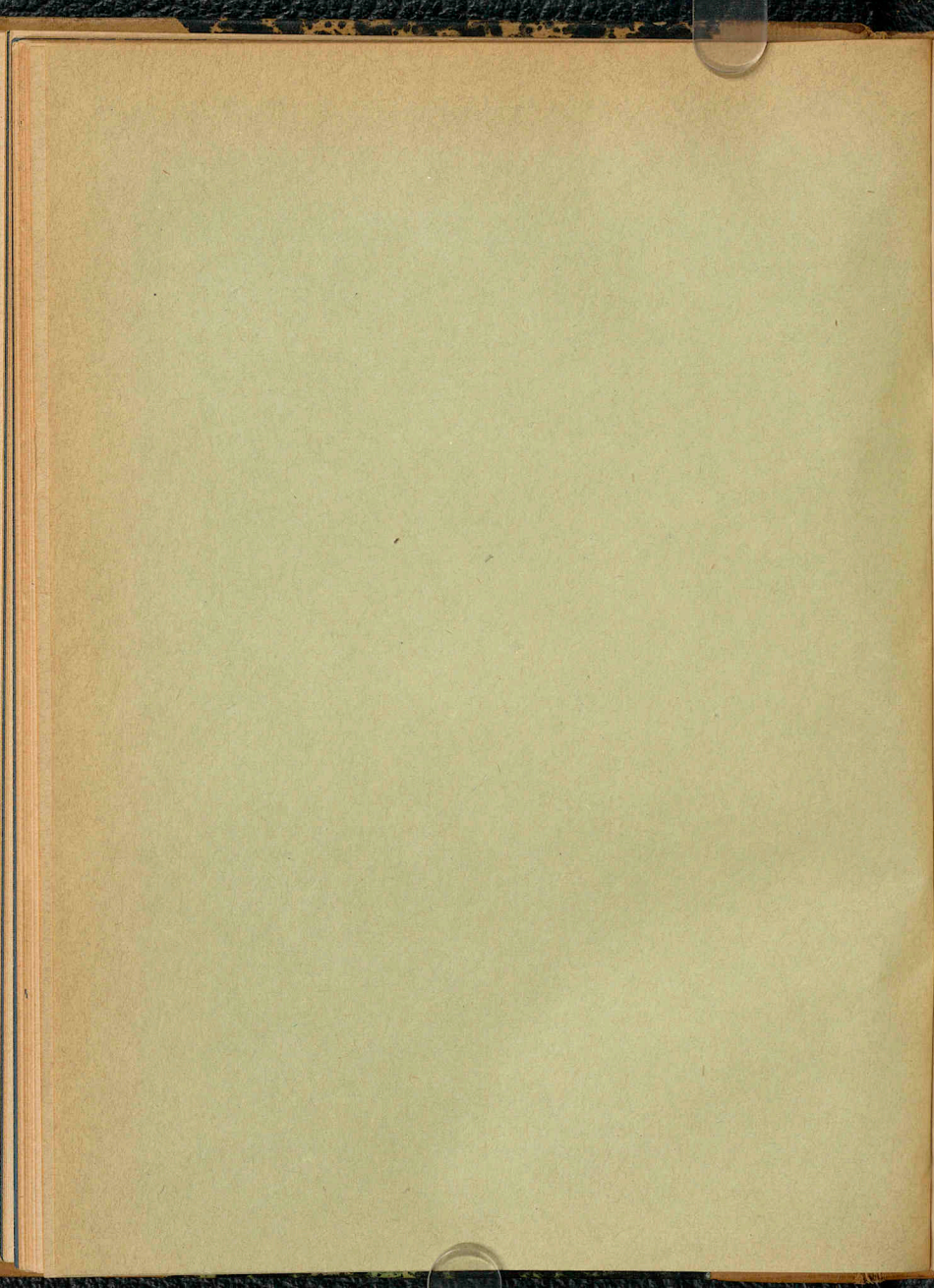

Smuglere.

Miniaturkomedie i en Akt

af

Vilhelm Griksen.

Figurerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Rabn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Landskabsmaler
Carl Jensen.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Oberst, Marquis de Baudrille, Chef for 3. Bouavregiment.

Filippo Rieja, spansk Kjøbmand.

René Courier, Landmand.

Louis, hans Søn.

Bilbouquet, Sergeant.

Smuglere.

(Handlingen foregaar i René's Part, i en fransk Landsby ved Grændsen af Spanien.)

Til Opførelsen af „Smuglere“ benytttes Arkene Nr. 120, 121, 122, 132 og 136 af Alfred Jacobsens „Danste Theaterdecorationer“.

1. Scene.

René. Filippo.

Filippo. Jeg forstaar Eder ikke; at ville trække sig tilbage fra en Forretning, som i den Grad vil lønne sig, det er Daarstab. Desuden, I gav mig jo igaar Eders Ord paa, at I vilde være med.

René. Sandt nok, I fik mit Løfte. Jeg har imidlertid senere faaet Betænkkeligheder; gaa til en anden med den Commisssion.

Filippo. Hør nu, jeg vil Intet skjule for Eder. Kerjean veed, at I skal have Sendingen, men han vil ikke betale mig en eneste Centime, før han har Varerne i Hus, eller dog i sikker Hænder. Her er kun een Mand i Byen, som man tør kalde sikker, og det er Eder. Det er ingen Ubetydelighed, det dreier sig om, omtrent en Million Francs. I er vant til at faa fire Procent af Værdien, nuvel, I skal faa otte, hvis I vil føre Varerne over Grændsen. I tøver! — Hvad er Grunden til Eders Vægtring?

René. Grunden! Grunden! Vil I endelig have det at vide? Nuvel . . . jeg er bleven for gammel og for træt.

Filippo. Na Snak! I er jo en kraftig Mand endnu. Høst paa Eders Søn! Det bliver jo en god Slump Penge, som I kan efterlade ham.

René. Det er uærlige Penge.

Filippo. Passiar! Er denne Forretning mere uærlig end alle de andre, vi har gjort sammen. Og forresten — det bliver den sidste, som jeg opfordrer Eder til at gjøre med mig, naar den er sluttet, vil jeg trække mig tilbage og leve i Ro.

René. Nuvel, det bliver den sidste.

Filippo. I siger altsaa Ja?

René. Lad det saa ske, som I ønsker. Naar kommer Barerne til Brændsien?

Filippo. Inat Kl. 1 paa det sædvanlige Sted.

René. Godt! Paa Gensyn. Jeg vil nu gaa for at samle Folkene sammen.

Filippo. Forsigtighed!

René. Eders Formaning er overflødig. (ud tilvenstre.)

Filippo. Han indvilliger! Vel! Saa skal jeg nok inat slaa to Fluer med et Smæk. (ud tilh. i Forgrunden.)

2. Scene.

Louis. [fra Baggrunden tilhøre.] [siden] René.

Louis. Det forekom mig, at jeg hørte Stemmer. Naa, her er jo Ingen. Hm! Det var ikke behagelige Nyheder, jeg fik idag. Nu gælder det for os om at være paa vor Post.

René. Det var heldigt, jeg traf Dig. Vi har et stort Coup for inat.

Louis. For hvem?

René. Filippo Rieja.

Louis. Ja saa. Du skulde dog vogte Dig for ham Fader, han er vist en Ræv.

René. Det troer jeg ikke. Dog — skulde han pønse paa Ondt, da er der kun et Middel: en Pistol for Dret, en lille Bevægelse og han er taus.

Louis. Han skal ikke undslippe mig, hvis jeg faar det mindste Nys om, at han er en Forræder. Forresten, Fader, slemst Nyt!

René. Hvorledes Louis?

Louis. Gendarmerne ere idag blevne forflyttede, og istedet for dem er 3. Jouavregiment rykket ind i Byen, under Commando af Marquis de Baudrille.

René. Store St. Sebastian! Marquis de Baudrille! Han! O, Skjæbne! Skjæbne!

Louis. Du bliver saa bevæget ved dette Navn, Fader?

René. Han er min værste Fjende. Dog, derom skal jeg fortælle Dig en anden Gang. Kald Folkene sammen paa den sædvanlige Mødeplads. I Nat Kl. 1 i Kløften! Alle godt bevæbnede. Skynd Dig.

Louis. Jeg iler, Fader! (ud tilvenstre.)

3. Scene.

René (siden) Marquisen.

René. Lunefulde Skæbne! At bringe den Mand hid, hvis Liv jeg har eftertragtet i tyve Aar.

Marquisen (ind.) God Aften.

René. Ha! Det er ham! Kjennder I mig ikke?

Marquisen. Kjende Jer! Nei, jeg kjennder ikke enhver Bonde i Frankrig.

René. Da har jeg ikke glemt Eder, Grev Leroy.

Marquisen. For tusind Pokker? Hvem er I, der maner de Døde af Graven?

René. Det nyttede Jer intet, at I antog et falsk Navn, Greve; jeg har fulgt Eders Spor siden dengang I gjorde Eder uværdig til at bære det Navn, Eders Fader gav Eder. Hvem søger I her?

Marquisen. En Landmand, René Courier, han skal nok være Smugler siger man.

René. Og hvad vil I ham?

Marquisen. Advare ham, thi nu er jeg her for at sætte en Stopper for alt Smugleri, og ved alle Paverns Hellige, jeg er ikke til at spøge med.

René. Den, I søger, staar for Eder.

Marquisen. For tusind Pokker, det er dig!

René. Mig selv!

Marquisen. Godt! Jeg er ingen Ven af mange Ord, mærk dig derfor vel: Enhver, som fra idag af gribes i eller overbevises om Smugleri, bliver skudt paa Stedet som en Hund. Forstaar Du?

René. Synes I, at det er til at misforstaa?

Marquisen. Hvad det Navn angaar, som Du før nævnede, da glem det! Den, som bar det, er død for Verden, men jeg er hans Hævner, og vogt dig, Bonde,

hvis Du med et eneste Ord lader dig forstaa med, at Du nogenfinde har kjendt ham. Farvel!

René. Tøv lidt! Eders døde Ven giftede sig hemmeligt, men forlod efter to Maanedes Forløb sin unge Hustru, en lille smuk Forpagterdatter, for aldrig at vende tilbage. Hun døde, den Stakkell, efter en lille Søns Fødsel, dog, hvad staar jeg og fortæller Jer! Det kan vist ikke fornøje Eder hynderlig.

Marquisen. Hun døde! At Gud! Fortæl! Fortæl! Barnet? Sønnen? Lever han endnu?

René. Derom naar I har bedre Tid. Farvel!

(ud tilvenstre.)

Marquisen. Vent! Heida! Vent! Han er borte! Gamle Minder! Skulde han have talt Sandhed? Hvor vilde det ikke glæde mig, at kunne trykke min Søn til mit Hjærte. Jeg maa igjen tale med denne Mand, han véd meget, og, ved alle Canoniserede, om jeg saa skal spænde ham paa Pinebænken, jeg vil bringe ham til at tale.

[Det mørknes efterhaanden.]

4. Scene.

Marquisen. Bilbouquet [inden] Filippo [fra højre.]

Bilbouquet [ind] Herr Oberst!

Marquisen. Hvad vil Du?

Bilbouquet. Jeg har længe søgt Dem, Hr. Oberst! En fremmed Mand vil tale med Dem. Han vil angive et Smuglercomplot.

Marquisen. For tusind Pokker! Hvor er han?

Bilbouquet. Han er her. Træd nærmere, Fremmede.

Filippo ^[ind] Herr Oberst! Jeg udbeder mig et
Øjebliks Samtale med Dem under fire Øjne.

Marquisen. Hold Dig i Nærheden Bilbouquet.

(Bilbouquet ud tilhøre.)

Hvem er I? Hvad vil I? Tal!

Filippo. Filippo Rieja er mit Navn, mit Wrende
at angive en Smuglerbande, som i Nat Kl. 1 vil føre
en Sending Varer, af omtrent en Millions Værdi, over
Grændsen. Jeg fordrer den halve Sum af Belønningen
for Opdagelsen.

Marquisen. En Million. En net Sum i Sand-
hed. Hvorfra véd I det? Er det vist? Belønningen
skal I være sikker paa, hvis I har talt Sandhed.

Filippo. Det er saa vist, som Klokken strag er
tolv. Jeg har selv solgt Varerne.

Marquisen. I!! Og nu . . .

Filippo. Og nu har jeg faaet mine Penge for dem,
da de ere betroede i sikre Hænder.

Marquisen. Ved alle Helgene! I er en stor
Kæltring!

Filippo. Det er en Smagssag! Jeg er af den
Anskuelse, at . . .

Marquisen. Til Sagen! Tiden iler! Hvem skal
føre Dem over Grændsen.

Filippo. Courier, som bor tæt herved.

Marquisen. Haha! Den gamle Slyngel. Naa,
vi skal nok faa fat i ham. Bilbouquet!

Bilbouquet. Herr Oberst!

Marquisen. Gaa strax til Kapitajn Bigaud, meld ham, at 2. Kompagni strax maa være parat til Udrkning.

Bilbouquet. Vel, Herr Oberst! (ud tilhøre.)

Filippo. I har vel Intet imod, at vi afslutte en ordentlig Kontrakt om denne Forretning, Hr. Oberst.

Marquisen. Følg med til Kaserne. I maa desuden vise os Vej.

Filippo. Jeg!

Marquisen. Ja naturligvis. Følg mig!

(begge ud tilhøre.)

5. Scene.

Louis (ind fra venstre) siden Smuglere.

Louis. Hvad var dog det jeg hørte! Saa havde jeg dog Ret! Ak! Fader er allerede gaaet til Aløsten med nogle af vore Folk. Nu gjælder det blot om at komme først og faa Varerne bragt i Sikkerhed. Hvilket Held! Der kommer Forstærkning. (Smuglere ind.) Kammerater! Vi ere forraadte! Filippo har aabenbaret vort Forehavende Mit Sølvuhr til Den, som skyder ham ned! Afsted! der er ingen Tid at spille.

Smuglere. Ned med Filippo! (alle ud tilhøre.)

[Pause.]

6. Scene.

René (ind fra venstre.)

Der iler de brave Gutter afsted! Jeg holder mig hjemme iaften og lader Louis sørge for det Hele. Han

er en flink Dreng og jeg tvivler ikke om, at han nok vil føre Folkene godt. Naar den Affaire er færdig, saa flytte vi herfra, kjøber os et lille Hus i Bretagne og lever i Fred og Lykke. Eller skulde jeg . . . Nej, Leroy, Du skal ikke vide, hvad Du har mistet og hvad Du aldrig kan faa tilbage.

7. Scene.

René. Marquisen [ind fra højre.]

Marquisen (aff.) Ah! den gamle Filur er her endnu! Jeg skal holde et vaagent Øje med ham. (højt) God Aften. I spaserer sildel!

René. Na ja! Jeg har ingen Ro til at sove. God Nat!

Marquisen. Na, bi lidt! I skylder mig en Slutning paa den Historie. Nu har jeg god Tid.

René. Men jeg kun daarlig. God Nat!

Marquisen. I bliver her, hvis ikke, sender jeg Jer en Kugle.

René (aff.) Det er maaske rigtigst at blive, ellers kunde han let mærke Uraad. (højt) Nu, som I vil.

Marquisen. Frem med Historien! Sønnen?

René. Lad os først tale om Moderen! Hun hed Anette Lambert, og forresten, jeg hedder Paul Lambert.

Marquisen. For tusind Pokker! Hendes Broder?

René. Ja, Grev Leroy! Hendes Broder! Hende, hvem I saa grusomt forlod. Louis Leroy! Fæsten er I den Stærkeste, men vé Eder, naar I er den Svage.

Al den Rummer, I bragte over vort lyffelige Hjem, har jeg svoret at hæbne. [Stud og Larm i det Fjerne.] Hvad er det? Sig mig det for Himlens Skyld!

Marquisen. Na, det er blot mit Regiment, som holder Skydeøvelser. Vær ikke bange. Fortæl videre, I fortæller saa kjønt, det lyder som en Roman.

René. I spotter! Spot I kun, men vidste I, hvor Eders Søn er, vilde I glemme at tale i den Tone.

Marquisen. Paul! Lad os glemme Fortidens Ulykker. Sig mig, du min Anettes Broder, hvor er mit Barn?

René. Grev Leroy! Bed mig ej derom, det nyter intet. Jeg har svoret en hellig Ed paa at vaage over dette Barn, som var han mit eget, og den har jeg holdt; men jeg har ogsaa svoret paa, at han aldrig skulde se sin Fader, der ikke er ham værdig i Sindelag, og Faderen aldrig se sit Barn, og den Ed vil jeg holde.

Marquisen. Tag Dig iagt! Jeg har Tortur!

8. Scene.

De Forrige. Bilbouquet (ind fra højre.)

Bilbouquet. Herr Oberst! Alt er forbi! Banden er taget.

Marquisen. Godt! Fangerne bringes til Kasernen. Der vil jeg selv forhøre dem. Siker noget Videre, saa meld mig det strax, jeg bliver her foreløbig. (Bilbouquet ud til højre.)

René. Hvad er der sket, Oberst?

Marquisen. Bagateller, vi har fanget nogle Rotter.

René. Smuglere? Svar mig, Leroy!

Marquisen. Ja vist saa. Dog hvilken Bægt ligger deri for dig, Du er jo ikke Smugler, vel Paul?

René. Hvor dit Hjerte endnu er grusomt. Du ved, at det er mine Venner, dine Folk har overrumplet; Mænd i hvis Hjem en Hustru, en Moder, eller Børn venter i Angst og Spænding paa at den, der er borte, skal komme hjem, for at mætte de sultne Munde.

Marquisen. I Sandhed, en net Maade at mætte dem paa. På er I Alle tilhobe.

René. Vær barmhjertig imod dem Veroy!

Marquisen. Den Sag kan vi jo drøfte imorgen. Vil Du sige mig hvor mit Barn er? (Stud udenfor.)

René. Barbar! Den Sag taler vi ej mere om! Hør dine Kreaturer! De har ikke faaet Blod nok.

Marquisen. Dette var et Pistolskud. Ingen af mine Soldater har Pistoler. (Bilbouquet ind fra højre) [sagte] Hvad nu?

Bilbouquet (sagte) Anføreren for Banden rev sig løs og før Nogen kunde forhindre det, strakte han ved et Stud den fremmede Kjøbmand død til Jorden.

Marquisen (højt) For tusind Pokker! Desto mere bliver der for os at dele. Syv Mand til Excursion paa Smugleren. Han skal paa Øjeblikket henrettes.

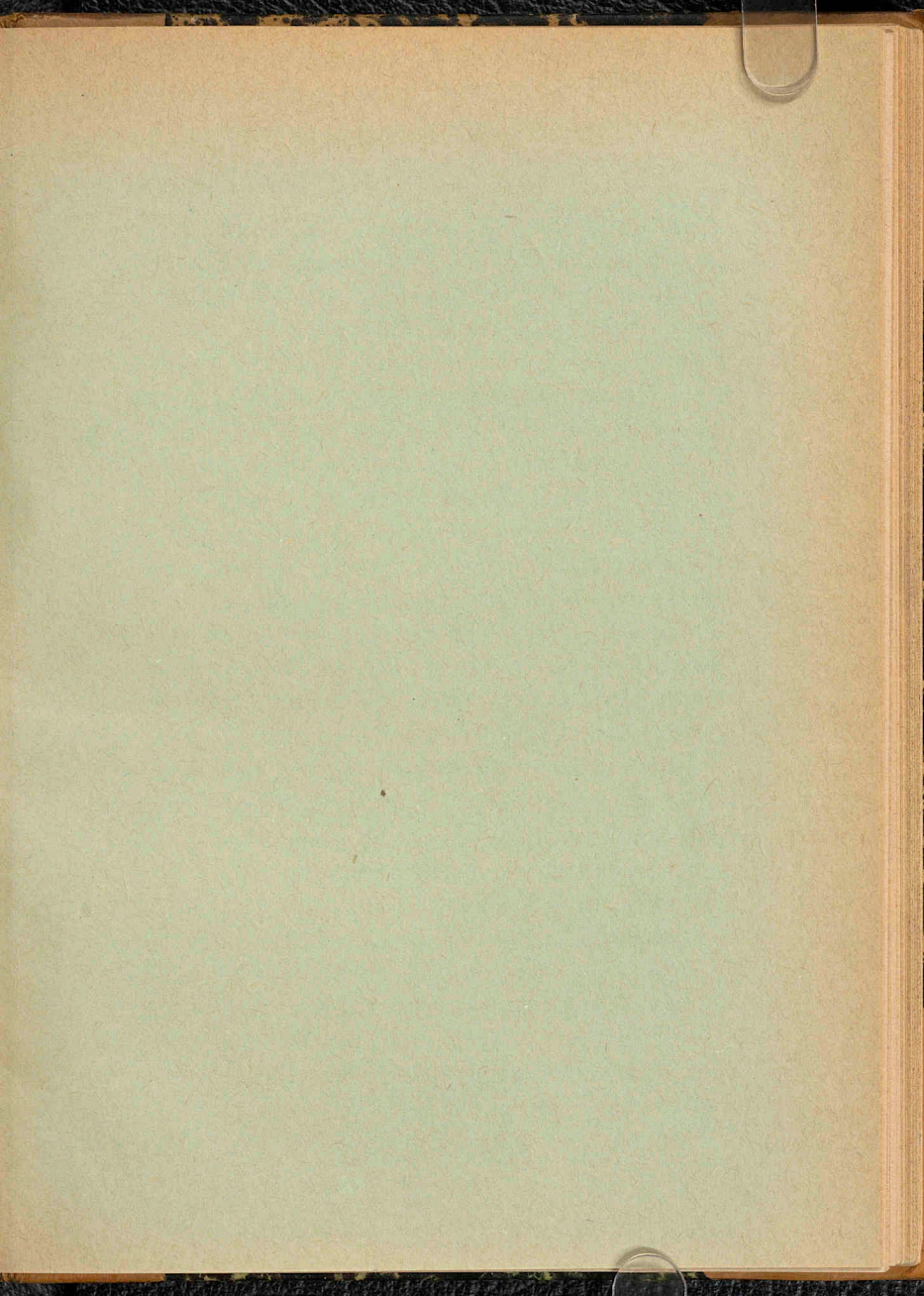
(Bilbouquet ud til højre.)

René. Hørte jeg Ret? Det var en Dødsdom?

Marquisen. Gansse rigtigt! Du tager ikke fejl. Hovedsmanden for Banden fik sit Pås til en anden Verden. (Salve.) Nu er han der.

René. Retfærdige Himmel! Han var din Søn!

Sra. Madam

Washington, D. C.

Dear Madam

I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 10th inst.

Yours truly

Wm. L. Garrison

Secretary

Sra Gaden,

Miniaturkomedie i en Akt

af

Vilhelm Eriksen.

Figureerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Rabn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivh.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Thompson, rig Skibsreder.

Mistres Pipe, Boghandlerke.

Peter Smith, Musiker.

275, } Politibetjente.
719, }

En Herre.

En Dame.

(Handlingen foregaar om Aftenen ved Havnen i New York.)

Til Opførelsen af „Fra Gaden“ benytttes Arkene Nr. 106, 114, 124 og 136
af Alfred Jacobsens „Danste Theaterdecorationer“.

1. Scene.

Decorations: Gadeparti ved Havnen i New York.

275.

719.

275. Det var heldigt, at jeg traf dig. Der er en brillant Gangst at gjøre. Vil Du hjælpe mig, saa dele vi Fortjenesten.

719. Ja, det er tydeligt. Forklar dig.

275. Nu skal Du høre. Man har fortalt oppe paa Stationen, at Skibsbreder Thompson derovre er i Begreb med at gaa fallit, men, har man sagt, for at narre sine Kreditorer vil han i Aften holde et stort Gilde, og imedens Gæsterne more sig skulle flere kostbare Sager føres bort. Nu gjælder det altsaa blot om at gribe ham paa fersk Gjerning og saa har vi gjort Coupet.

719. Hurra! Jeg er med. Men . . .

275. Rigtigt. Men det gjælder ogsaa først om at komme derind, blot jeg vidste et Raad, at han ingen Mistanke skulde saa. Naa, jeg maa tænke mig om! Sørg Du kun for at holde Vagt herude, og skulde der vise sig noget Mistænkeligt . . .

719. Saa skal jeg være der, det kan Du bande paa.

275. Der har vi Manden! Forsvind!

(719 ud).

2. Scene.

275. Thompson.

Thompson. God Aften, min Herre!

275. God Aften Herr Thompson.

Thompson. Ah! De kjender mig?

275. Hvem kjender ikke den retskafne Mr. Thompson. De er en Birat for Deres Fødeland!

Thompson. Jeg takker! Jeg holder en lille Fest i Aften, men har imidlertid havt det Uheld, at Nr. 14 . . .

275. Ja, han er kommen paa Hospitalet paa Grund af et Neger nævleslag i Panden.

Thompson. Nej, min kjære, nej nej! Forstaar De, Nr. 14 af de Indbudne, er min kjære Will, forhenværende Kaptajn i Sydarmeen. Jeg troede, at De kjendte ham. Hans nuværende Bestilling er at fungere som Nr. 14 i de Selskaber, hvor der er 13 tilbords. Hm! De kunde bevise mig en Tjeneste. Vil De gjøre mig den Fornøjelse at være Nr. 14?

275. Med største Glæde!

Thompson. Kom med! De kan gjøre Toilette hos mig. Kom!

275. (aff.) Det kan man kalde for et Held! (Begge ud tilh.)

3. Scene.

En Herre. En Dame.

Damen. Her er det, han boer!

Herren. Hvormeget sagde Du, at han modtog?

Damen. Han hævede i Nationalbanken i Formiddag 85,000 Dollars. Hvis Du ellers skulde faa Dje paa noget i Retning af bedre Ting, saa veed Du nok, at Diamanter er mit Sværmeri. Der kommer en Politibetjent, jeg gaar bag om Huset, der træffes vi. Hush, Sack! Forsigtighed!

Herren. Spar Dine Raad. Sack Manners er en gammel Rotte. (Damen ud tilh.)

4. Scene.

Herren [siden] 719.

Herren. Gaar den Affaire godt, sige Harriet og jeg Farvel til Amerika. I Frankrig kan man leve uden at være kjendt. (719 ind.) God Aften. De skulde ikke kunne sige mig, hvormange Klokker er?

719. Omtrent ni! De skal maaske i Selskab deroppe hos den retssagse Thompson?

Herren. Paa ingen Maade.

719. Jeg skal nemlig sige Dem, men ikke mine Ord igjen, han holder Gilde iaften, i Anledning af at han gaar fallit imorgen. Men det bliver mellem os, ikke sandt? De har et saa aabent Ansigt, at man strax faar Tillid til Dem, ellers havde jeg ikke sagt det.

Herren. Det var ellers en underlig Anledning til en glad Aften. Dog, det er umuligt.

719. Nej, jeg forsikrer Dem, det er sandt.

Herren. Maa jeg spørge Dem, har De ikke været anjat ved Dpdagelsespolitiet?

719. Nej, endnu ikke, men jeg haaber at komme der.
Herren. Ah! Ja, De har en fin Næse.

719. Na, jeg beder. Man er jo ikke saa hel dum.

Herren. (aff.) Meget mangler Du ikke min Ven. (højt.)

Naa, Farvel Højtarede! De skal maaske have et Dje med den „Rettskafne“ deroppe, hahaha!

719. Favel, hahaha, et Dje paa hver Finger, hahaha!
Men det bliver imellem os.

Herren. Naturligvis. God Nat!

719. Naa, God Nat! (Herren ud tilh.)

5. Scene.

719 (siden) Peter Schmith.

719. En højst gentil Mand! En overordenlig vakker Person. Ej ej! Hvem kommer der! Den Tyr seer mig noget mistænkelig ud. Det er bestemt Manden, som skal transportere Sagerne bort. Det bedste er at fikre sig hans Person.

Schmith (ind). God Aften!

719. God Aften! Hvor skal De hen!

Schmith. Hvadbehager?

719. Hvor skal De hen?

Schmith. Undskyld! Vil De tale lidt højere.

Seg er noget tunghør paa det ene Dre.

719 (raaber). Hvor skal De hen?

Schmith. Til Herr Thompson!

719. Tænkte jeg det ikke! (raaber) Hvad skal De der?

Schmith. Spille Klaveer.

719. Spille Klaveer! Han er fiffig! Spille Klaveer!

Schmith. La' vær! Hvorfor skulde jeg det?

719. Hoho! Kammerat, jeg er ingen Løse!

Schmith. Naa, det gjør De ogsaa. Ja, jeg kan forsikre Dem om, at det er mig saa rasende ligegyldigt.

719. (aff.) Skulde jeg lade ham gaa ind og siden gribe ham? Ja, var jeg blot vis i min Sag! Jeg har det! Sæt nu, at de vare To, og saa at den Anden gif ind ad Bagdøren. Aha! Godtsfolk! Jeg er en gammel Politimand, jeg skal nok forpurre hele Komplottet. (imod Schmith, som vil gaa, højt) Halloj, Kammerat!

Schmith. Hvad er der nu?

719. Bent et Øjeblik! (over tilvenstre) Mistres Pipe!

6. Scene.

De Forrige. Pipe (fra venstre).

Pipe. God Aften, rare, lille Betjent!

719. (sagte) Bevis mig den Tjeneste, at passe lidt paa den Fyr der. Jeg har en vanskelig Post for Øjeblikket, to Steder paa engang. Jeg skal være lidt med her om Hjørnet.

Pipe. Gudbevares! Hvad er paa Færde?

719. En yderst vigtig Sag! De svarer mig til det Subjekt, til jeg kommer tilbage.

Pipe. Til ham! Na ja! Ham skal jeg nok besøge. [719 ud tilh.]

Schmith. Endelig kan jeg da slippe affet! [vil gaa.]

Pipe. Halloj! Hvor skal De hen! Ikke af Stedet min Fa'er?

Schmith. Na gaa De ad Blotshjerg til! Man venter mig, jeg skal op og spille.

Pipe. Ah, du gule Kinejer! Peter, er det Dig?

Schmith. Jo, det er mig. Det er jo Amanda!

Pipe. Min egen Peter! At vi skulde træffes saaledes.

Schmith. Naab, gamle Ven! Det har slaaet sig paa Dret.

Pipe. Na, din Stakkel! Du er bleven døvstum!

Schmith. Dum! Nej, Du kan tro . . .

Pipe. [højere] Jeg jagde døvstum!

Schmith. Herregud! At vi to skulde træffes her. Det er nogle Dage siden vi To have seet hinanden.

Pipe. At ja saamæn! Hele 23 Aar! Er Du gift.

Schmith. Ja! Det er stift!

Pipe. Nej, jeg spørger om Du er gift?

Schmith. Ikke det Ringeste! Og Du?

Pipe. Har været! Enkeltone!

Schmith. Hør! Naar vi to nu giftede os paa vore gamle Dage, kunde vi have det saa rart. Hvad mener Du?

Pipe. Jeg er ikke bange!

Schmith. Ja! Der er Mange! Det kan jeg nok begribe. Min gamle Forlovede — vil Du have mig?

Pipe. Saamæn vil jeg saa. Kom, skal Du se, jeg har et hyggeligt Hjem, godt Udkomme og en smuk Boglade.

Schmith. Ballade? Hvilken Ballade mener Du?
Jeg kan kun en, om den er af Schuman eller Renz, det
kan jeg ikke huske.

Pipe. [højtstrigende] Jeg sagde Boglade.

Schmith. Naa, saaledes.

Pipe. Hvad mon Politibetjenten mente med, at
jeg skulde passe paa ham for; han er saa grundstiftelig
[højt] Kom nu med, Peter! [Begge nd tilv.]

7. Scene.

719. En Herre. [siden] En Dame.

719. Vil De behage at forklare mig, hvor De skal
hen med de Juveler, De stod og puttede iommen da
jeg traf Dem i Gadedøren.

En Herre. Jeg kan da umulig tro, at en saa
intelligent Embedsmand som De, vil antage mig for en Tyv.

719. Nej, det gjør jeg ej heller, men for en Hæler!

Herren. Al vee! Jeg er fortabt! De veed det Hele!

719. Ja, jeg veed Alt. (aff.) Nu har jeg dem!
(højt) Bekjend!

Herren. Min Kjære! O, De veed ikke, hvor det
er svært!

Damen [ind]. Edgar! Endelig træffer jeg dig. Men
hvad seer jeg! I Politiets Hænder! O ædle Mand,
lad ham gaa.

719. Nej, Frøken! Pligten fremfor Alt og Pligten
byder.

Damen. Nok! Saa vil jeg intet skjule for Dem.

Edgar og jeg have i længere Tid hemmeligt været forelovede. Iaften da min Fader, den rige Skibsreder Thompson, holder Fest, seer jeg pludselig Edgar staa for mig i mit Boudoir. „Flygt“ siger jeg „at ej min Fader skal se dig.“ Der kommer Nogen og Edgar, den kjære Edgar, blot for at intet uheldigt Skjær skal kastes paa mit Navn, griber i Hast nogle af mine Juveler og styrter ned ad Trappen! „Skal man møde mig er jeg en Tyv,“ siger han, den ædle Sjæl, „men det gjør intet, naar kun dit Navn er uden Skygge“.

719. Er det saaledes. Bevares, min Herre, De er fri.

Herren. Tak, brave Mand, jeg skal aldrig glemme Dem!

Damen. Høihjertethed uden Lige! (Begge ud tilsv.)

8. Scene.

719. 275 (ind fra hviere).

275 [ind]. Har Du ham?

719. Jeg har fanget en fordægtig Fyr, som er i Arrest hos Mistres Pipe derovre.

275. Brillant! Dette Coup er langt bedre end det andet. For Du maa da vide, at Historien med at Thompson skal gaa fallit imorgen, er det pure Opspind; det hørte jeg af Gjæsterne. Nej, saa skal Du høre. Tilfældig kaster jeg et Blik deroppe ind i et tomt Værelse, og hvem staar der: Gavtyven, som Du nu har taget.

719. Han! Det kan jeg ikke begribe.

9. Scene.

De Forrige. Thompson [ind fra højre].

Thompson. Politi! Politi!

719 og 275. Her!

Thompson. Jeg er bleven bestjaalen. For Pokker der staar Tyven! De er en Tyv, Nr. 14!

275. Nej! Jeg er en Opdagelsesbetjent Nr. 275.

Thompson. Gid Pokker havde Dem! I mit Hus er i Aften bleven stjålen 85000 Dollars og flere kostbare Smykker. Hvor kan jeg faa fat paa den Sturt, som tog dem.

719. Rolig, Herre, vi har ham. [Højre] Mrs. Pipe!

Pipe [udenfor]. Favel!

719. Vil De bringe Arrestanten herud.

10. Scene.

De Forrige. Pipe. Schmith.

Pipe. Her er han! Maa jeg præsentere Dem min Forlovede.

Thompson. Hvad! Det er jo Schmith. Jeg er en alvorlig Mand, og . . .

275. 719! Hvor er den Anden?

719. Den Anden? Jeg har ingen Anden end ham her.

275. Har Du da intet bemærket, Ingen mødt?

719. Kun en Herre, som er forlovet med Herr Thompsons Datter.

Thompson. Min Datter! Jeg har aldrig havt nogen, jeg er ikke gift.

719. Jeg paagreb en Herre med nogle Jubeler i Haanden; nogle Øjeblikke efter kom en ung Dame og sagde, at han var hendes Forlovede og at han . . .

275. Og saa?

719. Saa gif de deres Bei!

275. Dosmer! Du har ladet Amerikas to største Tyve slippe Dig af Hænderne. Damen og Herren var Jack Manners og Harriet Flower! Na! Hvor Du er dum.

Schmith. Hvad vilde De mig ellers min Herre?

275. Na, gid Pokker havde Dem!

Pipe. Jeg veed hvor Tyvene tog hen.

275. 719. Thompson. Tal! Tal!

Pipe. Der stod før en Herre og en Dame, begge høje og forthaarede, Herren med stort, fort Skjæg . . .

275. Det er dem.

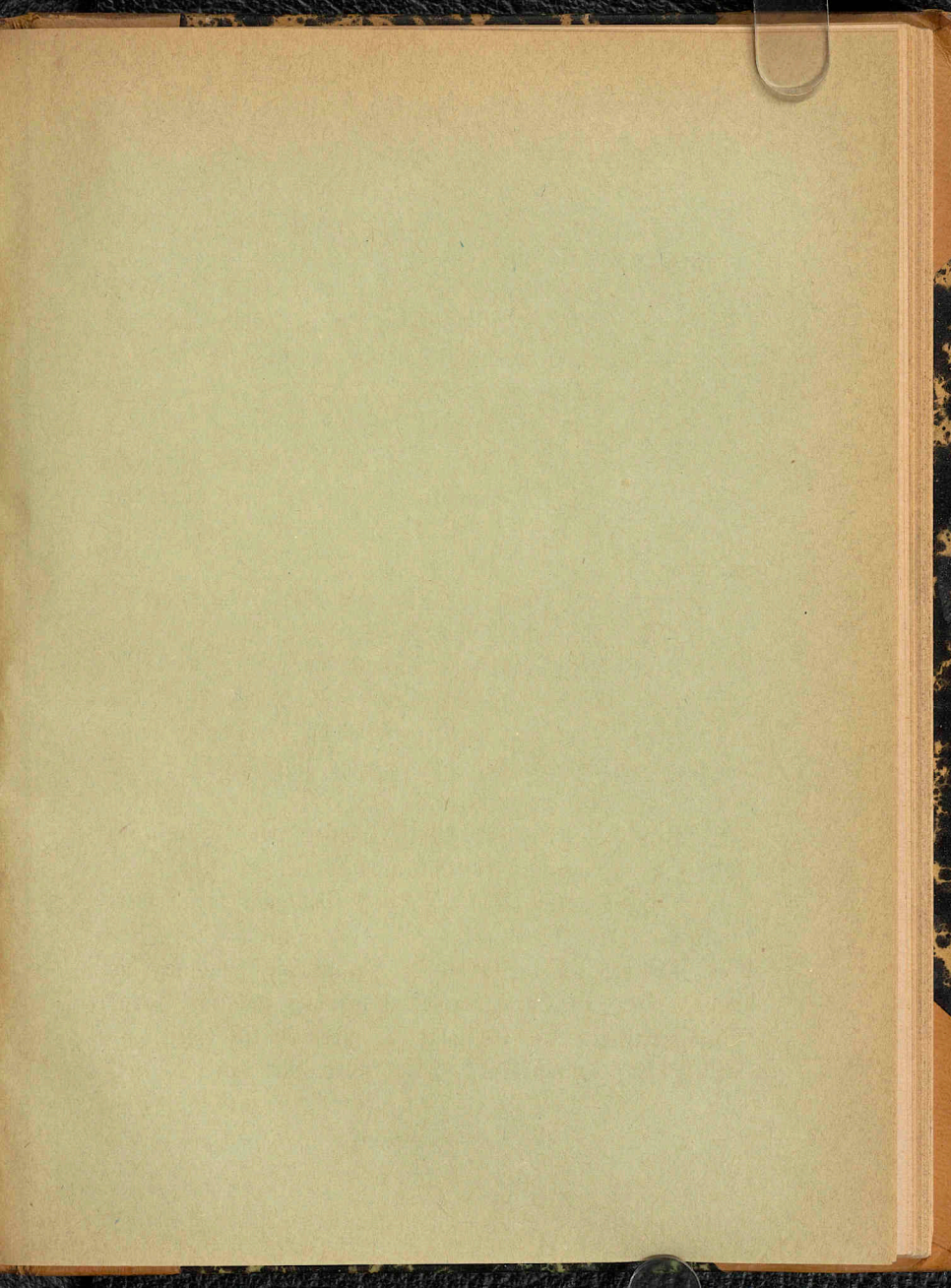
Pipe . . . udenfor mine Vinduer imod Haven og talte om at tage med første Dampskib til Frankrig.

275. Bravo! Alt er reddet! Det gaar først iovermorgen.

Thompson. Slaffer De mig tilbage, hvad jeg har mistet, faar De en udmærket Ducør og skal for Fremtiden være min Nr. 14, naar jeg giver en lille Fest.

275. Tusind Tak! Dog hellere Nr. 13.

En Udflugt i det Grønne,

Miniaturkomedje i en Akt

af

Vilhelm Eriksen.

Figureerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
den til Stykket hørende Dekoration udført af Hr. Dekorationsmaler
Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Enkefru Mortensen.

Svanhvide, hendes Datter.

Maximilian Blaps, Commis, Svanhvides Forlovede.

Alma Jensen, hendes Veninde.

Paul Rørby, Hanskemager, Almas Forlovede.

Slagtermester Essig.

(Handlingen foregaar ved Fursjøen.)

Til Opførelsen af „En Udflugt i det Grønne“ benytttes Arkene Nr. 109, 120
122, 134 og 136 af Alfred Jacobsens „Danske Theaterdekorationer“.

1. Scene.

(Parti ved Fursøen.)

Enkefru Mortensen, Svanhvide, Alma, Paul.

Paul. Men sødeste Alma, jeg kunde dog virkelig ikke gøre for, at Hønen faldt i Vandet!

Mortensen. Det maa jeg sige Dem, Herr Rørby, undskyld min Driftighed, men, De er en Barbar.

Alma. Ja, De har Ret, Fru Mortensen, Paul er en Barbar!

Svanhvide. Det er en Sneverhjetethed uden Lige at jage efter slikt uskyldigt lille Dyr, som om det var en Røvfugl. De slog med Sten efter Hønen.

Paul. Na, gid Pokker havde den Høne!

Mortensen. Naar Deres Hjerter er saa haardt mod en Høne, saa —

Alma. — Hvorledes vil det saa gaa, naar Du bliver gift med mig.

Paul. Jamen, Herregud, jeg troede at kunne gøre Damerne en Fornøjelse.

Alma. Tak! Det var en rar Fornøjelse. Vi tager herud paa en Lyttur og saa —

Paul. Og saa bliver den spoleret.

Svanhvide. Na! De kunde jo blot have ladet Hønen gaa.

Paul. Er De vittig, Frøken Mortensen?

Mortensen. Hvadbehager Højstærede! De vover at insinuere, at min Datter er vittig. Undskyld min Driftighed, De er en Grobian!

Alma. Fy Paul!

Paul. Men, kjæreste Frue . . . .

Mortensen. Ihs, ikke et Ord mere. Jeg forlader Dem, min Herre! Deres Selskab er mig ubehageligt.

Spanhvide. Moder! Jeg følger Dig!

Alma. Og jeg!

Paul. Men, forlad mig ikke, mine Damer . . . .

Mortensen. Min Herre! Jeg har kjendt Dem. Denne unge Dame, som desværre endnu er bunden til Dem ved en Forlovelses Baand, følger med mig. Jeg kan ikke forsvare, at lade hende blive tilbage her i saa slet Selskab. Kom Børn, lad os gaa.

Paul. For al Landsens Ulykke! Hvor gaar De hen?

Mortensen. Vi vandre paa vor Fod til Fredesdalsdal. Der kan man maaske være fri for ubehøblede Personer. Børn, afsted paa lette Fjed.

Paul. Alma, Du ogsaa?

Alma. Jeg ogsaa! Jeg følger denne Hæderskvinde, som kun har lært mig Stort og Skjont at kjende. Du skal høre fra mig imorgen angaaende din upassende Dpførsel. [Alte ud uden Paul].

2. Scene.

Paul.

Det er en net Redelighed! Vi blive enige med denne rare Fru Mortensen om at tage herud idag og saa bliver Enden paa det Hele kun Klammeri. Na! Det er den Kones Skyld! Hun kan ikke leve uden at skjændes. Og saa er Alma en lille Gaas, som følger Trop med hende, blot fordi at hun er Veninde med denne forfærdede Datter. O, Madam Mortensen! Saavidt mig bekjendt gif Deres Mand tilhøs for at blive fri for Deres Pjæt og druknede derefter. Ha! Enkemadam! Det Tilfælde har De paa Deres Samvittighed. Gid De var hos ham for Djebliffet! Hu ha! Hvor jeg hader den — den Kone.

3. Scene.

Paul. Plaps [hurtig ind].

Plaps. Goddag, Herr Rorby. Det var heldigt at jeg traf Dem, hvor er Damerne? Hvor er min Svanhvide?

Paul. Deres Banhvide! Det maa Rotterne vide, eller enhver anden, som er Svanhvide-begjærlig; jeg er det nu ikke.

Plaps. Hvorledes skal det forstaaes? Jeg er ikke stærk til at gjætte Gaader.

Paul. Saa! Jeg troede ellers, at De sværmede for S—r.

Plapz. Jeg spiller aldrig Kort.

Paul. Alligevel skal jeg fatte mig i Korthed. Damerne og jeg ere blevne uklar, og de ere forduftede.

Plapz. Hvorledes skal det forstaaes?

Paul. Som jeg siger. De ere borte, gaaede til Frederiksdal.

Plapz. Saa for — Semikolon! Og min Bicycle —

Paul. Ja, hvor har De gjort af Deres Trillebør?

Plapz. Den er væk! Han tog den med?

Paul. Hvad for en Han?

Plapz. Na, en æfel Børste!

Paul. Det maa jeg tro, siden han tog Børen!

Plapz. Hør nu! Jeg kommer ridende igjennem Lyngby Gade og i det samme kommer han kjørende.

Paul. Hvem?

Plapz. Han, Misbæderen! Hans Hest bliver sty, springer tilfiden, Vognen ruller over imod mig, jeg falder af, løber bort, han bander som han var lejet i timevis til det, og mens han har travlt med det, er jeg langt borte og nu er jeg her.

Paul. Men Deres dejlige Maskine?

Plapz. Hvad skulde jeg gøre, jeg vilde dog ikke resitere Livet. Naar kun jeg slipper fra ham, saa blæse med Maskinen. Den kan jeg saa Politiet til at skaffe mig imorgen.

Paul. Hvordan ser han ud, den Ubekjendte?

Plapz. Hvordan han ser ud! Uh! Det skal De strax faa at vide, for der kommer han. Farvel.

(ud tilhøjre).

Paul. Farvel! Det var da Pokker til Hastværk. Den Mand, der kommer, ser ellers ikke saa sulten ud, at han skulde have Lyst til saadan en Menridder som Plaps. Det Heldigste er vist, at jeg bliver staaende, ellers kan han tro, at jeg er i Ledtog med Plaps, og det er dog uforfødt. Der har vi ham!

4. Scene.

Paul. Ejsig.

Ejsig. Hvor blev han af?

Paul. Hvem?

Ejsig. Den spraglede Badutspringer, som De stod og talte med for et Øjeblik siden.

Paul. Naa! Han gik sin Vej! Han søger maaske efter Dem.

Ejsig. Han gjør Pokker! Han kan nok regne ud, at han skal have gevaldige Bank og saa . . .

Paul. Sagde De Bank?

Ejsig. Jo jeg gjorde, og derfor er han stukken af.

Paul. Det er tydeligt!

Ejsig. Men han skal nu have dem, om jeg saa aldrig mere skal slaa et Kreatur.

Paul. Det maa De heller ikke. Gaa hellere ind i Dyrebefrielsesforeningen.

Ejsig. Jeg skal sige Dem, det ligner ikke noget, at saadan en Ugur, som han, gjør min Hest sly, saaledes at den træder forkert paa Foden og forstøver et Ben. Ja, havde jeg endda faaet den solgt, men nu vil Manden,

jom skal kjøbe den, naturligvis ikke eje den. Jeg kunde lige saa gjerne tilbyde ham en Vindsluger eller en Krybbebider. Men lad mig saa Fingre i Thyren, jeg skal dressere ham, som om det var en Flag jeg havde for mig.

Paul. Hvem har jeg den Ære at tale med?

Esfig. Esfig!

Paul. Hvadbehager?

Esfig. Jeg er Esfig!

Paul. Det kan jeg høre! Men hvad hedder De?

Esfig. For Pokker! Jeg hedder Esfig.

Paul. Undskyld at jeg misforstod Dem. Adieu, min Herre! Maa jeg give Dem et godt Raad idag: bliv staaende her, Vedkommende kommer snart tilbage, han skal nemlig hurtigst mulig til Frederiksdal. Farvel!

[ud tilvenstre].

Esfig. Farvel!

5. Scene.

Esfig. [siden] Alma.

Esfig. Sikken en Praas! Maa, lad gaa, jeg bliver her. Det er ellers underligt nok, at saadan et Uheld skal træffe mig idag, da jeg første Gang efter fjorten Mars Forløb sætter Foden paa dansk Grund. Denne Jordbund har aldrig været god for mig, Uheld har jeg altid haft og — uha! — Josefine var saa umanerlig haard i Munden. Derfor tog jeg Udgangstilladelse, for skjælde det kan jeg, men — maale mig med hende . . . .

Alma (ind fra højre). Paul, er Du mere vred paa mig?

Es sig. Hvadbehager?

Alma. Om Forladelse, jeg tog fejl, jeg troede, at det var min Forlovede.

Es sig. Naa saa De er forlovet, lille Somfru! Det er en Dumhed! Nej Frihed! Frihed er mit Valg-sprog!

Alma. Jeg spørger Dem ikke om Deres Mening!

Es sig. Derfor kan De godt høre den alligevel. Hvis ellers Deres Kjæreste er en lille hjulbenet Fyr, som triller omkring paa et Hjul eller to og med Nat-troje paa, for at gjøre dannede Folks Heste forstrækkede, saa kan De være saa behagelig at fortælle ham, at jeg venter ham her for at give ham en lille Opmuntring.

Alma. Farvel, min Herre!

Es sig. Vi lidt, lille Somfru! Skulde jeg maaſte have taget fejl, saa — ja saa vil jeg blot sige Dem, at det er en Anden, jeg mener.

Alma. Min Herre! Jeg maa sige Dem, at min Kjæreste hverken er hjulbenet eller kjører paa Bicycle.

6. Scene.

De Forrige. Svanhvide (ind fra højre).

Svanhvide. Gode Alma! Hvor det var yndigt, at jeg fandt Dig. Vi traf Paul nede paa Bejen, og Moder kommer strax med ham. De ere forsonede!

Alma. Tak, Du min Hjertes Veninde. Lad os gaa ham imøde, Svanhvide!

Esfig. Svanhvide?

Svanhvide. Hvem er den Herre?

Alma. Jeg kjender ham ikke, saameget véd jeg kun, at den Maade, han udtrykker sig paa, bruges ikke ved Hoffet.

Esfig. Saa De hedder Svanhvide?

Svanhvide. Det angaar ikke Dem.

Esfig. Det kan nok være, men det Navn bragte mig til at tænke paa en lille Datter jeg havde; hun hed ogsaa Svanhvide, og var et dejligt Barn.

Alma. Na, hun kunde ikke være dejligere end denne Dame?

Esfig. Det er nok muligt. Hvad er Deres Efternavn?

Svanhvide. Mit Efternavn? O! Der er min egen uforlignelige Max.

7. Scene.

De Forrige. Maximilian Plaps.

Plaps. Min yndige Brud!

Esfig. Er Du der, din Gantyp! Du kan tro at jeg skal have dig til Fars. Saadan en — en Tist!

Plaps. Na! Na! Jeg vil flygte. Hjælp mig Svanhvide. Han slaar mig ihjel!

Esfig. Det er det Mindste jeg kunde gjøre ved saadan en Abekat, som har spoleret mig en Handel, hvorved jeg kunde have tjent 150 Kroner.

Plaps. Na! Jeg kunde ikke gjøre ved det.

Æssig. Sludder! Jeg vil nu ikke slaa til Dig i Pigebørnenes Nærværelse, men kom med op bag Bustene, saa skal Du blot see, hvor propert jeg skal behandle dig. For Brygl skal Du have!

Alma.

Svanhvide. } [samtidig]. Hjælp! Mord! Politi!

Plaps. }

8. Scene.

De Forrige. Paul Mortensen.

Paul. Hvad er paa Færde? Strig dog ikke jaaledes.

Mortensen. Ja, hvad skal det sige. — Na, jeg besvimer! Peter! Du er levende!

Æssig. Josefine! Er det dig?

Mortensen! Jo det er, og der er vort Barn!

Æssig. Vort Barn!

Mortensen. Vor lille yndige Svanhvide, som var 10 Aar, da Du forsvandt.

Svanhvide (sagte). Moder, husk dog paa, at Mar veed ikke, at jeg er mere end 22 Aar.

Mortensen. Nej — som var 8 Aar dengang. Hvor har Du været i den Tid?

Æssig. Da jeg tog hjemmefra kom jeg ombord paa et Skib som Røf; Du veed jeg kan stege en umærket Bøf. Saa foer jeg i 3 Aar til England og Amerika, og

nedsatte mig som Slagter i Abenraa. Jeg søgte efter dig i Bladene . . .

Mortensen. Er det ogsaa sandt.

Esfig. Det er bestemt. Nok sagt, jeg troede, at I vare udbandrede, og lod Tiden læge min Sorg. I dag er jeg kommen herover for at sælge en Hest og . . . (aff.)
gid Pokker havde den!

Mortensen. Og saa vil Stjæbnen at vi mødes. Hvor det dog er hyggeligt! See, Mortensen, der staar din Datters Forlovede, Herr Blaps.

Paul. Med to P'er.

Esfig. Jeg hører det nok. Ja, min Pige! Det glæder mig at see Du har det godt, Du skal ofte høre fra mig.

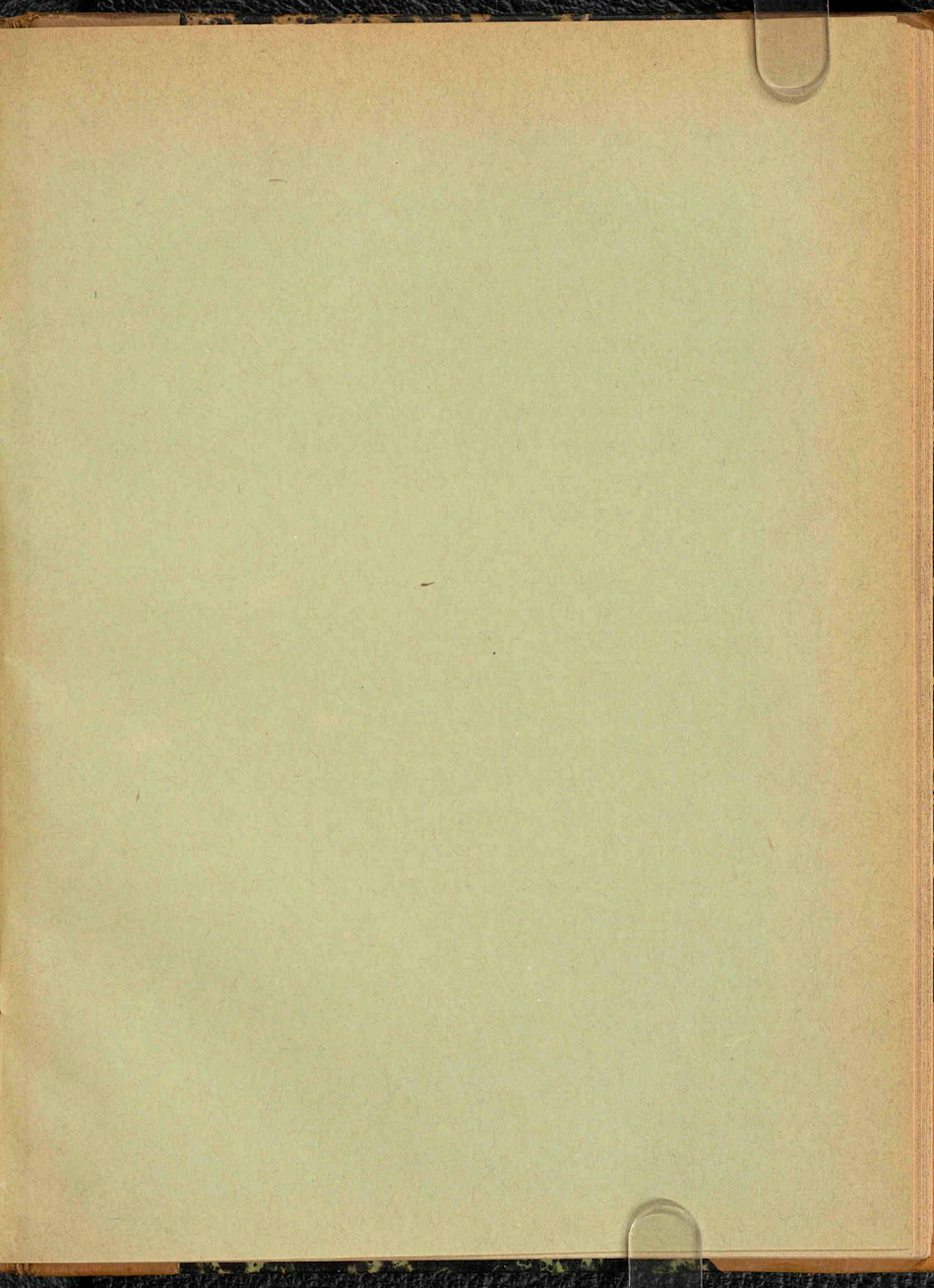
Mortensen. Du vil rejse igjen! Nei aldrig! Jeg har fundet min egen lille Mand igjen, og nu vil vi aldrig skilles. Hvor vi skal more os i Aften.

Esfig. Ja, ja vist! Det skal vi!

Paul. Na, jeg kan see, De er saa glad, Ven Mortensen. Det maa ogsaa være rart at finde det Tabte tilbage, glæd Dem til et stille og roligt Familieliv.

Esfig. Ja, De kan tro at jeg er glad, ganske forfærdelig glad (aff.) Havde jeg anet dette, var jeg hellere rejst til Nordpolen. Gid Pokker fare i den Udflugt, (til Publikum). Hvad mener De?

Gjengehøvdingen.

Miniaturkomedje i 5 Akter,

arrangeret af

„Soufløren“.

Figurerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn
de til Stykket hørende Dekorationer udført af d'Hr. Landskabsmaler
Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Dronning Sophie Amalie.

Fru Ingeborg.

Julie Parsberg, hendes Broderdatter.

Borgermester Nansen.

Ridder Rørby.

Kaptajn Seyfel.

Svend Povel sen, Gjænge.

Th, Læder.

Lam.

Bodil, hans Hustru, kaldet Kulsoen.

Palle, deres Søn.

Landjætnægte, Gjænger og Hellebardister.

(Handlingen foregaar paa Sjælland 1658—59).

Til Opsørelsen af „Gjængehøvdingen“ benytttes Arkene Nr. 104, 109, 110, 115, 116, 117, 120, 121, 122, 129, 130, 131, 132, 137, 138, 139 og 140 af Alfred Jacobsens „Danske Theaterdecorationer“.

---

1. Akt.

Decorations: Park ved Jungshoved Slot.

Personerne: Julie, Fru Ingeborg, Ranssen; (senere: Dronningen, Svend, Ib, Rørby og Hellebardister).

Idet Tæppet gaar op høres et Hornsignal.

Julie. Svend Gjænges Horn! Gja! Dronningen holder sit Indtog!

Fruen. Det er min Tro tarveligt nok, kun to Bønder: Svend og en anden.

Dronningen (ind). Ah! Her, Borgermester Ranssen!

Ranssen. Med mundtlig Budskab fra hans Naade Kongen.

Dronningen. Tal kun frit!

Ranssen. Carl Gustav har brudt Freden til Roeskilde og fører atter sine sejrige Stærke imod Hovedstaden. Hans Naade Kongen bød mig sige, at I strax inat maa bryde op til Kjøbenhavn.

Fruen. Hvad skal der saa blive af mig? Maa jeg ledsage Ederes Naade?

Dronningen. I Kjøbenhavn skal I være mig velkommen, men en forceret Rejse vil skade Jert Helbred. Jeg kan ej tage Eder med! Vil I have den Godhed at lade mine Heste forblive opstude, naar mit Følge kommer.

Fruen. Eders Naade har at befale. (aff.) Den Falkeunge! (ud).

Dronningen. Før vi rejse har vi en Taknemlig-
hedsgjerning at øve. Ah, der ere de brave Mænd!
(Svend og Jb ind).

Julie (aff.) Vel mødt brave Svend! Min tro Ven!
Svend (sagte). Kjære Frøken! I veed ej hvor-
meget I ligger mig i Hu!

Julie. Maafte! Det har Eders Øjne fortalt mig!
(Fruen med Rørhøj og Hellebardister).

Fruen. Eders Naades Følge . . . .

Dronningen. Før vi rejse, brave Mænd, hvad
kan jeg byde jer til Gjengjæld, fordi I frelste mit Liv?

Alle. Frelste Eders Naades Liv?

Dronningen. Ja! Frelste mit Liv. I min
Jagtiver forfulgte jeg en anskudt Vildorne; den vendte
om og angreb mig og jeg havde været fortabt hvis ikke. .

Jb. Hvis ikke jeg havde skudt paa den og Svend
havde stukket den ihjel! Ja det er fuldkommen rigtig
hvad Damen siger.

Dronningen. Hvad ønsker I, Svend, forlang
kun Gjengjæld.

Svend. Kun at tilbyde Eder min og en lille Flok
Stridsmands Tjeneste.

Jb. Og det en pæn lille Flok, saadan af min Slags.

Dronningen. I skal alle faa Plads ved Kon-
gens Hær.

Svend. Al, Eders Naade, maa jeg vælge min
Plads selv.

Dronningen. Hvil da, som J ønsker! Er J saa tilfreds?

Svend. Nej! Et endnu! Gjængerne ere Trælle, gjør dem fri, Eders Raade, og de vil slaas dobbelt saa godt som før.

Dronningen. Saa være de løste fra denne Stund!

Svend. Det var en kongelig Gave! Snart skal J høre Nytt fra os.

Dronningen. Og du, brave Jb, hvad ønsker du?

Jb. Al, Eders Raade. Jeg vil saa grumme gjerne være ærlig.

Dronningen. Ærlig? Hvad mener han med det, Hans Ranssen?

Ranssen. Han er Later, og disse betragtes af Almuen som uærlige; men den Skif har vundet Hævd i Landet, at Janen gjør en Mand ærlig naar den svinges over hans Hoved.

Rørbi (hurtigt). Der findes ingen Jæne i Eders Raades Følge.

Fruen (ligesaa). Og heller ikke paa Jungshoved Slot.

Svend. Den behøves ej heller! Et kongeligt Ord er vel saa godt Eders Raade!

Dronningen. Træd frem, gjæve Jb! (Jb frem). J Danmarks Navn! Bliv fra denne Stund en ærlig og pletfri Mand. Kæmp for dit Fædreland og din Konge vil lønne dig. (Pause). Og nu til Kjøbenhavn!

2. Akt.

Decorations: Skov ved Vintertid. Midt paa Scenen et
flammende Baal.

Personerne: Gjønger, Tam, Ib, Kulsoen; (senere: Svend, Nansen,
Julie, Fruen, Seyfel og Landsknechte).

Ib. Nu dages det, Folkens, saa ere vi ikke længer
fikre paa denne aabne Plads.

Tam. Svend kommer ikke, lader det til. Ved du
ikke, hvor han er?

Kulsoen. Svend ligger hjemme og dovner, imens
vi Andre døje Ondt.

Ib. Vil Du tie, gamle Ugle!

Tam. Han holder allensals ikke sine Døfter. Da
han kaldte os herover fra Skaane, lovede han os Baaben
og Penge. Baaben har vi selv maattet tage fra Svenskeren,
Penge har vi ikke seet Noget til. Det er slet af
Svend.

Gjøngerne. Javist, det er slet af Svend!

Tam. Vor Taalmodighed er tilende, jeg vil sige
ham rentud . . .

Svend (ind). Hvad siger I ham rent ud? (Pause). Tal!

Tam. Du har ikke holdt, hvad Du loved! Baaben
og Penge!

Svend. Hvad! Fik I ikke Baaben, gode Baaben?
Førte jeg jer ikke mod Tjenden, som vi tog dem fra?
Penge! Har jeg da selv Penge? Jeg blev dem selv lobet,
men fik dem ikke!

Tam. Ja, hvem kan vide det.

Jb. Svend! Lad de Folt skjytte sig selv, de bjerger nok baade Føde og Penge.

Svend. Saamænd! Svenskeren har jo sat en Pris paa mit Hoved, der er jo strax Penge at hente.

Kulsoen (aff.) Svenskern skal nok hente Dig selv, det har jeg besørget.

Lam. Godt Ord igjen, Svend! Vi har jo ikke andet end hvad vi tager fra Fienden og det er magert nok iblandt.

Svend. Er I blebne stuffede er jeg ikke mindre. Tro ej paa Løfter!

Kanslen (ind). Og hvorfor ikke, Svend?

Svend. I her! For at søge mig har I bobet jer midt ind imellem Fienderne.

Kanslen. Man gaar sin Konges Grinde. I bringer Pengene og et vanskeligt Hverv at røgte.

Svend. Ja, lad dem saa faa Pengene; og gaa saa Folt, I duer ikke.

Jb. Nej, de duer ikke, i det mindste ikke meget.

Lam. Det mener Du ikke Svend, dertil har Du prøvet os for tidt. Tilgiv os, lad alt være glemt, Du skal aldrig høre en Klage mere.

Gjængerne. Nej, aldrig.

Svend. Godt! Alt er glemt. Men Folt, vi ere forraadte til Svenskerne, og det af Lam og hende der, Kulsoen.

Gjængerne. De skal dø!

Svend. Nej, bring dem bort. Men det siger jeg Dig, Lam, træffer jeg dig eller din Kvinde tiere i disse

Skove, ere I dødsfens. (Sam og Kulsoen ud). Afsted paa Post, Gutter! Læg jer i Skjul i Grøfter og bag Stammer, men hører I Gjengen kuffe, styrte I frem til Undsætning. Afsted! (Gjengerne ud).

Ranjen. Mit Grinde til Dig er, Du skal bringe Kongelig Majestæt 50,000 Daler i Sølv til Kjøbenhavn; han maatte efterlade dem i Bordingborg Kirkes Gravhvelving. Lør Du?

Kulsoen (viser sig i Baggrunden, delvis skjult bag et Træ). 50,000 Daler, det var noget for mig (ud).

Svend. Det er et stort Ansvar! Naa, Planen er lagt. Følg med, saa skal I saa den at vide. Ib! Bliv her og giv mig Signal, hvis du mærker Uraad! ud tilh. med Ranjen).

Ib. Se, det er en Mand! Det er en rigtig Mand, han!

(Fru Ingeborg, Julie og Palle fra venstre).

Palle. Denne Vej, Frue! De skal ikke være bange.

Fruen. Bange! En Dame af min Stand bliver aldrig bange.

Ib. Ikke det!

Fruen. Ah! Den Bonde igjen! Vil Du tigge?

Ib. Jeg tigge! Nej, jeg troede, at det var Jer... Men se dog, der lusler et Par fordægtige Fyre om i Krattet. Det er vist Svenske.

Fruen. Na, hvad skal jeg gribe til! Følg mig Palle. (Begge ud tilh.).

Ib. Haha! Vær ikke forsknytt, lille Froken, det var kun Løjer!

Svend (ind). Saa Ib, gaa saa!

Ib. Naa, (aff.) nu skal de være alene igjen (ud tilv.).

Julie. Sig mig dog, Svend, hvorfor vil I ikke følge min Fæster til Kjøbenhavn?

Svend. Kjære Frøken! Jeg kan ikke.

Julie. I, for hvis Skyld jeg har tilbragt tre sørgelige Maaneder paa Jungshoved Slot, I svigter mig nu.

Svend. O, ti, ti! Dersom I vidste . . .

Ib (ind). Svend! Svend! En Trop fjendtlige Ryttere have gjort Holdt tæt herved. De have allerede nappet den sølle Frue.

Svend. Hvor mange ere de?

Ib. Jeg tæller aldrig Fjenden! Der kommer nogle af dem!

(Sejfel, Fru Ingeborg, Ransjen, Palle og Landstævte ind).

Sejfel. Det var ikke smukt, min Frue, at flygte fra Slottet.

Ransjen. Men nødvendigt!

Sejfel. Li, hvis Du ej vil smage Stigremmen! Det var dog et Bytte vi gjorde, maaske vi gaa glip af det andet; den Røver, Svend Gjønge, er naturligvis flygtet.

Svend. Han er Jer maaske nærmere, end I tror!

Sejfel. Hvem er I?

Svend. Ham I søge!

Sejfel. Er Du Svend Gjønge?

Ib. Det er dog farligt, saa de Folk kan gjette!

Seyfel. Ja saa! Overgiv Dig eller vi styde Dig ned paa Stedet.

Jb. Hillemeænd, det var en ordentlig Mundfuld!
(Gjøgen sukker).

Seyfel. Ha! Hvad var det?

Jb. Det er kun Gjøgen, som holder sin Morgenbøn! Den er slem til det, navnlig paa denne Aarstid.

Svend. Og nu spørger jeg Eder, Kaptajn Seyfel, vil I have Pardon eller vil I slaas.

Seyfel og Landsejknægtene. Vi vil slaas!

Svend. Saa skal I ogsaa have Jer Billie! Frem Gjønger!

(Gjønger styrte frem. Stud. Kamp).

3. Akt.

Decorations: I en Læterhytte.

Personerne: Kulsoen, Tam; (senere: Palle, Svend og Jb).

Kulsoen. Jeg tænkte nok, at Døren var aaben. Jb behøver ikke at frygte for Thyve, her er ikke engang det som kunde mætte en Rotte. Jeg syntes Du sagde Du var sulten, Tam?

Tam. Ja gruelig!

Kulsoen. Du skal saa Noget at spise, naar Du vil hjælpe mig, Tam!

Tam. Nej, nu er det nok. Du vil have mig til at forraade Svend endnu engang, men nej, Boel, nej! Slet har jeg handlet, det veed jeg, men fra idag skal Du

ikke friste mig mere; jeg vil søge Svend op og bede ham tilgive mig.

Kulsoen. Han vil dræbe Dig!

Lam. Lad ham det! Hellere dø som en ærlig Mand end leve som en Kjeltring (ud tilh.).

Kulsoen. Den Taabe! Lad ham løbe. Jeg skal selv klare mig.

Palle (udenfor). Er J derinde Jb?

Kulsoen. Det er Palle, min egen rare Dreng!

Palle (ind). Her er Ingen, saa faar jeg vente. Her skulde vi mødes, sagde han, naar jeg vel havde bragt den Gamle og Frøkenen til Kjøbenhavn. Her skulde jeg bringe ham Budskabet.

Kulsoen. Ej ej, dit velsignede Pus!

Palle. Na, er det Jer, Moder! J gjorde mig saa bange.

Kulsoen. Hvad er det for et Budskab, mit søde Barn? Ihs! Der kommer Nogen! Kom strax med ind i Tørvehuset, giver du et Kny fra Dig, stikker jeg dig ihjel!

Palle. Na, Moer, Moer, hvad har J nu ifinde mod Jb og Svend? De have dog været mig i Forældres Sted og taget sig af mig.

Kulsoen. Li stille, ellers er Du dødsens (Begge ud tilh.).

Jb (ind fra højre). Palle er her nok ikke. — Hm! Det kneb for os i Bordingborg. Kulsoen havde forraadt det Hele for Kaptajn Seyfel. Det var med Nød og neppe vi slap fra dem.

Svend (hurtigt ind fra højre). Naa, Ib, er alt i Orden og hvor er Palle?

Ib. Alle vore Folk ere samlede i Rjæmpehøjen! Palle er her ikke.

Svend. Saa maa jeg vente paa ham!

Ib. Hør lille Svend! Husk paa, at man skal ikke spiise Kirsebær med de Store! Glem hende Du venter Budskab fra, det vilde være det Bedste for dig.

Svend. Åh, lille Ib, hun er min kjæreste Drøm; væk mig ikke af Drømmen, hvis Du har Gudhed for mig. Gaa nu, min Ven.

Ib. Vorherre være hos Dig, Svend (ud tilhøjre).

Svend. Det vil han, ja, det vil han. Åh, vidste Palle min Uro, vilde han flyve herhen. (Pause). Han kommer ikke. — Nubel da, afsted! Kommer vi godt til Rjøge, slipper vi vel videre over Jsen til Rjøbenhavn. Derhen da, hvor Faren vinker, min Plan er god! (ud tilhøjre).

Kulsoen (ind). Men min Plan er bedre. I Rjæmpehøjen ere de. Det maa jeg hen og fortælle Sehsef. (ud tilhøjre).

(Scenen tom et Øjeblik, derpaa Tam ind og over tilvenstre).

Tam. Kom, Palle, kom mit Barn, skynd Dig.

Palle (ind). Na, Fader, hvad Ondt har I isinde imod mig.

Tam. Intet Ondt. Jeg vil kun frelse Svend.

Palle. Faer, er det sandt!

Tam. Ja, min Dreng, jeg har fortrudt min Synd! Kom, de ere alle i Rjæmpegravnen, lad os skynde

os. Den har kun een Udgang og komme Svenskerne først er Svend forloren.

Palle. Een Udgang! Er Du vis paa det?

Lam. Er der da flere?

Palle. Kom Fader! Lad os skynde os før det er for sent.

4. Akt.

Decorat ion: I Kjempehøjen. Paa Siden en brændende Fattel.
Personerne: Gjonger, Ib, Svend; (senere: Palle, Lam, Seyfel, Kulsøen og Landjefnægte).

Svend. Folk! I Dyret, som ligger gjemt bag Stenen, er mange Tusinde Daler, som vi skal føre til hans Naade Kongen. Jeg havde først tænkt at fortie det, man ledes saa let i Fristelse, især naar man er fattig. Men jeg har kjendt jer Alle i mange Aar som ærlige Folk . . .

Gjongerne. Vi svigte Dig aldrig! Vi følge Dig.

Svend. Lat Folk! Nu veed I, hvad det gjælder. Saa affted da! Kursen gaar gjennem Skoven, hvor der er tættest, men vi gaar kun To og To. Mærker Nogen Uraad, da intet Skud, men kun Signalet! Har I forstaaet mig?

Alle. Ja!

Svend. Saa bryder vi alle op, og Herren være med os. (Skud udenfor. Ib ud). Hvad er det! Vi ere forraadte! (Ib ind.)

Jb. Udenfor staar en Hob Krigsfolk og midt iblandt dem Kulsoen. Jeg hørte hende rase, fordi der faldt Stud.

Svend. Skuddet faldt ikke fra den Kant.

Jb. Hvad gør vi nu, Svend?

Svend. Kun Et! Vi venter til de deroppe faar Stenen væltet fra, det vil vare Noget. Imens samler vi alt vort Krudt sammen og naar de kommer, springer i alle i Luften. Vi dø ikke uhevnede.

Gjængerne. Rigtigt Svend.

(Palle og Tam ind).

Palle. Nej, I skal hverken kæmpe eller dø.

Alle. Palle! Hvorledes kommer Du her?

Palle. I ere frelste. Jb har saa ofte sagt, at naar jeg havde en ledig Stund, skulde jeg tage mig noget nyttigt for, det har jeg gjort. Jeg har gravet en Udgang til her i Højen ud imod Aaen. Følg mig! Saa bliver Fjenden narret.

Svend. Det har Du gjort! Hvorledes skal jeg lønne Dig?

Palle. Ved at tilgive min Fader.

Svend. For din Skyld, min Gut, vil jeg. Kom Tam! Du er igjen vor gamle Kammerat. Saa Folk. Til Rejsen! (Alle ud, undtagen Jb og Palle.)

Jb. Palle! Naar de Alle vel ere borte og Krigsfolkene ere slupne herved, gaar Du ud af din Gang og lister Dig om Højen, er de først herneede Allesammen, lader Du Stenen falde. Du kjender vel Grebet?

Palle. Ja! Men Voel? Høst, hun er dog min Moer!

Jb. Som har forraadt os. Naa, hun skal faa Lov til at leve. Djs! Der ere de. Træl din Moder med op, brug dine Kræfter! Skjul Dig!

(Seyfel og Kulsoen ind fra venstre.)

Kulsoen. Her er de, Kaptajn (ud tilh., svagt udenfor) O, Du vanartede Dreng. Hvor tør Du . . .

Jb. God Aften, Kaptajn, Tak for sidst. (Stud. Falden sluttet, Mørke.)

Seyfel. Røver! Hvor er dine Staldbrødre?

Jb. Der, hvor Du aldrig kommer; paa Jorden.
(Landsknechte ind.)

Seyfel. Du spotter! Vogt Dig!

Jb (højt). Palle!

Palle (udenfor). Javel!

Seyfel. Overgiv Dig, Mordbrænder! Sig, hvor ere dine Kammerater.

Jb. Nu skal I komme til Begravelse, Kaptajn Seyfel, og det saagar til Eders egen.

Palle (udenfor). Skal jeg lade Stenen falde?

Jb. Lad falde! Og nu, god rolig Nat Allesammen.
(hurtigt ud.)

(Et Brag høres. Dybt Mørke.)

5. Akt.

Decorations: Sal paa Slottet i Kjøbenhavn.

Personerne: Fru Ingeborg, Kørbi; (senere: Julie, Svend, Jb, Palle, Nanjen, Dronningen, Gjonger og Hellebardister.)

Kørbi. Hendes Naade Dronningen har givet sit Samthkke til Forbindelsen.

Fruen. Det er godt! I Aften fejre vi Tro-
lobelsen. Paa Gjensyn da, Hr. Ridder! (ud tilhøjre.)

Rørbi. Den Skytte skal blive narret! Jeg har
længe haft Mistanke om at Julie holdt af ham, men nu ..

(Svend og Ib ind.)

Svend. Hr. Ridder, behag at føre mig til Hans
Naade Kongen.

Rørbi. Den Første den Bedste kommer ej saa-
dan ind til ham.

Svend. Jeg er ej heller den Første den Bedste.
Jeg har et Erind at overbringe Hans Naade. Han
venter paa mig.

Ib. Og paa mig med.

(Ranjen ind, fulgt af Palle.)

Rørbi. Kan nok være, men I kommer dog
ikke ind!

Ranjen. Jo de gjør Hr. Ridder. Lad dem kun
passere paa mit Ansvar.

Rørbi. Det faar saa være, skjøndt jeg ikke kjen-
der de Folk.

Ib. Hvor I er glemsom! Da kan jeg godt mindes
Jer, da vi Side om Side vandrede herind i Landet
paa bare Ben! Ja, ser Du, Palle, dengang saa Ridderen
ikke ud som nu!

Palle. Kors! Ser en Ridder saadan ud.

(Alle ud, uden Rørbi.)

Fruen (ind); Ved I noget om Udsaldet, der skal
ffe idag, Rørbi?

Rørbi. Nej, men det veed jeg, at Svend

Skytte er nu inde hos Kongen og taler rimeligvis sin Sag.

(Jb ind, i Baggrunden).

Fruen. Saa er der ingen Tid at spille. Forlovelsen maa ske; helst strax!

Kørbiß. Om en Time er min Tjeneste ude. Jeg iler da til Eder.

Fruen. Og da skal Julie være Eders.

Kørbiß. Tillad jeg følger Eder ud, min Naadige.

(Fruen og Kørbiß ud).

Jb. Haha! Hvor de havde travlt.

Dronningen (ind). Ah, min brave Stridsmand! Du er her for at belønnes.

Jb. Eders Naade. Min sødeste Løn vilde være, at J vilde hjælpe Svend.

Dronningen. Hvormed? Fortæl!

Jb. Han holder saa grusomt meget af den lille Froken Parsberg. Vil Eders Naade ikke nok lægge et godt Ord ind for ham hos hendes Fæster, hos hende selv behøves det ikke!

Dronningen. Men jeg gav jo Kørbiß mit Samtykke til at forlove sig med hende. — Ah, jeg lagde til — hvis hun vilde. Ja, min Ven, jeg skal gjøre hvad jeg kan.

Jb. Men helst lidt snart Eders Naade, thi Fruen vil holde Jagilde, mens vi andre slaas derude foran Boldene.

Dronningen. Det skal ei skee. Hvilken Dristighed! (ud).

Jb. Blot hun kommer tidsnok!

(Svend, Palle og Mansen ind).

Kanſen. Lyffelige Mand, paa hvem Kongens Dje
hviler med Stoltthed! Men Du har fortjent din Hæder.

Svend. Ja, lille Ib, Hans Naade Kongen har ud-
nævnt mig til Kaptein og Dig til Vagtmester.

Ib. Hillemand! Saa ſkal vi gaa i rød Koſte!

Svend. Kald nu Gjængerne ſammen og lad dem
Alle komme herop. Dronningen vil hilſe paa dem.

Ib. Huhej! Hvor de vil gjøre ſtore Dje!

(ud, fulgt af Palle).

Svend. Gaar I med mig, Borgermeſter!

Kanſen. Nej, endnu ikke, min Ven! (Svend ud tilſh.).
En brav Mand!

Julie (ind fra venſtre). Herr Borgermeſter! Hvor jeg
er glad ved at træffe Eder! Har I ſpurgt den Nyhed,
at jeg idag ſkal troloves med Ridder Rørbiz?

Kanſen. Hvad hører jeg! Dog fortviol ikke!
Naar Nøden er ſtorſt, er Hjælpen nærmest. Ah, der er
Dronningen!

(Dronningen ind, fulgt af Hellebardister, ſom ſylde Baggrunden).

Dronningen. Julie Parsberg! Forlovelſen er
vel ej ſket endnu?

Julie. Og ſkeer ej heller. Jeg hader Ridder
Rørbiz!

Dronningen. Vel! I elſker altsaa en Anden?
Lad Fru Ingeborg træde herind. Og I, Julie, ſat Mod!

(Fruen og Rørbiz ind).

Fru Ingeborg! Da man idag foreſtillede mig
Forbindelſen imellem Ridder Rørbiz og Frøken Julie ſom
begges Onſke ſagde jeg: „hvis Julie indvilliger"! Men
det gjør hun ej!

Julie. Nej aldrig.

Dronningen. Der hører I! Altsaa Ridder Korbiz?

Korbiz. Eders Naade! Jeg giver Afkald paa den Lykke, jeg drømte om, naar det er min Dronnings Billie.

Dronningen. Julies Hjerte hører en Anden til.

Fruen. Ha! Hvem er det.

(Svend i Kaptajnsuniform, fulgt af Ib, Palle og Gjængerne, ind).

Svend. Det er mig!

Fruen. Min Skytte! Nej, det er for galt!

Dronningen. Nej, ikke Svend Skytte, men Kap= tajn Svend Povelsen, hvem Hans Naade Kongen er højest bevaagen. Jeg bringer dig her, Svend Gjænge, Kongens Gave, Lundbygaard og Gods, til evig Arv og Gje for Dig og Dine Efterkommere.

Alle. Kongen leve!

Dronningen. Nu behøver I ej at skamme Jer for den Vejler, Fru Ingeborg.

Fruen. Min Beslutning kan ej røffes Eders Naade!

Dronningen. Skjøndt vi har Magt at byde, vil vi dog bede: Fru Ingeborg, giv de To Jer Velsignelse og I skal have vort Venfskab.

Fruen. Min Dronning! Jer Bøn mægter jeg ej at modstaa.

Julie og Svend. Tak! Tak, I vil ej fortryde det!

Dronningen. Dog, Svend, endnu maa I ej flaa Jer til Ro! Fjenden staar for Porten. Jeg giver Jer 400 Mand Matroser foruden Eders egne Folk. Drib Fjenden tilbage. Og I, Gjænger! Hvis I ville det,

ere I fra denne Time optagne i vort Livregiment! Kjømper, som hidtil, uoverbundne!

Gjængerne. Kongen og Dronningen leve!

Dronningen. Fremad da til Sejr! Leve Danmark!

Alle. Leve Danmark!

Compendium

Compendium of the History of the

Church of England

Volume I

By the Rev. John G. ...

London

Printed by ...

Tommeliden,

Eventyrkomedje i 5 Akter (8 Tableauer),

indrettet for Miniaturtheater

af

„Souffløren“.

Figurerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
de til Stykket hørende Dekorationer udført af d'Hr. Landskabsmaler
Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedvig.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Røjbmagergade 39.

Personer:

Guf-Guf, Trolld og Menneskeæder.
Champignon, hans Overkok.
Tommelise, hans Datter.
Miss Shocking, hendes Gouvernante.

Silvana, Feernes Dronning.

Stephan, en Brændehugger.
Gertrud, hans Hustru.
Tommeliden, deres Søn.
Tommelidens Arme.

(Handlingen foregaaer dels hos Stephan dels hos Guf-Guf, i Silvanas Rige og i Lilleputternes Land).

---

1. Tableau, Brændehuggerens Hytte,
  2. — Den fortryllede Skov,
  3. — Hos Guf-Guf,
  4. — Svømmestøbterne erobres,
  5. — I Feens Have.
  6. — Lilleputternes Land.
  7. — Trollden overvindes.
  8. — I Silvanas Rige.
-

Til Opførelse af „Tommeliden“ benytttes Alfred Jacobsens „Danske Theater-dekorationer“ (se Beskrivningen).

1. Akt.

1. Tableau: Brændehuggerens Hytte.

Personer: Stephan, Gertrud; (senere: Tommeliden).

Gertrud. Herregud, nu fik vi den Kaal spist.
Nu have vi ikke mere Mad i Huset.

Stephan. Slugehalse! Har de nu allerede spist
al den dejlige Grønkaal. Uh! De slugvorne Unger!

Gertrud. Børnene kunne dog ikke fult!

Stephan. Ja, de Børn, de Børn! Gid vi aldrig
havde havt dem.

Gertrud. Fy, skam Dig!

Stephan. Naar vi ikke havde de Børn, saa kunde
vi dog leve . . . Men nu har jeg . . . —

Gertrud. Hvad har Du?

Stephan. Ja, jeg kan jo ligesaa godt sige Dig
det med det Samme! jeg har i Dag ført de sex ældste
tilskovs, der maa de selv se til at bjerge Føden som de
bedst kan.

Gertrud. Ak, kjære Mand, hvad har Du dog
gjort!

Stephan. Hvad vilde Du have, at jeg skulde gribe
til. Der er ikke Andet for, Tommeliden maa jamme Vej.

Gertrud. Na, det lille Skind.

Stephan. Du skal se, at de gode Feer beskytte
ham nok.

Gertrud. Mand! Mand! Hvor det skræmmer mig i Hjertet.

Stephan. Mig med, men vi har ingen anden Udvej. Tommeliden!

Tommeliden *[ind]*. Her er jeg Fader!

Stephan. Har Du lyst til at gaa med til Skoven.

Tommeliden. Ja, det vil jeg gjerne. Imidlertid Du arbejder, vil jeg søge efter Fuglereder, nej, jeg vil lege Konge, det er saa morsomt. Kom, Fader, lad os gaa.

Stephan. Ja, lad os gaa. *[aff.]* Hvor det gjør mig ondt for ham.

Tommeliden. Farvel Moder!

Gertrud. Nej, endnu ikke Farvel, jeg følger Eder.

Tommeliden. Oh ja! Saa tager Du med, lille Moder, det bliver dejligt!

Stephan. Naa, naa kom nu! *[ud med Tommeliden]*.

Gertrud. Al, det arme Barn! *[ud]*.

2. Tableau: Den fortryllede Skov.

Personer: Gus-Gus, Champignon; (senere: Stephan, Gertrud, Tommeliden og Silvana).

Gus-Gus *[ind]*. Champignon! Jeg synes, at jeg lugter Menneskefjød.

Champignon *(ind)*. Det maa være mig, I kan lugte. Vi har jo ikke mødt en levende Sjæl hele Vejen.

Gus-Gus. Na! Hvor jeg længes efter et rigtig godt Maaltid. Mit Kjøkken har i den sidste Tid været

stet forsynet. Du maa bedre forstaa at opfylde Dine Pligter, ellers kan Du faa den Vre en skjønne Dag at servere Dig selv i Fricasje.

Champignon. Hy hy! I har en underlig Maade at spøge paa. Forresten vilde jeg ønske, at vi vare vel hjemme, det seer ikke ud til, at man kan slippe ud af denne Skov saa let som man kan slippe derind.

Guf=Guf. Ja, lad os blot se at komme hjem. Jeg er saa sulten, som om jeg ikke havde smagt Mad i fjorten Timer. Kom! [Begge ud tilhøre].

[Scenen tom et Øjeblik, derpaa Stephan, Gertrud og Tommeliden fra venstre].

Stephan. Se saa, Tommeliden! Her kan Du vente til at jeg er færdig med mit Arbejde. Farvel min Dreng.

Gertrud. Farvel, min lille Skat!

Tommeliden. Gaar Du ogsaa Moder!

Gertrud. [afs.] Den lille Stakkel! [højt:] Jeg skal hjælpe Din Fader.

Tommeliden. Saa vil jeg lege Konge her, til I kommer tilbage.

Gertrud og Stephan. Farvel, Tommeliden, Du kjære Dreng [ud tilh.].

Tommeliden. Farvel Fader! Farvel Moder!... Jeg synes, at de vare saa bedrøvede! O, de kjære Forældre, jeg holder saa meget af dem. Nej, se der! Der flyver en Guldsmed! Den maa jeg have [ud].

[Guf=Guf og Champignon ind fra venstre].

Guf=Guf. Jeg lugter Menneskestjød! Hører Du, Champignon!

Champignon. Det gjør I jo altid, Herre! Men, hvad er dette? Her vare vi jo før. Vi ere gaaede fejl af Vejen.

Guf=Guf. Ved min Appetit! Vi ere endnu i Silvanas Skov! Det var da forbistret. Aha! Hvad! Kommer der ikke en Kone derhenne. Det er prægtigt. Hende maa Du have paa Bordet i Aften, Slynge!

Champignon. Javel, men lad os først komme hjem.

Silvana [i en gammel Kones Skikkelse, ind]. God Dag, god Dag!

Guf=Guf. God Dag, gamle Ven! Ah, I er jo ganske godt istand. Du, Champignon, lad mig faa hende godt brunet, hører Du, med Trøfler, Du, med Trøfler!

Silvana. Du skulde ikke sælge Huden, før Du har stukket Bjørnen, mærk Dig det, Guf=Guf!

Guf=Guf. Ha! Du kjenner mig! Hvem er Du?

Silvana. Hahaha! Du seer daarligt for Dig! Du er en daarlig Trolld. Hvem jeg er, kan være lige meget, men tag Dig vel iagt. Her er Du i Silvanas Skov og af den kan Du ikke slippe ud, før Du siger mig, hvori Din Trolldomsmagt bestaar.

Guf=Guf. Er Du forrykt! Du, Champignon, Aftensmaden taler!

Silvana. Vagt Dig!

[Silvana forvandler sig til Jeernes Dronning].

Kjenner Du mig nu?

Guf=Guf. Silvana! Ha! At jeg ikke anede det!

Silvana. Du er en dum Trolld! Dog Dum=

heden kan tilgives meget. Sig mig, hvori Din Magt ligger og Du skal gaa fri herfra.

Guf=Guf. Aldrig. Jeg trodser Dig, Slange.

Silvana. Godt! Du vil have Krig, Du skal faa den. Fra denne Stund er Du min Fjende. Du er nu i min Magt, men, jeg kjæmper ikke med den Dørbundne. Gaa! Forlad strax mit Rige, men fra det Øjeblik Du har betraadt Din Dørtærskel, vil jeg forfølge Dig af al min Magt.

Guf=Guf. Hahaha! Troer Du, at jeg er bange? Nej, jeg er det saalidt, at jeg vil fortælle Dig, at min Kraft bestaar i mine Strykstøvler, men dem vil Du aldrig formaa at berøve mig. Til at hente dem fra mig med Magt fra det Sted dybt i Jorden, hvor de ere forvarede, er kun et ustyldigt, fromt Barn mægtigt nok. Du er for gammel, hahaha, Du er 2001 Aar.

Silvana. Le kun Trolde! Dog huft paa, at den leer bedst, som leer tilsidst [forvinder].

Guf=Guf. Ja, kom kun an, jeg skal . . .

Champignon. Skal vi saa gaa hjem?

Tommeliden [ind]. Fader, er Du her?

Guf=Guf. Dho! Champignon, der er min Afstensmad.

Tommeliden. Hvem er Du?

Guf=Guf. Jeg er en god Mand, der holder saa meget af saadan smaa Dreng, som Du, saameget at jeg godt kan spiise dem paa Smørrebrød.

Champignon. Ja, det er sandt!

Guf=Guf. Følg Du med os, saa skal Du faa lige saa meget Sukkergodt, Du vil have.

Tommeliden. Jeg holder rigtignok mere af Bollemælk.

Guf=Guf. Det kan Du ogsaa faa. Fød ham godt, Champignon, og lad mig faa faa ham grilleret med ristet Grahambrod.

Tommeliden. Men hvor er min Fader?

Guf=Guf. Ham finde vi nok. Lad os nu komme hjem i en Fart. Oh! Hvor den Dreng er lækker!

Champignon. Uh! Hvor den Trolde er mig modbydelig! (Alle ud.)

2. Akt.

3. Tableau: Hos Trollden.

Personer: Champignon; (senere: Miss Shocking, Tommelise, Tommeliden, Silvana og Guf-Guf.)

Champignon. Kan man nu ikke blive gal i Hovedet paa den Menneſkeæder! Uh! Han er lige saa grum som dum! For at tale Sandhed, han smager aldrig Menneſkefjød. Alle de Stakler, som han vil spise, sender jeg over paa en hidtil uopdaget Halvø, der lever de godt for min Regning, og imedens fodrer jeg Trollden med Kalvesteg, som den Dumrian antager for Menneſkefjød. Fy! slaa mine Medmenneſker ihjel til Foder for den Kanibal, nej dertil har jeg dog for nobel en Karakter. Ak, det blev ikke funget ved min Bugge, at jeg ſkulde blive Rof, men ſaadan gaar det, naar man kommer ud i den vide Verden. Saa! Der har vi Gouvernanten med

Trolbungen. Man kan da aldrig faa No til en god Passiar med sig selv. (ud tilhøje.)

(Shocking og Tommelise ind.)

Shocking. Ikke løbe saa rast Mijs. O, lille Mijs, altid gaa langsomt!

Tommelise. Hvorfor siger De ikke det Samme til mine Søstre. De løber om og leger Tagfat i Haven.

Shocking. Hvad gjør de? Shocking! Dem skal bliv paa deres Bærelser. Lille Mijs vente her saalænge, I kom strax. Løber i Haven! Shocking? Shocking! (ud.)

Tommelise. Hvad er det dog for En, der kommer?

Tommeliden (ind). God Dag, Du!

Tommelise. God Dag, Du! Hvad er Du?

Tommeliden. Jeg er en lille Dreng, der hedder Tommeliden.

Tommelise. Hør Du, mine Søstre talte igaar om, at de vilde forloves. Hvad er det?

Tommeliden. Det er, naar en ung Pige og en ung Mand holder rigtig meget af hinanden.

Tommelise. (aff.) Det er igrunden et rigtig pænt Menneſke! (høit) Skal vi to forlove os?

Tommeliden. Ja, det kan vi godt lege!

Tommelise. Saa skal Du bære je alle de rare Ting jeg har.

Sang.

Mel. af „Hyffebarret“.

Jeg har to meget store Duffer,
Og Duffehus med grønne Vægge.

Tommeliden.

Og jeg en Høne har, som klutter,
Den gule Paaskeæg kan lægge.

Tommelise.

Jeg har en Mis, der drikker Fløde,
Den er saa morsom, den kan spinde.

Tommeliden.

Min Høne har to Ben saa røde,
Dermed den stolt kan staa paa Pinde.
Den Putte er et dejligt Dyr.

Tommelise.

Min Maase er en snurrig Fyr.

Tommeliden.

Puttehønen siger Duf duk! Duf duk! Duf duk!

Tommelise.

Misfeskatten siger Mjav!

Tommeliden.

::: Duf duk! Duf duk! Duf duk! ::;

Tommelise.

::: Mjav. ::;

Shocking ^(ind). Hvad! Hvad! Hvad bestiller lille
Mis! Kom strax.

Tommelise. Farvel Tommeliden! ^(ud med Shocking).

Tommeliden. Farvel! Det var en net ung Dame.

^(Silvana kommer pludselig tilsyne).

Silvana. Tommeliden! Den, hos hvem Du er,
er en Trolb og Menneskeæder, han vil æde Dig op, og
jeg kan ikke beskytte Dig her. Du maa flygte herfra, men
først maa Du skaffe mig hans Syvmilestøvler. Naar Du
bringer mig dem, er Troldens Magt brudt og da vil jeg

opfyldte tre af Dine Ønsker. Jeg er Jeen Silvana. Lyd mit Bud og jeg skal gjøre Dig lykkelig. (forbinder).

Tommeliden. O! Seer en Fæe saadan ud! Men hvorledes . . .

Champignon (ind). Ja, lille Ven, nu skulde Du rigtignok paa Panden, men da jeg er af en god Karakter, saa steger jeg istedet for Dig en nøgtern Kalvekølle. Guf=Guf kan ikke smage Forskjel.

Tommeliden. Hvor De er god! Kan De ikke sige mig, hvor jeg skal faa fat paa Troldens Syvmilestøvler?

Champignon. Er Du gal? De ere indelukkede paa et Sted, som kun han kjender.

Shocking (ind). Og jeg.

Champignon. Aha! De lurar! Ja, det forbavser mig ikke!

Shocking. Sir! De er ubekvem! Jeg fandt forleden i Guf=Gufs Bærelse hans Troldbog og der stod blandt mange gruelige Ting, hvordan man kan komme til Syvmilestøvlerne.

Champignon. Undskyld! Hm! Jomfru, nu have vi rigtignok gaaet en Del Ar og figget paa hinanden, men først nu falder det mig ind, vi to kjende vist hinanden fra tidligere Tid. Har De ikke en Gang for en Snæs Ar siden været paa Himalayahjerget?

Shocking. Ah! Des! Dem var den unge Mand . . .

Champignon. Og De den unge Pige, som jeg synes saa godt om. Skal vi fornø Bekjendtskabet og gjøre det bindende.

Shocking. Med Fornøjelse, Du!

Champignon. Du igjen.

Tommeliden. Men Sybmilestøvlerne?

Champignon. Det har Du Ret i, lille Ven!
Du smutter ind og henter dem og saa flygter vi alle tre!

[Bulder].

Uh! Der er Trollden.

(Guf=Guf stiger op af Jorden).

Guf=Guf. Naa, saa J holder hemmeligt Raad!
Du er en Slubbert, Champignon!

Champignon. Hør, Højtærede! Nu er det nok!
Jeg har været Deres Kof, Deres Slave i tyve Aar, men
nu er det nok, siger jeg! Uh, hvor De er modbydelig.
Tui! Farvel! Jeg vil skamme mig ved at hilse paa
Dem fra den anden Side af Gaden. Uha! Dem har
jeg havt nok af!

Guf=Guf. Stille! Ikke et Ord mere! ellers lader
jeg Dig salte, røge, og lægge paa Rundstykker. Forstaar
Du!

Champignon. Om Forladelse, Deres Naade, jeg
glemte, at jeg var i Deres Magt. (Ringen.)

Guf=Guf. Saa! Det er da nedrigt med den
Uhrmager, som Du forleden serverede mig til Frokost. Jeg
slugte ham og glemte at tygge Bækket paa hans Bække-
uhr, nu ringer det hver 12te Time i Månen paa mig.
Saa! Ret mig nu den Dreng an i en Fart, og hvad hende,
Miss Shocking angaar, saa hold hun sig i Skindet, at
hun ikke bliver haffet til Bluffist (ud).

Champignon. Se bare til at pille af, lille Ven,
det bedste Du har lært, jeg skal opholde ham saa meget

som muligt. Det bliver ikke til noget med Sybmilestøberne denne Gang. Lykke paa Rejsen! Høst mig kan jeg ikke have Dig, alt er optaget! Men trøst Dig, vi to skal snart følge bagefter. Ikke sandt?

Schocking. Yes, det vil vi! Farvel, min Dreng.

Tommeliden. Farvel! Ak, hvor skal jeg dog flygte hen! (ind).

3. Akt.

4. Tableau: Sybmilestøberne erobres

Personer: Tommeliden; (senere: Gus-Gus).

Tommeliden. Jeg er nærved at dø af Sult og Træthed. Den sæle Trolld er efter mig og jeg er bange for, at jeg ikke ret længe kan undslippe ham (svagt Bulder, som forstærkes efter hinanden). Jeg hører ham komme! Hvor skal jeg dog skjule mig! [Man seer Trollden i det Fjerne]. Der er en Hule, der kryber jeg ind (ind).

Gus-Gus (i Sybmilestøberne, ind). Puh! Uha! Sybmile i et Spring, det tager paa Kræfterne og Drengen smutter bort mellem Benene paa mig! Jeg maa og skal have fat i ham. Mine Troldebøger sige, at han vil bringe mig Ulykke, hvis han bliver ilive. Han maa dø! Har jeg først spist ham, gjør han ingen Fortræd mere. Puh! Jeg vil hvile ud paa Højen der og saa afsted igjen (ind).

(Scenen tom et Øjeblik, man hører Gus-Gus snørte stærkt).

Tommeliden (ind). Han sover! Ak! Hvad kan det nytte; naar han vaagner, vil han jage mig igjen, og hvor skal jeg da flygte hen? Han dræber mig! Men —

tager jeg Støvlerne fra ham, er han usfadelig, har Feen sagt, jeg vil bøde det ^{ind, strax efter ind med Støvlerne!} Hurra! Jeg har dem, jeg har dem! Nu til Silvana! ^{(hurtigt ud).}

Guf=Guf ^(indj.) Bed alle onde Trolde! Jeg er bleven bestjaalet, medens jeg sov! Drengen er naturligtvis i Komplot med Feen. Silvana, Du vil have Krig, Du skal faae den, om saa jeg og hele mit Rige skal gaa tilgrunde derved. Jeg skal sende al Verdens Trolde og Hexe, Vampyrer og Nisser mod Dig, og se saa til, om Du kan staa Dig ^{(ud).}

5. Tableau: I Feens Have.

Personer: Silvana, Tommeliden.

Silvana. Tommeliden! Du har adlydt min Befaling og bragt mig Troldens Snylmilestøvler. Ønsf Dig, hvad Du vil i tre Ønsker, og Dine Ønsker skal blive opfyldt. Hvad ønsker Du?

Tommeliden. Dejlige Fe! Send god varm Mad og gode Klæder til mine Forældre og mine Brødre, at de ikke mere maa sulte og fryse.

Silvana, Det skal ske! Hvad mere?

Tommeliden. Hm! Hm! Saa beder jeg Dig om, at Du vil skaane Troldens Datter, den dejlige Tommelise, hvis hun kommer i din Magt!

Silvana. Tilstaaet! Men har Du intet at ønske for Dig selv?

Tommeliden. Nej, jeg vil ikke trænge til Noget, naar mine Forældre have det godt.

Silvana. Har Du slet intet Ønske? Vær kun ikke bange, sig blot frem, og det skal blive opfyldt.

Tommeliden. Hm, ja jeg kunde jo nok have stor Lyft til at blive Konge; brebes ikke, høje Fe!

Silvana. Ingenlunde! Ogsaa det Ønske skal jeg opfylde. Fra dette Øjeblik er Du Konge i Lilleputternes Land.

Tommeliden. Hurra! Jeg skal nok blive en god Konge.

Silvana. Ja, vær god mod de Fattige og Forsøgte, men streng imod de Onde! Min Vogn!

En Styvogn, der trækkes af Sommerfugle, bærer ned. Silvana og Tommeliden stige op deri.

Afsted til dit Kongerige! Din Armee venter paa sin Konge for at drage i Krigen. Styvognen hæver sig.

4. Akt.

6. Tableau: Lilleputternes Land.

Personer: Tommelidens Arme; (senere: Tommeliden, Champion, Mijs Shocking og Silvana).

Forskjellige Afdelinger af Tommelidens Hær opmarchere. Tommeliden fører over Scenen i Guldfareth. Solbaterne raabe Hurra.

Tommeliden som Konge. Vær hilset, mine Brave! Jeg stoler paa Eder og mit hele Folk. Nu drage vi i Kampen, vor Sag er god, den vil sejre. Enhver af Eder, der vender tilbage, vil blive beskuet med Beundring, og naar man hører, at I var med i Krigen mod Guf-Guf, da vil man sige: „Der gaar en tapper Mand“!

Armeen. Kong Tommeliden leve! Hurra! Hurra!
Hurra!

Champignon og Skodding stiger op af Jorden.

Champignon. God Dag, Deres Majestæt, her har De os efter Løfte. Vi kunde ikke holde det ud længere og maa takke Guf-Gufs Troldbog, for at vi slap helskindet bort. Maa jeg tillade mig at presentere Deres Majestæt Fru Champignon. Vi blev viede paa Gjennemrejse.

Tommeliden. Jeg gratulerer! Hvorledes har Tommelise det?

Champignon. Hun er indespærret i et mørkt Hul og alle hendes Søstre ere løbne deres Vej. Guf-Guf er rasende, han sværger paa, at det ogsaa er Deres Majestæts Skyld. Han har samlet en vældig Hær af Alverdens Utykker, og forskanser sig i sin faste Borg.

Tommeliden. Ligemeget, jeg frygter ham ikke, min tapre Hær ejheller.

Armeen. Til Kamp! Til Sejr! Hurra!

Silvana kommer pludselig til Syne. Til Kamp! Jeg og min Skare ere med Eder.

Armeen. Hurra! Hurra! Hurra!

5te Akt.

7. Tableau: Trolden overvindes.

(I det Tæppet gaar op høres et vældigt Bombardement.)
Tommeliden med Foden paa den overvundne Trolds Bryst; i Baggrunden den nedskudte og brændende Borg.

8. Tableau: I Silvanas Rige.

Personer: Silvana, Stephan og Gertrud; (Senere: Tommeliden og Tommelise).

Stephan. Jeg takker Deres Durchlaughtighed saa mange Gange for alle de tilsendte rare Ting, men jeg beder undskyldte, at vi ikke har de nye Klæder paa, jeg skal sige Deres Naade, at de passede ikke rigtig, saaledes . . .

Gertrud. At jeg maa sy lidt om paa dem, ja det er rigtigt, Deres Naade, ellers takker vi Dem saa mangfoldigt.

[Tommeliden og Tommelise ind].

Silvana. Bær hilset Kong Tommeliden med din Brud Dronning Tommelise.

Stephan. Om Forladelse, er Drengen allerede bleven gift. Det synes mig dog er lidt for tidligt.

Silvana. Tommeliden, Du har være en god Søn og en ærlig Dreng, derfor lønnes Du, som ffet er. Regjer fremdeles med Visdom og Kjærlighed, og jeg skal stedse vaage over din Lykke.

Tableau.

Veiledning.

Til Opførelsen af „Tomme-liden“ benyttes Arkene Nr. 104, 109, 110, 118, 119, 120, 122, 126, 127, 128, 138, 141 og 142 af Alfred Jacobsens „Danske Theaterdecorationer, ny Samling, og Arkene Nr. 15, 30, 46, 47, 59, 60, 63, 64, 67 og 69 af den ældre Samling.

Til 1. Tableau anvendes Ark 138 som Bagtæppe; iøvrigt kun Tæppefuldstæser og Tæppejouffit (Ark 104); Scenen fremstilles iaa lille som mulig. Vidt dæmpet Belysning.

2. Tableau. Som Bagtæppe Ark 118; yderligere to Mellemtæpper (Arkene 119 og 122). Fantastisk (grønlig) Belysning; mod Slutningen af Tableauet dæmpes Belysningen og „Ungtemænd“ vises paa Mosen i Baggrunden.

3. Tableau. Hertil Arkene 126, 127 og 128. Rødlig Belysning.

4. Tableau. Bagtæppe: Ark 110; Sætsstykke med Bjergpartier (Ark 59) tværs over Scenen i Baggrunden; Klipper eller Træer paa Siderne; Sætsstykket paa Ark 60 tilv. i Forgrunden. Gulb Belysning.

Den lille Guf-Guf føres i en fin Traad hurtig henover Scenen i Baggrunden, strax efter føres Guf-Guf (med Baret, som fæstes bag Hovedet, og Symilestøvlerne, klemmt ned i det Dufkeapparat i hvilket Guf-Guf føres) — ind fra højre i Forgrunden. Senere anbringes Symilestøvlerne i det Dufkeapparatet, i hvilket Tomme-liden føres (bagved Figuren).

5. Tableau. Horizont (Ark 109) som Bagtæppe; Ark 67 som Mellemtæppe. Dufkes dybere Scene, anskaffes endnu et Exemplar af Ark 67, paa hvilket hele Midtpartiet skjæres fuldstændig bort, for at anvendes som Mellemtæppe nærmest Profeniet. Gulb Belysning. Smuk Birkning opnaaes ved at vise Horizonten i veglende Belysning (blaaig, rødlig o. s. v.).

6. Tableau. Horizont Bagtæpe og Kulisjer (Arkene 109 og 110), foran disse Sætskytterne paa Ark 142. Fuld Belysning.

Scenen staar tom, naar Tæppet gaar op. Først opmarscherer Tommelidens Matroser, derefter Zouaverne og sluttelig Garden.

7. Tableau. Som Bagtæppe: Ark 64*). Af Kulisierne paa Ark 63 benyttes en paa hver Side af Scenen. Rødlig Belysning; Bagtæppet oplyses bagfra med lugtfri rødlig Flamme.

Gruppen, Tommeliden med den overbundne Guf-Guf, placeres midt paa Scenen.

8. Tableau. Som Baggrund naar Tæppet gaar op: Ark 46 med Udsigten skjult af Ark 30; to Kulisjer (Ark 47) paa hver Side. Fuld Belysning.

Bag Ark 30 er Ark 15**) anbragt og mellem disse placeres Tommelidens Garde. Naar Tæppet (Ark 30) hæves for dette Slutningstableau, vises Illuminationstæppet (Ark 15) i veksende Farvepil.

De til Opførelsen af „Tommeliden“ nødvendige Apparater faaes paa „Soulørrens Kontor, Kjøbmagergade 39, 1ste Sal, hos Litograf Alfred Jacobsen.

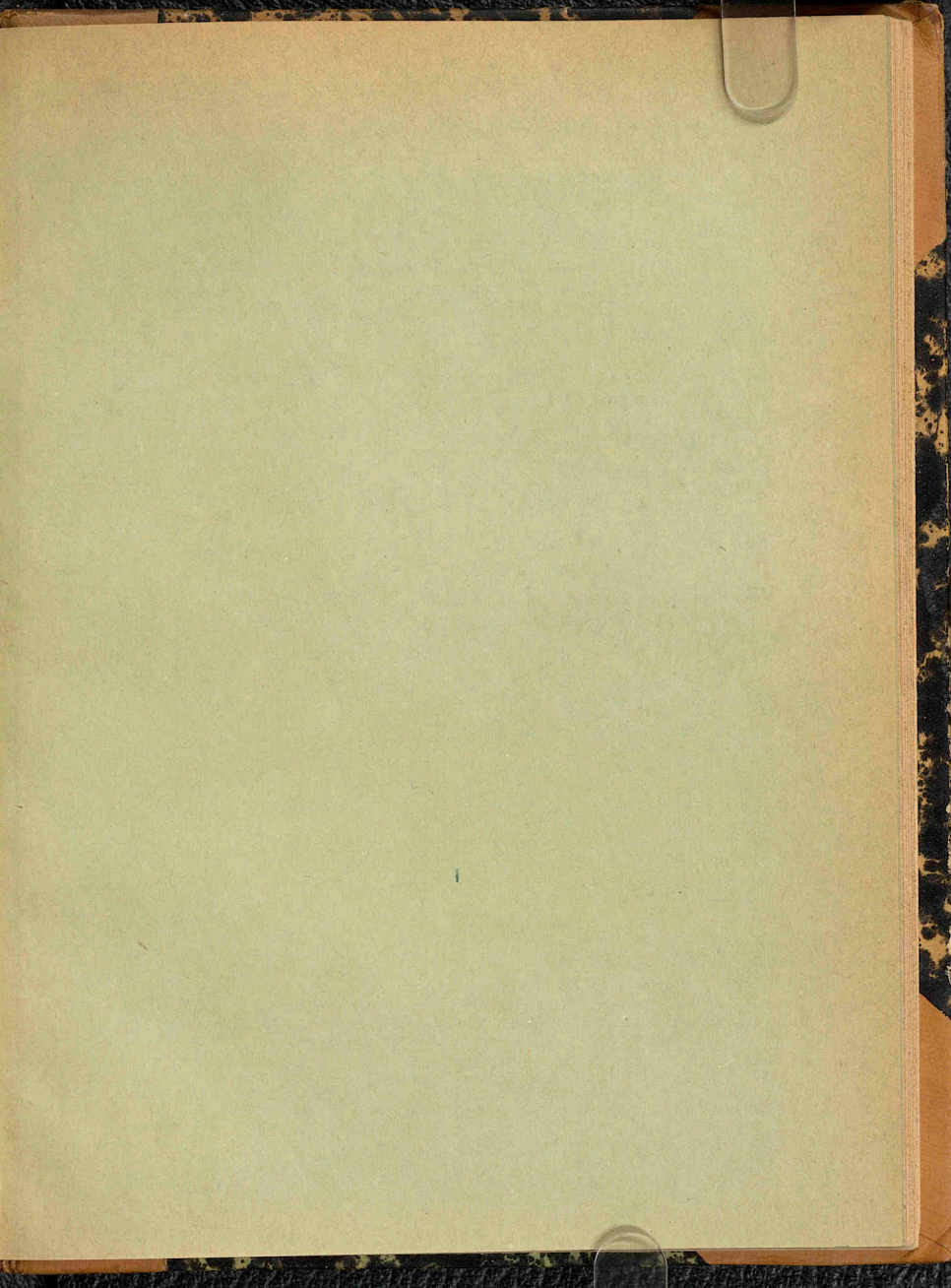

---

*) Efterat alle hvide Felter paa Ark 64 er udstaarne, opklæbes dette paa et Ark idrøbt Papir og fastlimes derefter til en Papirramme, der har samme Størrelse som Bagtæppet.

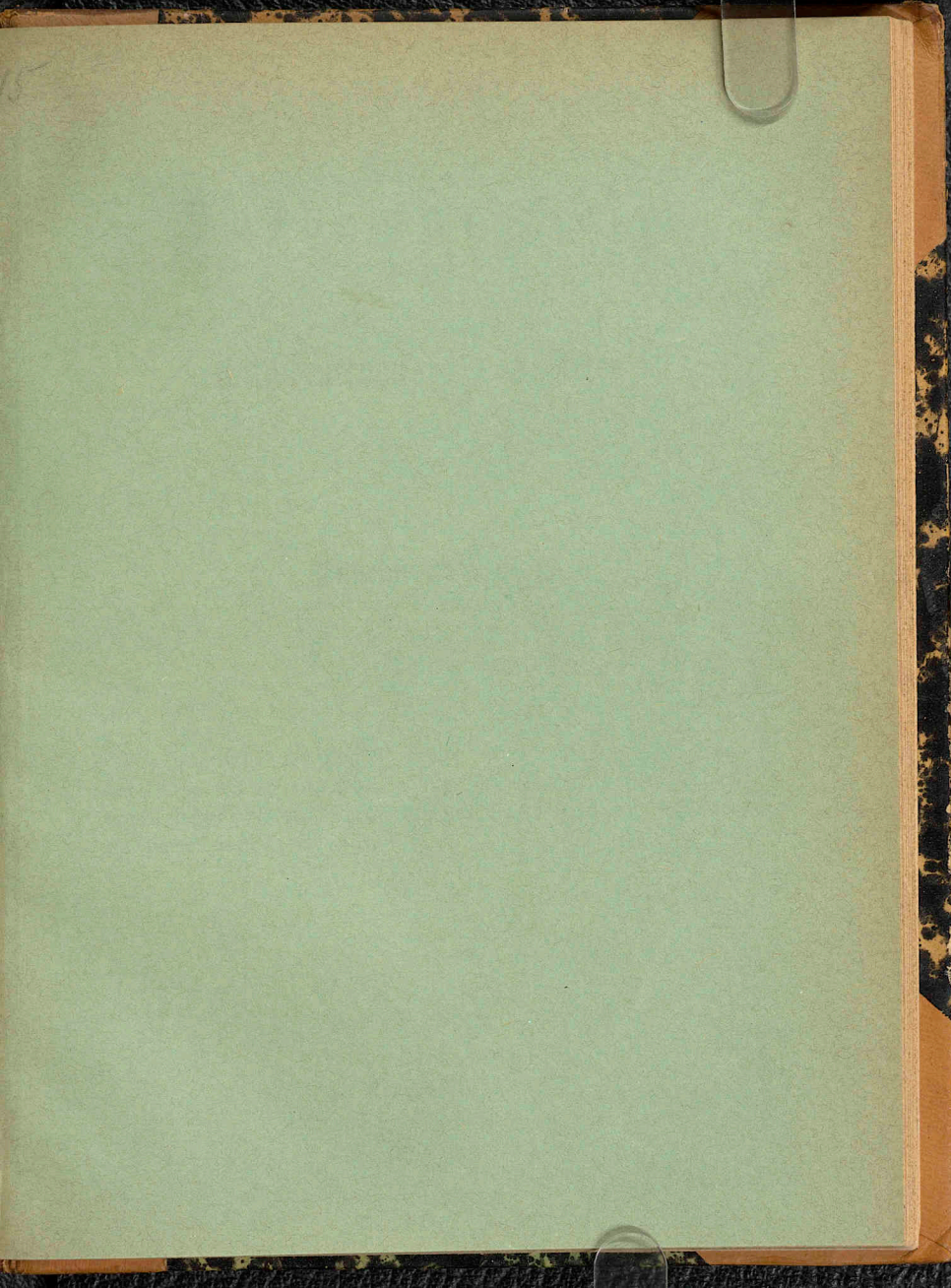
**) Ark 15 opklæbes paa „Løsrugpap“. De imaa runde Felter, som forestiller Kamper, udstiftes. Bag Gullerne klæbes Silkepapir i Farver som antydet. Naar man undlader at klæbe Silkepapir bag det Parti af Ark, som begrænses af Ugreportens Biller, kan man ved Hjælp af farvede Glas, som stiftes bag Gullerne, vise Midipartiet i forskjelligt Farvepil, medens den øvrige Del forbliver illumineret som paaovist.

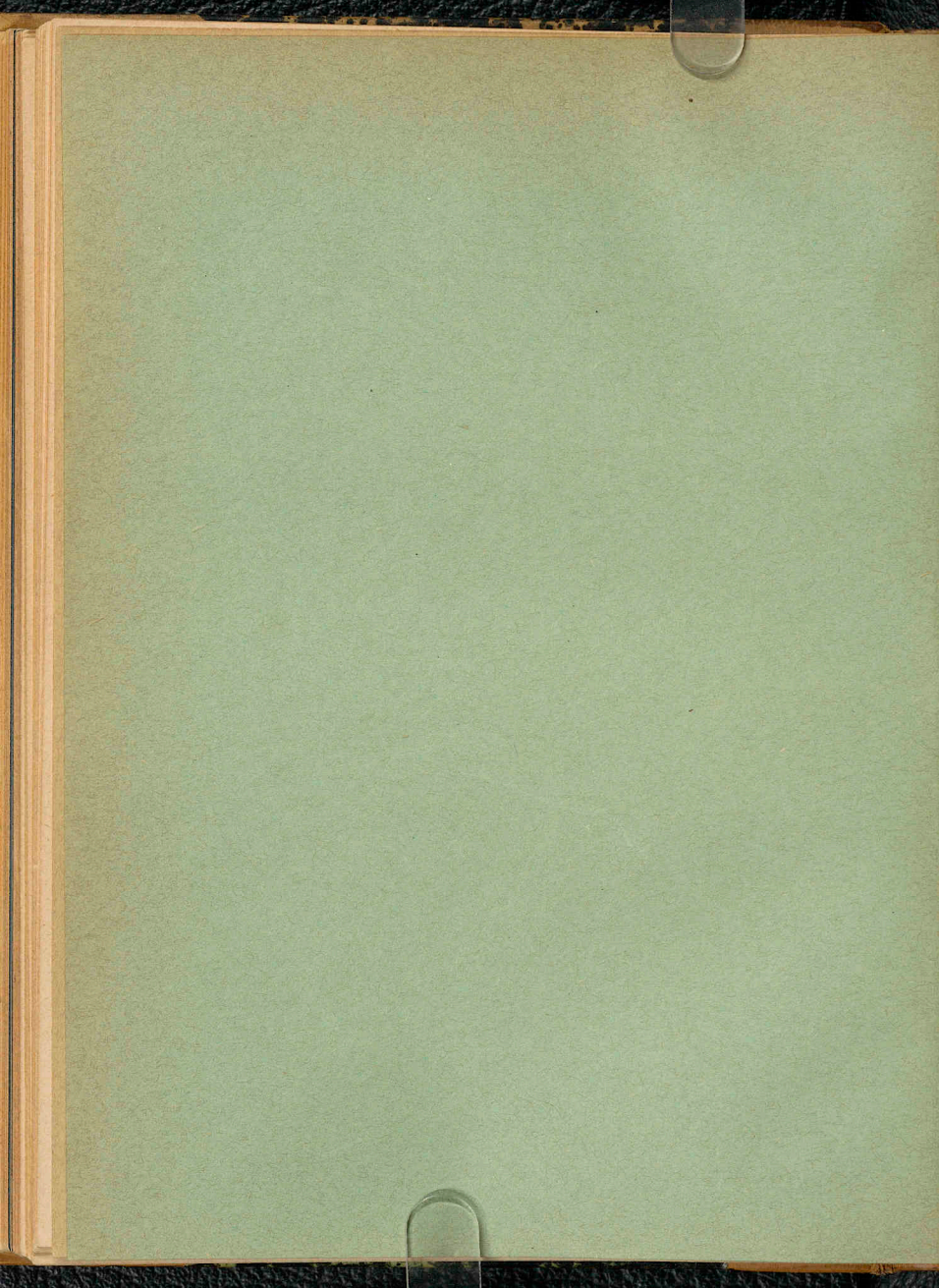

Valdemar Sejr.

Miniaturkomedje i 5 Akter

af

Vilhelm Eriksen.

Figurerne til Stykket tegnet af Kunstmalerne P. Klæstrup og Knud Gamborg; de til Stykket hørende Dekorationer udført af D^rr. Landskabsmaler Carl Jensen og Dekorationsmaler Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Rjøbmagergade 39.

Personerne:

Kong Valdemar Sejr.

Berengeria, hans Dronning.

Greve Albert af Nordalbingien.

Greve Otto af Byneborg.

Carl af Rise.

Higmor, hans Hustru.

Bisp Peder.

Abbed Arnfred.

Westhard } vendiste Hovdinge.
Kyriawan }

Svar Rødfjæg.

Riddere. — Kjerlesvende. — Vender og Krigere.

Til Opførelse af „Valdemar Sejr“ benytttes Alfred Jacobsens „Danske Theaterdekorationer“ (i 6 Beskrivningen).

Første Akt.

Dekoration: Skov paa Grændsen af Flandern.

Personerne: Otto af Byneborg; (senere: Arnfred og Ivar Rødstjæg).

Otto. Mon jeg skulde have taget fejl, da jeg skilte mig fra de Andre for at søge efter den formummede Skikkelse. Det tyktes mig, at det var Arnfred, den snedige Klerk. Er det ham, maa der forbist være Noget igjære, thi han hader jo mig fra den Dag, jeg lod Jægerdrengene pidske ham ud af Borggaarden, og Kong Bolmer er jo hans bitreste Fjende. Det gjælder Forsigtighed, at vi kunne føre Prindsesse Berengeria i god Behold til Danmark i disse ryggesløse Tider. Tys! der kommer Nogen; jeg vil skjule mig. ud tilvenstre.

Arnfred og Ivar Rødstjæg fra højre.

Ivar. Jeg mener, at det er bedst vi gaa til Bærket, imedens de holde Hvil dernebe ved Bækken.

Arnfred. Nej, vist ej, det er for lyst endnu.

Det mørknes efterhaanden.

Ivar. Jeg gaar altid lige paa, enten det er mørkt eller lyst. Grebe Henrik af Schwerin, hvem alle Helgene bevare, kalder mig sin bedste Mand til at slaas. Jeg blinker ej, om saa tyve Sværd spirre over mit Hoved. Ja, I kan tro, jeg kan fortælle en artig Hoben Historier og rare Krøniker, om dengang jeg sloges i Velskland.

Arnfred. Gjem dem til Borgestuen og hør, hvad jeg vil sige Dig. Naar Følget derhenne bryder op og kommer igjennem Hulvejen, hvor den store Eg staar, falder Du over dem med Dine Stalbrødre, og bortfører den høje Dame med den spidse Gyldestyts-Sue.

Svar. Død og Pokker! Det ved jeg jo nok, det har I alt jagt mig tvende Gange tilforn.

Arnfred. Lad mig tale ud. Saa flux I have hende, da strax ind i Skoven og bringe hende ned i Gulen hernæst. Der skal jeg svare for, at Ingen skal finde hende igjen.

Svar. Javel, fromme Klerk, men hvad saa vi saa igrunden for det Bepær?

Arnfred. Greven af Schwerin lønner Jer kongeligt med Guld og anden kostelig Skjænk, og jeg skænker Jer Afslad for 15 Mar.

Svar. Gilledød! Ja, saa er det i Orden, 15 Mar! Mord og Brand!

Arnfred. Nu er det paa Tiden! Til Bærket, Svar Rødsfjæg!

Svar. Til Bærket! begge ud tilhøre.

Otto ind fra Venstre. Gja, det var skjønt. Naa, saa Berengeria skal bortføres, og det af Arnfred og den skeløjede Greves Lejesvende. Nej, hi en Kjende, Arnfred, denne Gang skal du saa en lang Næse, og næste Gang vi to mødes, skal din sidste Time slaa ud.

Arnfred ind. Jeg syntes Nogen gif i Græsset.
Bause Na nej, det var vel Vinden. Endelig staar jeg da

ved Maalet, ved Begyndelsen til Hævnen. Ha, hvor Hævnen er sød, sød som den forbudne Frugt i Paradiset, sødere end Elfskøbs Flamme. Vagt dig du store Baldemar Sejr! Nu er Røden til os to. Ikke glemmer jeg den Dag, da du kastede min Herre og Mester, den vise og fromme Biskop Baldemar i Fængsel, og de Bidsteflag, din Søster søn Grev Otto lod sine Jægerdrengene jage mig ud af dit Slot med, brænde paa mine Skuldre som flydende Bly; Ja, Baldemar! nu er det os! Din Elfskede vil jeg røbe fra dig, det rammer dig i Hjertet, du Stolte! — Ved Sct. Michael, der er de allerede tilbage.

Svar ind fra Høje. Se saa, nu er det besørget!

Arnfred. Det gik jo brødt hastigt, tyffes mig!

Svar. Tavst! Hun sprællede vel lidt, men forfagt, jeg har røbet flere hundrede Kvinder i mine Dage, saa I kan tro, at jeg ved, hvorledes man bærer sig ad. En Klud om Hovedet og vip! her er hun; hun ligger fastet nede i den inderste Hule, hvor Døren er hel. Men sig mig, fromme Fader, skal hun begraves levende der?

Arnfred. Nej, naar Dagen gryer, ride vi med hende til Grev Henriks Slot. Grev Svendene samlede her i Nærheden?

Svar. Et Stød i Hornet og de ere her Alle sammen.

Arnfred. Vel! Nu en lille Hvile og imorgen, imorgen græder den store Baldemar Sejr, som en Kvinde.

Anden Akt.

Decorations: Hule med flere Udgange; gennem en Aabning i Baggrunden Udsigt til en Udsning i Skoven. (Det er Nat; heftig Uvejrs med Vind og Torden).

Personerne: Arnfred; (senere: Ivar Rødsfjæg, Otto af Lyneborg og Berengeria).

Arnfred. Det lykkedes! Takket være Du min Skytspatron, som stod mig bi. Jeg lover at skænke dig tolv store Boglys.

Ivar Rødsfjæg ind fra højre. Haha, Abbed. Det er dog den levendige Satan i Kvindeskæder. Ved hun mig ikke, det Skarn, i det tykke af min højre Læg, saa at jeg er fort og blaa bestemt, trods hun er bunden med Reb og Baand.

Arnfred. Det er godt.

Ivar. Nej, mintro om det er! — Bob Eder bare ikke derind.

Arnfred. Jovist vil jeg saa.

Ivar. Gåst paa mit Ben og lad det Satans Umenneske være.

Arnfred. Ti med din taabelige Tale og gaa ud og sadl Hestene.

Ivar. Som I vil! ud tilovenfre.

Arnfred. Jeg vil dog se den skønne Kvinde og ha! et Kys vil jeg trykke paa hendes Rosenlæber, før hun glemmes bag Laas og Slaa. Glemmes! ja, men hun glemmes ikke. Det var dog vist bedre, om hun glemtes

med det samme. En Dolk i Hjertet, en Grav i den mørke Skov! Ja, saa maa det være, Jorden giver ikke sine Døde tilbage til højre. Skønne Prindsesse! Jeg vil løse Eders Baand, hvis I vil tilgive en Riddermand, som elsker Eder i Tugt og Ære. I svarer ikke. Nu, hvo som tier, samtykker ud til højre. Støj.

Otto udenfor. Tilbage i Hulen, usle Munk.

Arnfred udenfor. Bed alle Helvedes Magter! Grev

Otto! Forræderi!

Otto udenfor. Et eneste Ord og Du er dødsens. Ind!

Arnfred udenfor. Vi mødes igjen!

Otto ind. Hvordan mon jeg slipper herfra?

Berengeria forbi Nabningen i Baggrunden.

Men, Du hellige Cecilia! Berengeria alene, hvad skal det sige?

Berengeria ind. Madonna være takket, at jeg træffer Eder, Grev Otto. Hvorledes kommer I her?

Otto. I spogte i Skoven over, at jeg tog Eders Klædning over mig, men Grunden anede I ikke. Man vilde bortføre Eder, men tog mig istedetfor.

Berengeria. Madonna! Er det saa, da ere vi ilde farne!

Otto. Hvor er Eders Følge?

Berengeria. Vi fore vild i dette skrækkelige Uvejr, og bleve adskilte. Hvad skal vi dog gjøre?

Otto. Frygt kun ikke. Jeg skal forjvare Eder til min sidste Blodsdraabe.

Arnfred udenfor. Tilhjælp! Ivar! Tilhjælp!

Otto. Nu gjælder det! Nu har vi strax hele Banden her.

Berengeria. Ihs! Jeg hører Hestetrampen. Det er sikkerlig Junker Strange med mine Folk.

Otto. Hjælp, Junker Strange! Tilhjælp for Brindsesje Berengeria!

Ivar ind. Død og Blidekast! Hvem raaber her? Er her et tusinde Riser, jeg slaar dem ihjel Alle tilhobe.

Otto. Flygt min Fyrstinde, flygt! Jeg slaas for ti.
Berengeria ud tilvenstre.

Arnfred udenfor. Ivar! Ivar! Hjælp! Luk mig ud!

Ivar. Død! Mord! Er I lukket inde?

Otto ud tilvenstre.

Hvad gaar her for sig? For en Ulykke, der løber han!

Otto udenfor. Frelste! Her, Junker Strange.

Ivar. Nu kommer jeg, Klerk!

Tordenstrolch, et vældigt Lyn slaar ned i Hulen, som styrter sammen over Ivar.

Tredje Akt.

Dekoration: Sal paa Riberhus, i Baggrunden Udsigt til Borggaarden.

Personerne: Carl af Rise; (Senere: Rigmor, Berengeria, Valdemar Sejr, Arnfred, Greve Albert af Nordalbingien og Bisk Peder, Kjertesvende).

Carl af Rise. Der er mig saa kvalmt derinde. Jeg trænger hartad mer til frisk Luft, end til Gigespil,

Porseel og Most. Naar jeg tænker paa, at Volmer idag har været gift i tvende Aar, kan jeg ikke lade være at grunde over Lyffkens Løner. Han saa lykkelig, og jeg — jeg kunde jo ogsaa være lykkelig, men at, det skulde ej saa være. Mine Tanker flyve til Dig, min Rigmor, Du sidder nu hjemme og vugger vor lille Dreng isøvn . . . Dog, bort med disse Minder, en Krieger bør kun tænke paa Ledingsfærd og dristig Gjerning. vil gaa, morder:

Rigmor. Hvorhen saa hastigt strænge Rider?

Carl. Ser jeg ret? Drømmer jeg? Min Rigmor!

Rigmor. Jeg havde ingen Ro derhjemme, jeg maatte til Dig. Bjørn vogter Gaarden, mens jeg er borte. O, jeg længes saa faare efter Dig.

Carl. Min dejlige Hustru! Kun kort er den Stund, jeg tør skjenke dig. Naar Maanen staar op paa Himlen, bryder Hæren op til Korstog mod Estland.

Rigmor. O, jeg er dog lykkelig. Har Du kun korte Stunder, jeg har dog talt med Dig, maasse for sidste Gang.

Carl. Sig ikke saa! Gud fører mig nok tilbage til Dig igjen.

Rigmor. Jeg vil bede for Dig, medens Du er borte. Har Du talt med Fader?

Carl. Nej, han er gram i Hu mod mig. Han har svoret en hellig Ed paa, at han, naar denne Ledingsfærd er tilende, og Kongen ej mere trænger til min Arm, vil øve Hævn mod mig. Jeg skal hjælpe med ham, men visjelig det gjør jeg ikke. Løste mit Sværd mod Din

Fader, nej aldrig, før vil jeg falde for hans Haand som en Hedningehund.

Rigmor. Al, min hjertenskjære Carl, det er skrækeligt. Hvad skal vi dog gøre? O, jeg ved, hvad jeg vil, der kommer Dronningen, hende vil jeg bede hjælpe os. Gaa Du, vi tales ved siden.

Carl. Vil Du bede hende om Noget? Hun er ond. Har Du da ej hørt, hvad Folket alt synger? I hver en Braa lyder det: „Ve da worde hende, Bengjærd.“

Rigmor. Stille, gaa blot!

Carl. Nuvel, ske som Du ønsker! ud til højre.

Berengeria ind fra Venstre.

Rigmor. Høje Dronning, hjælp en Ulykkelig!

Berengeria. Paa denne Dag skal Du ej bede forgjæves. Tal!

Rigmor. Høje Fyrstinde! Jeg er Grev Albert af Nordalbingiens Datter.

Berengeria. Ah! I er den smukke Rigmor, som Carl af Risa førte bort og holdt Bryllup med, mens Jer Fader var i Leding. Ja, jeg mindes grant den Historie; det var paa hovist og ridderlig Vis, Herr Carl hentede sig sin Brud. Hvad vil I mig?

Rigmor. Min Fader er saare fortørnet derover, og har svoret en høj Ed paa, at han vil gøre en gruelig Gjerning mod os, naar denne Leding er tilende. Bed I ham, Dronning, om Tilgivelse for mig og min Husbond, for vore smaa Børns Skyld, han vil da forvist søje Eder.

Berengeria. Hvad I der beder mig om, det skal jeg visse med Glæde gøre.

Rigmor. Gud velsigne Eder! ud tilhøje.

Berengeria. En ung og fager Kvinde! O, hvor jeg dog er lykkelig her. Ved min Volmers Side og Hersterinde over det skønne Danmark, hvad mere kan mit Hjerte attraa? Ja, skøn er du, duftende, dejlige danske Sommer! Herlig var end Skærsommeren under Portugals glødende Himmel, dog, ikke jeg bytter; her er Fred, Ro og Lykfelighed.

Fjerde Akt.

Decorations: Abildgaarden, tilhøje Indgang til Borgen. Aften.

Personerne: Berengeria, Baldemar Sejr; (senere: Ansfred, Grev Albert af Nordalbingien, og Biskop Peder; Kjertesvende).

Baldemar Sejr fra Gæire. Du drømmer her i Abildgaarden, min Engel.

Berengeria. Min Baldemar! Alt i Pandser og Blade.

Baldemar. Ja, jeg tør ej tøve. Troen kalder mig til Etland.

Berengeria. Flygter alt min Lykke? Jeg mindes grant idag for tvende Aar siden. Da fejrede vi vor Bryllupsfest.

Baldemar. Tro ej, at jeg har glemt det, det er for mig, som var det idag. Men mindes Du idag for

trende Aar siden? Det var just den Dag, hvor jeg fast havde mistet Dig, men, alle Helgene være pris, Du undslap fra Munkens og fra den bitre Død.

Det mørknes.

Berengeria. Ja, sikkerlig mindes jeg det, derfor ræddes jeg for at blive tilbage uden Dig. Tag mig med Dig.

Baldemar. Nej, min Berengeria. Du maa blive hjemme. I dine Hænder lægger jeg mit Scepter, mens jeg er borte.

Berengeria. Kunde jeg da blot gjøre To lykkelige.

Baldemar. Hvem da?

Berengeria. Carl af Rise og hans Hustru, den skønne Rigmor.

Baldemar. Ah! Jeg kjender deres Historie saare vel. Gjøre Dem lykkelige kan kun Albert. Der kommer han just. Du kan bede ham gjøre det. Vader os gaa ham imøde.

Begge ud til venstre i Baggrunden.

Arnfred fra venstre i Forgrunden. Haha, denne Gang skal du ej slippe fra Munkens. Jeg slap ogsaa fra den bitre Død, Baldemar, men værfbruden er jeg bleven. I næsten trede Aar har jeg ligget paa Sottesengen, men ha, derfor skal du bøde. Paa min Bue har jeg en Pil, hvem den rammer er dødsens! Paa Spidsen er der Gift, hehehe, Gift! Dræbende Gift! Naa, i Skjul igjen!

ud til venstre som før.

Maanen staar op.

Baldemar og Albert fra højre.

Baldemar. Nuvel, som I siger, vil jeg gjøre.
 Lad da Hæren samle sig og gaa ombord.

Albert. Lad mig sige Eder, Herre Konge, det
 tykkes mig ej ret at tale højt om Venskammerets Hemmelig-
 heder her i Abildgaarden.

Baldemar. I er en forsigtig Mand, brave Albert.

Albert. Forsigtig! Ja, af Skade bliver man klog.
 Snedige Røvere og Ildgjerningsmænd lure overalt.
 Træerne have Øjne, Bæggene Øren.

Baldemar. I tvivler altid. I Kongen af Dan-
 marks Abildgaard findes ingen Stimænd.

Albert. Jeg troede ogsaa, Kong Baldemar, at i
 min Abildgaard var Fred og ingen Fare, men desværre,
 jeg tog fejl.

Baldemar. Min Hustru bad Jer før om Noget,
 hørte jeg ret, men I var som altid mørk og tungsindig.

Albert. Slaa ej paa den Streng, min Konge,
 den dirrer endnu. Den Ulv, som brød ind i min Sti,
 har slaget et dybt Saar i mit Hjerte.

Baldemar. Tiden læger alle Saar. Tilgivelse er
 en from Gjerning.

Bulder, Sværdskirren udenfor.

For tusind Pokker! hvad er paafærde?

Albert ind,

Bisp Peder ind. Det var en Ridding, der stjød
 en Pil af mod Dronningen, da hun red ud af Slottet.

Baldemar. Himmel! Berengeria . . .

Bisp Peder. Blev ikke truffen. Han sigtede Net.
 Pilen gik gennem hendes Raabe uden at røre hende.

Baldemar. Alle Helgene være takket!

Bisp Peder. Det var Abbed Arnfred, en ond, urolig Mand, en nedrig Skjelm.

Baldemar. Han skal flug klynges op over Borgporten.

Bisp Peder. Behøves ej, Herre Konge. Han faldt paa sin Gjerning for Grev Ottos Stridsøge.

Baldemar. Det var vel. — Nu, er alt jamlet?

Bisp Peder. Ja, Hæren er i Skibene. Jer Dronning venter Jer ved Bredden, for at sige Eder det sidste Leveel, før vi sejle.

Baldemar. Saa afsted da. Herhjemme lader jeg mit Vids Lykke tilbage, hun beder for mig, mens jeg er borte. Herren være med os, at mit Folk, naar jeg kommer tilbage, kan være stolt af sin Konge, og at jeg med Rette kan hedde Baldemar Sejr.

Evende ind med Fakler.

Bisp Peder. Se, Faklerne tændes! Som Lyset hist bringe vi det sande Lys til de fjerne Strande, hvor der før var Mørke. Og nu afsted. Med Troen i Hjertet, Korset paa Skulderen og Sværdet i Haanden, ville vi skrive op i Historien, med uforgængelig Skrift, den store Baldemar Sejrs Korstog til Gtland!

Femte Akt.

Decorations: Paa Kysten af Estland.

Personerne: Westhard, Ryriawan; (senere: Baldemar, Grev Albert, Bisp Peder, Grev Otto, Carl af Rise. Danske og vendiske Krigere).

Den danske Flaade styrer mod Kysten.

Westhard og Ryriawan ind.

Ryriawan. Ved den sorte Løve paa min Strids-hue! De Christenhunde nove at vise deres Skibe ved Estlands Klipper.

Westhard. Ve dem! Mine Krigere skulde staa for dem talrigere end Sandet paa Havets Bredder. Den røde Hane har gaaet, og Svantevit tørster efter Blod! Ikke en af de Rovfugle skal vende tilbage til sit Fædreland. Deres Ben skulde bleges paa Lyndanis Sletter og tjene til Muld, hvor Lyngblomsten kan spire. Hvormange Snekker talte Du, Ryriawan?

Ryriawan. Vel over tusinde.

Westhard. Over tusinde tror Du? Ved Radegasts hellige Dje. 70,000 Krigere; Af deres Hjernefaller ville vi danne et Bjerg, der skal staa til evig Rædsel for Nordens Roversfolk. Nu tilbage, Ryriawan, lad dem komme i Land, og naar først de have slaaet Lejr, falde vi over dem, som Bølgerne over Braget, og knuse dem. Tilbage og lad Hæren skjule sig i Skoven. *begge ud.*

Scenen faar tom et Øjeblik.

Baldemar, fulgt af Albert og flere Riddere, ind fra højre.

Baldemar. Inden Solen er gaaet tvende Streger

længere mod Vest, er alt udsfibet. Lad os da flux angribe
Fjenden, hvor han end findes.

Albert. Han er ej til at se. Forsigtighed, Konge,
at vi ej skulle løffes i et Baghold.

Baldemar. I har Ret. — Spejdere ere vel ud-
sendte?

Albert. Det er alt gjort, ligervis som Bliderne
og Krigsmaskinerne ere opstillede paa Bakken ved Søen.

Baldemar. Saa lade I Rytterne opstille sig nær-
mest ved Skoven, at ej Fodfolket tager den første Tørn.

Albert. Skal I se, Herre Konge ud med Ridderne.

Baldemar ene.

„Til Sejr og Lykke blev Volmer født,

I Stjernerne staar det skrevet.“

Saa sang han, den Rullemand, hin Dvæld ved Stranden.
Sejr og Lykke! Lykken har jeg inde, og Sejr har og fulgt
min Bane. Giv Du mig da ogsaa Sejr denne Gang, Du,
Kongernes Konge, Herrernes Herre! For din Tro har jeg
draget mit Sværd. Hjælp mig Du og Dine hellige Mænd!

Visp Peder ind. Amen! Herre Konge. Alle ere
i Land. Jeg bød dem nu, forinden Dysten begynder, at
holde Bøn, det kan visjelig gøres Behov. Hører I?

Stridsbøn af Hæren*).

(Dæmpet Sang bag Scenen.)

Mel.: „Gud bestjærne Danmarks Rige.“

Herre, snart os Luren falder

Frem til Strid mod vantro Flok,

(* Kan udelades.

Vi din Magt og Hjælp paafalder,
 Er Du med os, har vi nok.
 Hør os, Herre, hvad vi bede,
 At vi kunne holde Stand;
 Hjælp os, Herre, ud at brede
 Tro i grumme Hednings Land.

Otto hurtig ind fra Hjre. Op Morbroder! Fjenden angriber. De er Tusinder og atter Tusinder, de falde over os som en Tordenregn. Saa vældig en Hær har jeg aldrig set.

Under de følgende Scener høres Kampbulder.

Baldemar. Saa frem da, i alle Helgenes Navn, fremad! Sejr!

Baldemar og Otto ud tilvenstre: — Pause.

Bisp Peder paa en Sten i Forgrunden. Ha! De Hedninge myldre frem som Tuder af den sorte Jord. Ved Ect. Michael! Kongen er omringet. Hjælp, alle I hellige Mænd. Han slaar sig igjennem. Han gaar tilbage. Hæren viger!

Baldemar ind. Skulde da min Lykkestjerne slukkes.

Bisp Peder. Hvad! Flygter Baldemar Sejr?

Baldemar. Flygter! Nej, endnu har ingen Fjende set min Hæl. Men kæmpe mod Troldskab og Heksekonster er hartad umulig.

Bisp Peder. Fremad, Vølner! I alle Helgenes Navn, fremad!

Baldemar. Ja, fremad! Skal jeg end lade mit Liv paa Estlands golde Sletter, ikke skal det siges, at Baldemar Sejr flygtede som en Hund. ud tilvenstre.

Bisp Peder. Ha! Hvilke Hug! Tapre Mænd!
Men, min Skytspatron, de vakle. Overmagten er dem for
stor! Ha, hvad er dette?

I Baggrunden trænge Benderne frem mod de Danste, som trække sig tilbage.
Samtidig sees Dannebrog dale ned fra venstre til højre.

Et Banner sendt fra Himlen. Det falder ned midt i Tjen-
dernes Brimmel. Al, det er tabt! Nej, en Riddermand
griber det, og hæver det højt mod Himlen. Det er Carl
af Rise.

Benderne flygte, de Danste storme frem. Baggrunden fyldes med danste Krigere.
Helgene være takket! Hedningene fly. Vi sejre.

Baldemar ind. Ja, vi sejre. Slaget er bundet!

Bisp Peder. Takket være det underfulde Banner,
som faldt fra Himlen.

Albert, fulgt af Otto og flere Riddere.

Albert. Kong Baldemar, Estland er dit. De Vældste
vente paa at maatte bede Dig om Naade.

Baldemar. Den være dem undt.

Bisp Peder. Nu vise I og Naade, Grev Albert,
for ham, der kommer hist.

Carl af Rise ind. Naade venter jeg ej af Eder, Grev
Albert. Fordred har I, at vi skulde kæmpe sammen, men
aldrig skal min Klinge krydse Eders. I vil se Blod, velan,
tag mit Liv, jeg skal ej hindre jer deri.

Grev Albert. Nej min Søn! Alt er glemt og
tilgivet. Hvad Du forbrød, har Du sonet; Du har idag
tvende Gange frelst mit Liv og fuldbragt en Daad, som vil
mindest til sene Tider. Du er min Rigmor værdig. Naar
min Arm er træt, og Danmark har Fred, kommer jeg
til Eder og hviler ud. Jeg længes efter at se Jer lille Søn.

Carl af Rijs. Kjære Fader!

Baldemar. Og jeg, Carl af Rijs, skjænter Dig
Karisegaard, som min Fader tog fra Din, i evig Arv og
Eje. I Dit Baabenskjold sætte Du det hvide Kors paa
røden Grund, og glemme skal jeg aldrig, hvorlunde Du vandt
Dit Skjoldmærke. Hæv nu højt mit Banner!

Carl op paa en Sten, bag Kongen imellem Krigerne.

Mine tapre Mænd, det Banner her har idag ført os
til Sejr. Lader os stedsje staa fast som en Mur om
Dannebrog, hvor det er forrest, gaar ingen Danskt tilbage.

Alle. Sejr med Dannebrog! Leve Baldemar Sejr!

Sang*).

Mel.: „Viist stolt paa Godans Vølge.“

Du himmelsendte Fane
Med Kors paa røden Grund,
Vis frem mod Grens Bane
For os i Kampens Stund.
Og hvor Du for os vajer
I Hjem, ved fremmed Strand,
Du føre os til Sejr
Og Held for Fødeland.

---

*) Kan udelades.

Veiledning.

Til Opførelsen af „Valdemar Sejrs“ benyttes Arkene 104, 109, 110, 114, 118, 119, 120, 122, 129, 130, 131, 134, 140 og 148 af Alfred Jacobiens „Danske Theaterdecorationer“, ny Samling, og 51, 52 og 53 af den ældre Samling.

Til 1. Akt anvendes Arkene 118, 119 og 120. Fuld Belysning og derefter dæmpet Belysning.

2. Akt. Ark 118 som Bagtæppe; Ark 140 som Mellemtæppe; Tæppe-Kulisser og Tæppe-Soufit (Ark 104); Kulisse med Klippeblokke til Nedstyrtning anbringes saaledes at den ved Sammenstyrtningen delvis skjuler Udgangen. Dæmpet Belysning. Uvej, Lyn og Torden*)

3. Akt. Horizont (Ark 109) som Bagtæppe; Arkene 129, 130 og 131 som Mellemtæpper; bag Udfæringen i Ark 129 Udsigt til Borggaarden (se Dekorationstegning Nr. 10). Fuld Belysning; derefter efterlignes en Solnedgang: Horizonten og Borggaarden vises i et svagt rødtligt Lys, som efterhaanden tiltager i Styrke.

4. Akt. Horizont (Ark 109); Ark 122 som Mellemtæppe; Kulissen paa Ark 53 tilh. i Baggrunden, iøvrigt Hvide-Kulisser (Ark 119); Sætstykke med Skov og Sø (Ark 134) i Baggrunden. Dæmpet (blaalig) Belysning; Maanen vises paa Horizonten.

5. Akt. Horizont (Ark 109); Kulisser med Klipper (Ark 148) og Luft (Ark 110); Luft-Soufite (Ark 114); foran Horizonten to Sætstykker med Vand og et med Klippefuld Strandbred (Ark 114), ovenpaa sidstnævnte Sætstykke placeres Klippestykker med en Birk og bag dette fjern Rykt (Ark 53), en Klippeblok midt paa Scenen i Forgrunden. Fuld Belysning; mod Slutningen langsomt Changelement til rødlig Belysning.

Den Del af Slaget, som er synligt for Tilskuerne, udføres smukkest paa følgende Maade. Gruppen med Bender føres langsomt ind paa Scenen, fra højre til venstre, mellem 2. og 3. Kulisse, medens samtidig Dannebrog, (som fastgøres til et langt, fint Damehaar) langsomt dalende føres tværs over Scenen, fra venstre til højre. Gruppen med Bender føres nu langsomt tilbage og efterfølges af Grupper med de Danske, som føres tværs over Scenen fra venstre til højre. Medens Gruppen med de fremadstormende Danske føres over Scenen, føres Gruppen med den stillestaaende Del af den danske Hær, bag førstnævnte Gruppe og fra venstre, ind paa Scenen, hvor den bliver staaende til Stykkets Slutning.

*) De til Opførelsen af „Valdemar Sejrs“ nødvendige Lydapparater og Rekvizitter faaes paa „Souslærens“ Kontor, Kjøbmagergade 39, 1ste Sal, hos Litograf Alfred Jacobien.

Ole Lukøje,

Eventyrkomedje i 3 Akter

efter

H. C. Andersen,

indrettet for Miniaturtheater af

Wilhelm Griksen.

Figureerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Rabn;
de til Stykket hørende Dekorationer udført af D'Hr. Dekorations-
malere N. Stray og Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.

Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Bedstemoder,
Christian, hendes Datter søn, Skorstensfejersvend.
Maria, en fattig Slægtning,
Blake, Mariskandiser.

Die Lukøje,
En afbød Dagdriver,
Den Ubefjendte.

Don Huberto di Salamanca,
Seraphine, hans Datter, berømt Sangerinde,
Fru Svanehalss.
Balherrer og Bal damer.

Tiden er i disse Dage.

Til Opførelsen af „Die Lukøje“ benyttedes Alfred Jacobsens „Danste Theaterdecorationer“ (se Beskrivningen).

Første Akt.

Decorations: Bedstemoders Stue.

Personerne: Bedstemoder, Maria, Blake; (genere: Christian og Ole Lufse).

Blake. Ja, det siger jeg: Penge, det er Alt! Naar man har dem, kan man faa enhver Ting i Verden.

Bedstemoder. Men ikke Sundhed og hele Lemmer.

Blake. Saa kan man faa Doktor og Mechanik.

Maria. Sy, hvor det er afskyeligt tænkt og — sagt.

Blake. Na, Penge gjør Alt!

Bedstemoder. Der er nu min søde Dreng Christian, — fattig er han Stakkelt, men frisk og sund udenpaa og indeni; han har ingen Penge, men altid er han glad og fornøjet, traller den hele Dag . . . . .

Blake. Ja, det maa Nabolabet bejvende! Han er værre end ti Kanariesugle tilsammen.

Bedstemoder. Det kjære Barn! Ja, man hører ham altid langt borte, naar han kommer.

Christian ind. God Aften Allesammen.

Maria. Hvad, Christian! Du kommer, saa man slet ikke mærker det. Er Du kommet noget til?

Christian. Nej, men jeg kan ikke faa det Syn ud af Hovedet. Jeg fejede idag hos den unge Greve, der nylig er blevet gift, og da jeg liggede ind af Kammeret, saa jeg, at han stod med saa mange Hundredekronesedler, o, saa mange! Nej, det maa dog være dejligt, at have saa mange Penge.

Blake. Ja, det er rigtigt, det er mine Ord.

Christian. Men man kan nu rigtignok ogsaa være lykkelig uden Penge.

Blake. Pyt! Se paa Folk, naar de ere ude at svømme, og kjend mig saa en Prinds fra en Storstensfejer! Det Hæle er et Foderal og det faar man for Penge.

Christian. Stude gjør de da ikke!

Blake. Er Christian ikke ligesaa god som den Greve, han fejede hos?

Bedstemoder. Jo, det er han!

Blake. Og havde Christian Penge, kunde han saa ikke være lige saa fin, gjøre Bal og Maskerader, saa Landsted paa Strandvejen, blive Noget? Jo, med Penge kan man Alt, uden Penge Ingenting. Penge er Alt! Det er min Trosbetjendelse. Godnat. ud.

Maria. Nej, nej! det er ikke sandt! Det afskyelige Menneſke!

Christian. Ja, veed Du hvad, der er dog Noget i det.

Maria. Na, den Blake, han svarer til sit Navn, han er ond, der er Noget ved ham, som . . . .

Christian. Ja, Badstferkonen siger, at det spøger hos ham om Natten; tænk engang, hans Kasselovn blæjer paa Tromle! Jeg tror, at Hr. Blake er Fanden.

Maria. Spøg ikke saaledes . . . .

Christian. Paa denne Tid af Aftenen. Kloffen er Til!

Bedstemoder. Lad os gaa tilfjængs. Vi skal

tidlig op imorgen. Imorgen er det jo Festsdag! God Nat min kjære Dreng.

Christian. Ja! Imorgen er jeg tyve Aar. God Nat Bedstemoder! God Nat Maria! Bedstemoder og Maria ud tilh.

Christian. Tyve Aar! Alt! Naar jeg nu blot havde tjent saameget, at jeg kunde give Bedstemoder og Maria en rigtig fin Stue, men desværre, de Penge, de Penge. Penge er Alt, siger Hr. Blake. Feje, slide og slæbe, det maa jeg, det behøver de Rige ikke, de staa op mange Timer efter, at jeg har fejlet Skorstenen. Naa, jeg kan mærke, at Ole Lukøje kommer, mine Dine blive saa smaa. Nu gaar jeg ogsaa til No. Alt ja! Gid jeg var rig, da vilde jeg være meget lykkeligere end jeg nu er.

ud tilventre.

Ole Lukøje viser sig.

Ole. Nu skal Du drømme, drømme, Penge faa, Mig ser Du med i Drømmen, pas nu paa.

forsvinder.

Changement.

Dekoration: Gammel Gade (Nat).

Personerne: Christian, Dagdriveren.

Begterpiber høres. — En Sluf kører hurtigt over Scenen.

Christian hurtigt ind. Brand! Jeg skal nok gjøre Gavn. Men, hvor er Ilden? Naa, der er nok ingen, saa jeg kan gaa hjem igjen! — Halloj! God Aften, Møller-svend.

Dagdriveren. Er Du vittig?

Christian. Hvem er De?

Dagdriveren. Jeg var Dagdriver i tredive Aar, var glædest blandt de Glade, men drev min Tid hen til ingen

Nytte, derfor skal jeg til Straf nu efter min Død drive, drive og drive i tre Hundrede Aar hver Nat.

Christian. Naa, De er altsaa bleven Natdriver efter at have været Dagdriver.

Man hører Dandsemusik udenfor.

Dagdriveren. Igjen den Musik, evig den samme Melodi, den kjeder mig.

Christian. Hvad! Den kjeder Dem! Det er jo Nummer tre, den gode, gamle Annen Polka af Strauß. De er vist den eneste, som kjeder sig over den. Alle Andre ville altid helst høre den. Gadedrengen raaber: Nr. 3, Bondemanden: Nr. 3, den tykke Brygger: Nr. 3, den lille Jomfru: Nr. 3, Pensionisten: Nr. 3. („Nr. 3" udtales med forfjællig Ibtale). Alle sværme for den.

Dagdriveren. Du har moret mig og jeg vil til Vond derfor give dig tre Ønsker, men ønsk fornuftigt!

Christian. Tre fornuftige Ønsker! Tak, maa jeg saa bede om ti Portioner stegte Aal og ligesaa meget Chokolade jeg kan spise.

Dagdriveren. Daare! Dog, dit Ønske er opfyldt, de staar i dit Hjem.

Christian. Tak! Nej, maa jeg helst bede om Noget her paa Stedet. Penge, giv mig saamange Penge, som jeg kan slæbe hjem, men det maa være Solv.

Dagdriveren. Det er mere daarligt end det første. Gjem nu det tredje Ønske til Du er i Nød.

forsvinder.

Christian. Hvad var det? Hvor blev han af? Den Møller narrede mig. — Huha, hvad er det for en

Tingest? En Sæt, fyldt med Sølvpenge, sthydes op. Hurra! Det er Penge! Mange Penge! Hurra! Tak, Hr. Driver! De er dog en honnet Mand! Nu er jeg rig! Hvor Bedstemoder og Maria ville blive glade! Hurra!

Anden Akt.

Decorations: Paa et Hotel i Kjøbenhavn (tæt op til den egentlige Balsa).

Personerne: Don Huberto og Christian; (senere: Bedstemoder og Fru Svanebals).

Man hører Balmusik. Gjennem de aabentsaaende Fjeldøre sees Balherrer og Bal damer.

Don Huberto. Du er en gentil Ven, men Du maa endnu laane mig halvtredsfindstyve Specier.

Christian. Halvtredsfindstyve Specier! Jeg har ikke fem tilbage imorgen, naar Ballet er betalt, men de fem kan Du gjerne faa.

Don Huberto. Saa De har virkelig givet Alting ud.

Christian. Ja, det er mærkeligt med saa uhyre mange Penge; men vi har ogsaa levet højt, og det med alle gode Venner hele Ugen.

Don Huberto. Halvtreds i Aften og halvtreds imorgen og jeg besørger Præsenterne til de nydelige spanske Piger. Men — lad mig ikke glemme, at jeg er Ceremonimester i aften. ud.

Musiken hører op.

Christian. Ja, det er godt, at jeg har et Onske

endnu, for ellers gif det vist som til Skrædderens Gilde, hvor de spiste Manden ud af Huset.

Bedstemoder og Fru Svanehalss ind.

Hvad Bedstemoder, Du der!

Bedstemoder. Al, det furrer i mit gamle Hoved.

Fru Svanehalss. Og i mit! — De kjender mig.

Christian. Ja, jeg har jo fejlet Fruens Skorsten.

Bedstemoder. Det er virkelig kjont af saa mange fine Folk, at de ville komme til os. Christian har inviteret alle dem, han har fejlet hos.

Fru Svanehalss. Det er fabelagtigt som de gamle Guder! At tænke sig denne pludselige Rigdom. Men hele Kjøbenhavn ved det. Faderen var Planter, Millionær! Alle ved det, Rigdommen kom fra den Afbøde.

Christian. Ja, fra et Spøgelse —! Et rigtigt Spøgelse!

Fru Svanehalss. Sy, det maa man ikke kalde sin Fader, ikke engang i Spøg.

Christian. Undskyld, Frue, men nu skal jeg dandse ud.

Fru Svanehalss. Hvor han er elskelig Frue!

Bedstemoder. Jeg er ikke Frue, jeg er kun gamle Bedstemoder.

Fru Svanehalss. Naar man har saadanne Børn og gjør saadan fint Selvskab, er man altid Frue.

Bedstemoder. Christian dandser meget med den Dame, der hedder Seraphine.

Fru Svanehalss. Al, det er en af de Spaniske. Baade denne Hubert og hans Datter ere Spaniol-Emigranter.

Bedstemoder. Hvor hun er nydelig!

Fru Svanehalz. Hm! Saamen! Hun er da ikke
jaa net som min Mikke. Jeg vil dog ind og se nærmere
paa hende *ud*.

Bedstemoder. Jeg gad egentlig vide, hvad
Tungemaal Christian taler med de spanske Damer, for har
Christian kun kunnet tale Dansk, men kanske at Rigdommen . .
Ah! Er Du der Maria.

Maria ind.

Du er dog den yndigste paa hele Ballet. Har Du
dandsjet med Christian?

Maria. Nej, Christian dandsjer ikke med mig, han
har glemt mig for de Andre.

Bedstemoder. Vist ej, men Høflighed kræver . . .

Maria. Ja, jeg veed, hvad Du vil sige. Ak!

Bedstemoder, jeg bliver aldrig glad mere *begge ud*.

Pause. — Musikken begynder igjen.

Christian *ind*. Byh! Jeg er ganske forliebt.
Greven talte om at kjøbe mig et Landsted paa Strand-
vejen — ligge paa Landet og ligge paa Vandet. Det
snurrer i mit Hoved ligesom Fluer. — Det er Midnat
nu og Dandsen med Smaaversene begynder. Jeg vil
imens trække lidt frisk Luft udenfor *ud*.

Changement.

Decorations: Gammel Gade.

Personerne: Christian; (senere: Dagdriveren, Blase).

Under hele Scenen høres Dandsemusiken fra Hotellet.

Christian. Det er en dejlig Musik, og jaa er
der Illumination med røde og gule Gardiner. Det er et
gentilt Bal. Det er hos mig, der er Bal, og jaa staar

jeg paa Gaden og seer derop. Var jeg ikke saa vis paa, at jeg er vaagen, vilde jeg tro, at jeg drømte, saa underligt gaar det til. Jeg er her og der og Straalemester tillige. Kun noget mangler jeg, og det er Penge — Penge nok. Ja, det skulde jeg have ønsket strax, saa havde jeg nu haft to Ønster tilbage. Men hvor er Manden for det Hele? Nu skal vi see, han driver ikke i Nat — og jeg kommer ikke til Penge. — Ej, der er han!

Dagdriveren viser sig pludselig. Du søger mig?

Christian. Deres Højselslighed! De havde fuldkommen Ret, da De sagde, at jeg ikke forstod at ønske.

Dagdriveren. Hvad er nu klogere, hvad er bedre?

Christian. Det bedste et Menneſte kan ønske: Penge nok!

Dagdriveren. Det er for lidt for Dig, for lidt for mig.

Christian. Jeg vil ikke modsige Dem, siden jeg er Supplicant.

Dagdriveren. Det Ønske er daarligere end de to andre.

Christian. Na, men De vil nok opfylde det, kjære Herr Dagdriver, aa hvad, det er jo ikke saa svært for Dem.

Dagdriveren. Daare! Nej, nej og atter nej!
forvinder.

Blake pludselig frem. Men jeg.

Christian. Du! Hvo er Du! — Nabo! De her! Hvad har De hørt?

Blake. Din Nød, Din Trang! Og jeg hjælper.

Christian. Jeg forstaar ikke . . .

Blake. Følg med, og Du skal forstaa.

Christian. Ja — Nej, jeg vil ikke, jeg tør ikke.

Blake. Vær intet Barn! Jeg viser Dig Vejen til Lykke. — Penge nok!

Christian. Penge nok! — Velan, jeg følger Dig.

Begge ud.

Changement.

Decorations: Marstandiserens Stue.

Personerne: Christian; (senere: Blake).

Christian ind. Saa gaar han, og jeg er ene i Stuen. Jeg fryjer, Ilden maa være ved at gaa ud. En vældig Flamme slaar ud af Kaminen. Halloj, her er nok ikke saa ganske rigtigt, her er jo Skorstensild. Naa, den er allerede slukket. Men hvad er det! Stolene begynde at spadserere. Na, det er vist Djenforblændelse. Uha! Hvad er det for Fyre, der stirre paa mig. Grinende Ansigter viser sig paa Vægen. Uh! Djuene ere som gloende Kul, fy, hvor det er ækelt. Prø! her er uhyggeligt! Et gammelt Møbel forvandler sig pludselig til et gabende Uhyre. Na-aa-aa, bare jeg var vel herfra. Al det Troldtoj — Hr. Blake! Hr. Blake!

Blake ind. Hvad fejler Dig? Løber Fantasiens af med Dig? Er Du bange for at være alene i Mørke?

Christian. Nej, aa, nej! Nu gif det over! Det er ellers et løjerligt Møbement De har, Hr. Blakel

Blake. Nok derom! Du vil være rig!

Christian. Ja! — Penge nok!

Blake. Dem skal Du saa — paa een Betingelse!

Christian. Og den er?

Blake. Du skal faa alle de Penge, Du vil have, naar Du lover mig aldrig at synge, aldrig tralle lystig op — ikke Andet.

Christian. Aldrig synge! — Men det kan jeg jo ikke lade være.

Blake. Lover Du mig det, lader Du det nok være.

Christian. Men dersom jeg nu glemte mit Løfte og sang — ja, hare nynnede en lille, bitte . . .

Blake. Det gjør Du ikke, derfor sørger jeg.

Christian. Nu vel da. Jeg lover Dig aldrig at synge mere.

Blake. Jeg modtager Dit Løfte. — Fra dette Øjeblik er Din Rigdom uendelig.

Baggrunden aabnes: I en mægtig underjordisk Hal sees Gulddynger omgivne af Dæmoner med flammende Baal. — En svag, sørgelig Musik høres.

Christian. Det er for mig, som om de begravede mit glade Ungdomsfind!

Tredje Akt.

Decorations: Have udenfor en Villa ved Stranden.

Personerne: Huberto, Seraphine og Christian; (senere: Bedstemoder, Maria, den Ube kjendte og Ole Lufse).

Huberto. Nu har vi hele Ugen haft Fæst og hver Aften en ny Karakterdragt, det er just det morsomme! Igaar vare alle Dine mange Venner Amagere og sang: „Uma'er Mo'er, giv mig Guleroer" iforgaars vare vi franske Soldater, forud vare vi italienske Fiskere og iafsten . . .

Seraphine. Taften er Koftumebalget frit, og vi ere endnu uden Karakter. Den eneste, der har sine Sager i Orden, er vor elskværdige Vært, som iaften har paataget sig en Skorstensfejers Stikkelse.

Huberto. Og pynter Dragten maa man lade ham.

Seraphine. Ja, usorligneligt, mageløst henrivende!

Christian. Takker! For megen Vre.

Huberto. Tager jeg ikke fejl, kommer der en Djener med en ny Bolle. „En nyfødt Sol i Østen gløder, forsamler Jer I Gistermænd!“ Skal jeg kalde paa Vennerne?

Christian. Ja, ved Stranden! — Under Skrænten. Vøj mig, lad mig alene.

Huberto. Ja, Du Lyffkens Yndling! Vi søje Dig! Men bliv ikke for længe borte. Leve Bollen! Leve Bollens Giver. Hurra, Hurra!

Huberto og Seraphine ud.

Christian. Som kinesiske Duffer nikke de til Alt, hvad jeg siger. Ja, Penge kan Alt! Prægtigt som i Eventyret er mit Slot voget op. Med Guld kan jeg beslaa hver Sorg, sige til den: „gaa og sov paa Fløjls-puder“, men den gaar ikke at sove — jeg selv kan det ikke. Hvad hjælper mig alle Rigdomme, naar jeg ikke er glad, ikke kan være det. I denne Dragt var jeg før saa lykkelig og tilfreds, men nu — Rigdommen thuger paa mig, mit lyse Humør er borte. Alt! Hvo er saa rig som jeg, og saa — slet ikke lykkelig.

Bedstemoder og Maria ind.

Bedstemoder. Christian. Ja, saaledes seer jeg Dig helst.

Christian. Hvorfor ere I ikke pyntede?

Maria. Disse Klæder vare engang vore bedste Søndagsklæder, som Du saa gjerne saa os i. Det var i de gode Dage.

Christian. Gode! Har I kjendt dem bedre end nu?

Bedstemoder. Ja, bedre — lykkeligere! Men Du er jo ogsaa idag i Dine rigtige, rare Klæder, hvori Du var vor egen, velsignede Christian.

Christian. Naar var jeg bedre end nu?

Bedstemoder. Dengang da Du ikke talte saaledes til Maria og Din gamle Bedstemoder. Hvad er al Din Rigdom nu mod den i vor gamle Stue. Vi vare saa glade ved Dig og Du ved os. O, der kan være saa megen Lykke i den Fattiges Stue, og der er ogsaa prøvede Venner. O, Christian, se paa Din gamle Bedstemoder, se som Du dengang saa.

Christian. Penge nok!

Bedstemoder. Du er syg, Christian, og Du bliver det mere! Dette forstyrrede Liv med Gilder og Bilsfab kan Ingen holde ud. Du er ikke mere Dig selv. Du er saa kold og vred.

Christian. Og Du, Bedstemoder, Du er en gammel Kone. — Jeg har tænkt paa Dig. Tummelen i mit Hus er ikke for Dig, Du trænger til Ro. Jeg har lejet Dig ind hos Fiseren i Skovshoved, der kan Du boe med Maria.

Bedstemoder. Christian! Vil Du jage Din gamle Bedstemoder bort, støde mig ud af Dit Hus. Miste Maria?

Christian. Gaa nu tilfjængs! Saa hende til at sove Maria, og imorgen —

Bedstemoder. Imorgen vil Du jage mig fra Dig.

Maria. Det bliver Bedstemoders Død.

Ud med Bedstemoder. — Det begynder at mørknes.

Christian. I gamle Tider vilde hun have gjort mig blød, hm, da var jeg barnagtig! Jeg vil ikke plages! More mig vil jeg! Jeg er træt — tom! Verden har ikke Glæder nok, den er dog ikke rigtig! Jeg vil gaa til Bennerne, — men først i andre Klæder, i disse befinder jeg mig ilde. Det banker i mit Hoved! Jeg trænger til at sove! Min bedste Ven bliver dog Barndomsvennen Ole Lukøje.

Den Ubekjendte ind. Din Seng staar redt, Natlampen tændt, men han, han kommer ikke, han vil ikke.

Christian. Hvorfor siger Du mig det?

Den Ubekjendte. Han og jeg ere Brødre. Sel Ved Stranden vandrer han — men til Dig kommer han ikke.

Ole Lukøje sees paa Bølgerne.

Christian. Hvem er Du, Fremmede?

Den Ubekjendte. Hans Broder! Og jeg kommer altid. Ti Tusinde længes efter mig, naar Hundrede frygte mig.

Den Ubekjendte viser sig som Døden.

Jeg er Døden.

Christian. Ha! Hvad vil Du her?

Den Ubekjendte. Jeg huskede den, som Du glemte. Din Bedstemoders Sorg har jeg dækket med min lune Kappe — hun er død.

Christian. Vig fra mig! Skræk og Rædsel! Bort!

Den Ubekjendte. Du føler Rædsel, svage Drøm! Skoven, Blomsternes Duft og Havets Pragt var Dig

Intet, Guldet var Dig Alt. Dit Ungdoms Sind, Din Munterhed, Alt har Du lagt i Muld! Og Du skal selv derned.

Synter i Jorden.

Christian. Derned! Dø! Dø! Fra alt mit Guld, fra alle mine Penge nok! Hvad hjælpe de mod ham, mod alle Under, hvad skaffe de mig? Tomhed, Angst og Skræk! Og Bedstemoder død! O, jeg dræbte hende ikke — hun var en gammel Kone! Hjerte-Angst!

Det bliver mørkere. Scenen indhylles i Ether.

Den vaade — tunge Sky. Den synker, den rører ved min Pande, rundt om mig er mørkt! Jeg frelles ikke, Af Herregud! Jeg kunde engang en Sang, Bedstemoder sang den saa tidt. Ak! Synge kan jeg ikke mere — men Ordene — mon jeg huser dem.

Scenen bliver aldeles mørk.

Under Sovnens Buggeklæde
Trygt det fromme Hjerte slaar,
Og maa Du i Drømme græde,
Ved Din Seng en Engel staar;
Gjennem Drømme Gud kan tale,
Kulle op en Verden stor.
Bort fra Jord til Himlens Sale
Være os vort Fadervor!

Skjerne have atter hævet sig. Scenen forestiller Gade fra Iste Akt.

Dagdriveren. Du søger mig!

Christian. Du her! Saa er jeg ej forladt! Mit tredje Onske har jeg! Fri mig fra Skræk og Angst, tag Guld og Rigdom fra mig, og lad mig blive som jeg var, fattig, men tilfreds og glad. Giv mig Bedstemoder og Maria tilbage. Men det kan Du ikke?

Dagdriveren. Det er Dit sidste Dnske!

Christian. Mit sidste, mit eneste!

Dagdriveren. Det er alt opfyldt! forsvinder.

Changement.

Decoraton: Bedstemoders Stue.

Personerne: Christian, Bedstemoder og Maria; (senere: Ole Luføje).

Maria. Allerede oppe! gratulerer!

Bedstemoder. God Morgen, min søde Dreng, gratulerer!

Christian. Hvad er det! Hvad var det! Bedstemoder! Maria! Jeg har drømt det Hele.

Maria. Hvad har Du drømt, Christian?

Christian. At jeg slet ikke holdt af Eder, og at jeg slet ikke var lykkelig! Men nu er jeg baagen og nu kan jeg sige, at jeg holder af Dig, Maria, søde Maria! min egen lille Maria og af Dig Bedstemoder.

Bedstemoder. Hans Dine lyse, det er fordi det er hans Fødselsdag.

Christian. Ja, jeg er rigtignok født paany! Jeg har lært at være glad i hvad jeg har. Ole Luføje er min Ven og hans Broder vil ogsaa være det, naar han kommer paa den store Fødselsdag, i det andet Hjem, hvor ogsaa milde Dine hilse os. Hurra! Det er dejligt at leve, det er dejligt at dø! Tak skal Du have, lille Ole Luføje.

Ole Luføje svæver over Scenen, baaren af en Sommerfugl.

Vejsledning.

Til Opførelsen af „Die Luftje“ benyttes Arkene 104, 109, 111, 112, 114, 120, 122, 126, 128, 143, 154, 156, 157, 159, 160 og 162 af Alfred Jacobsens „Danste Theaterdecorationer“.

1. Akt.

Til 1. Tableau anvendes Ark: 154 som Bagtæppe; isørigt kun Tæppekulisser og Tæppesoufit (Ark 104); Scenen fremstilles temmelig lille. Lidt dæmpet Belysning.

2. Tableau. Hertil Arkene 111 og 112; Luftsoufit (Ark 114). Dæmpet (blaalig) Belysning.

2. Akt.

3. Tableau. Arkene 156 og 157 samt Ark 143, som kun er synligt gennem Fløjdborene; Tæppesoufit (104). Fuld Belysning.

4. Tableau som 2. Tableau.

5. Tableau. Arkene 159 og 160; det mekaniske Chatol anbringes foran Dragkisten paa Bagtæppet, Stolen paa den modsatte Side ved Mellemtæppet. Dæmpet Belysning; samtidig med at Blæse føres ind: fuld Belysning. Efter Blæses Replik „er Din Rigdom uendelig“ hæves Bagtæppet for

6. Tableau. Arkene 126 og 128; midt i Hallen Dæmoner med Drypstensformationer (Ark 128), umiddelbart bag samme et Sætstykke med Gulddhynger (Ark 160). Rødlig Belysning.

3. Akt.

7. Tableau. Horizont (Ark 109) som Bagtæppe, Ark 122 som Mellemtæppe; Kulisser: Ark 120; Sætstykke med Buske og Blomster; tværs over Scenen i Baggrunden to Sætstykker med Vand og et med sandet Strandbred (Ark 114). Fuld Belysning; senere dæmpet Belysning. Scenen indhyllet i Skyer vises ved Flortæpper, som sænkes samtidig med at Scenen stadig gøres mørkere. Under Fremførelsen af Bedstemoders Sang changeres til 8. Tableau, Flortæpperne hæves og

8. Tableau vises med samme Dekoration som 2. og 4. Tableau.

9. Tableau som 1. Tableau. Fuld Belysning.

*

*

*

Paa Theatre, der ikke ere indrettet til Changement for aabent Tæppe, sænkes Tableautæppet mellem Tableauerne. Opholdet mellem Tableauerne maa selvfølgelig være kortest mulig.

Capriciosa

eller

Familien i Nyboder,

Folketekomedie i 5 Akter

af

Th. Overskou og A. L. Arnesen,

bearbejdet for Miniaturtheater af

Wilhelm Griksen.

Figurerne til Stykket tegnet af Hr. Kunstmaler Carsten Ravn;
de til Stykket hørende Dekorationer udført af D'Hr. Landskabsmaler
Carl Jensen og Dekorationsmalerne N. Stray og Franz Sedivy.

Kjøbenhavn.

Alfred Jacobsens Forlag.
Kjøbmagergade 39.

Personerne:

Capriciosa, Undinerens Beherskerinde.

Tittertitit, }
Bibivivi, } Drhader.

Die Kaninstof, en gammel Somand.

Gertrud, hans Kone.

Peter, }
Søren, } deres Sønner.

Fru Nothington, en ung Enke fra Vestindien.

Charles Wilson, hendes Broder.

Geldhammer.

Rakkadue, Pensionist.

Mariane, Tjenestepige hos Fru Nothington.

Vene, Opvartningspige.

Undiner, Drhader, Havmænd, Gæster.

Handlingen foregaaer 1836.

Til Opførelse af „Capriciosa“, benyttet Alfred Jacobsens „Danske Theaterdekorationer“ (se Beskrivningen).

1. Akt.

Decorations: I Frederiksberg Have.

Personerne: Tittertit, Vivivivi; (senere: Ole, Gertrud, Peter, Mariane, Søren, Raffadue og Capriciosa).

Vivivivi. Sværmen er borte, det dæmmer — jeg aner
Snart Capriciosa paa Boven vi se;
Fra sit Krystalslot, trukken af Svaner,
Hver hun hid for at spøge og le!

Tittertit. Lad os fra Træet paa Engen nedsvæve,
Kom, lad os ile fra Grenenes Ly!

Peter jobler udenfor.

Vivivivi. Stille! Hør Menneftestemmer sig hæve.
Hurtig, forsvind! Deres Blik maa vi fly.

Tittertit. Nej, lad dem her ved vor løvfulde Bolig
Heller et Tempel for Glæden opslaa,
O, lad dem more os — lyttende rolig
Bed deres Spøg vi fornøje os maa.

Vivivivi. Men Capriciosa! Hfald hun nu kommer?

Tittertit. Toner da hurtigt skal dyppe dem ind;
Hvilen i Lunden er sød i Skærffommer,
Drømmen skal kvæge de Slumrendes Sind.

Vivivivi. Der komme de alt! Forfvinder herfra!

Begge forfvinde.

Sang Nr. 1.

Peter ind med Mariane.

Her har jeg fundet en herlig Plads,
Her er et Sted, hvor vi Alle kan sidde.

Mariane.

Her kan man se endnu mere Sejlsads.

Søren ind.

Her kan man frit se den hele Stads!

Ole ind med Gertrud.

Gj se, det var jo herligt!
Her er hypperligt Græs!

Mariane.

Hjst risler Rilden saa kjærligt,

Peter.

Her er jeg i mit Es.

Alle.

Her er en helbig, en herlig Plads,
Udsigt og styggesuldt! Alt tilpas!

Ole. Hør, Børn! Hvordan er det egentligt fat
med Jer idag? Jeg synes, at I ikke ere rigtig oppe.
Hvad er der ivejen med Jer?

Peter. Ja, Ja'er! Da Du første Gang skulde
tage bort fra Moder, efter at I to vare blevene Kjæresten...

Ole. Hoho! Blæser Vinden fra den Kant? Du
vil nok hellere ligge og dovne Kammerat, hvad! Spille
Wienerherren, hvad?

Peter. Hør, Gamle! Vel er Du min Fader,
men siger Du . . .

Gertrud. Men Peter dog!

Mariane. Peter! Vil Du slaa Din Fader?

Peter. Slaa? Hvem har tænkt paa at slaa?

Mariane. Du truede jo dog, lod det til.

Peter. Na! Jeg bærer mig nok! Desuden kan
den Gamle tage mig.

Ole. Ja, jeg kan saa!

Søren. Ja, det er ikke saalænge siden, at jeg saa
Fader tage sin Mand baade i Bringetag og Krog.

Gertrud. Herregud! Det er dog virkelig ikke saa
underligt, at Børnene ere lidt benaandede idag, Peter skal
jo dog bort iovermorgen.

Ole. Na, visvas! Idag ere vi ude for at more
os og ikke for at hænge med Næbet. Syng, min Tøs,
syng en Visse, den Du ved jeg holder saa meget af.

Mariane. Er Du ikke kjed af den endnu?

Ole. Nej, jeg er ikke, syng Du kun væk!

Sang Nr. 2.

Mariane.

En Somandsbrud har Volgen kjær,

Det stolte Hav hun fjernt og nær

Betrakter som sin Brudejeng,

En Bugge for sin Dreng.

:: I Bindens Suien, Stormens Brag

Orkanens Hyl om sjunkne Brag,

Hun hører kun sin Vejlers Ben,

Som bringer ham igjen ::

Omtvædet gjentages af alle.

Rakkadue ind. God Aften! Det er en dejlig Aften den Aften i Aften!

Ole. Det er vist nok Herr — Med Forlov at spørge, hvem har jeg den Artighed at tale med?

Rakkadue. Mit Navn er Rakkadue, pensioneret Extrafriver; jeg gik af med 60 Rigsdaler om Halvaaret!

Ole. Det kunde Fatter umuligt komme ud af det med!

Rakkadue. Na jo saamæn! Man spiser og drikker i lutter Milliondele, ja endog saa i Billiondele!

Mariane. Det maa være en smal Koft.

Rakkadue. Saamæn, lille Jomfru! Er det deres Datter?

Ole. Nej, det er Peters Kjøreste.

Peter. Ja, vi to ere nu Kjørester.

Rakkadue. Kjørester! Hm! Maa saa De har isinde at gifte Dem. De tænker ogsaa paa at indlade Dem paa de Daarligheder.

Peter. Hvorfor mener Herren, at det er Daarligheder?

Rakkadue. Tør jeg spørge, hvad har De at gifte Dem paa?

Peter. Søen kan nok ernære mig og Mine. Havet gi'er Brød!

Rakkadue. Hm, saa har De tilsammen kun Vand og Brød!

Peter. Ja, det er nu noget Sludder!

Mariane. Hy, Peter! At tale saaledes til en ældre Mand!

Rakkadue. Lad ham kun snakke, han er ung og

selvskog. Jeg siger endnu en Gang: at gifte sig, naar man ikke er rig, er en uhyre Daarskab. Man kan aldrig blive lykkelig.

Ole. Det er, Kronedød, for meget sagt. Trut og jeg have kun haft fra Haanden og i Munden, og vi have dog levet meget lykkeligt tilsammen.

Kakkadue. Det er kun Noget, De bilder Dem ind. Har De glemt, hvor tidt De har været i daarligt Humør, siden De blev gift. Hvor ofte har De ikke ønsket Rone og Røllinger langt væk?

Ole. J . . . Det er sandt nok.

Kakkadue. Og De, lille Madam, har De ikke undertiden været lidt arrig, naar Fatter kom hjem med en lille Gier, saadan lidt Rasmus, hvad?

Gertrud. Ja, det er saamæn vist!

Kakkadue. Naa, der kan De se! Er det Lykke?

Gertrud. Ja, jeg har ikke tænkt over det før, men vi have dog været meget lykkelige i alle de Aar.

Peter. Hør min gode Herre! Vil De se til at De stikker af, ellers banker der Brygl . . .

Ole. Dreng! Er Du gal?

Gertrud og Mariane. Peter! Skam dig!

Peter. At komme her med saadan Talemaade! Det gamle Smøl!

Ole. Du maa skamme Dig! Herr Kakkadue mener os det godt Allesammen. Kom, lad os tridse hjem! Røffen er mange! *Søren ud.*

Peter. Men han der skal pille af først!

Ole. Hold Mund, Røllingehoved! Gjør De os

den Fornøjelse, Herr Rakkadue, at følge med ind af Porten? Gertrud *ud.*

Rakkadue. Jeg takker *ud.*

Peter. Marie! Bliv her, vi vil gaa alene.

Mariane. Nej, jeg gaar med dine Forældre.

Ole. Kom her min Tøs! Lad ham faa gaa sin egen Vej *Mariane ud.*

Peter. Hvad siger Du?

Ole. Jeg siger: læg bi hvor Du vil, Din Tverdriver, vi styre vor egen Kurs! *ud.*

Peter. Naa! Saa I gaa! Spadser man væk! O, Du nedrige Extrapensionist! Det er Dig, som har omgjort dem Allesammen! . . . Selv Mariane gaar ogsaa. *Dryaderne se.* Hvad er det? Na, nu ved jeg det! Det er Konfirmanterne der ere herude og gjøre Kommerz! *Latter.* Begyndte I igjen I Rabneunger! Hvem har I staaet hos? Han har givet Jer en god Opdragelse! *Latter.* Saa skal da . . . *Latter.* Byt! Le I saameget I vil, jeg siger blot, at min Kjæreste er meget bedre end Alle I tilsammen. Mariane er en rigtig herlig Pige! Imorgen er Alt godt igjen imellem os. *Stoggerlatter fra alle Sider.* Hvadfornoget! Her er Ingen at se. Hu! Det maa bestemt være Misser eller saadan noget Trolldpaf. *Latter.* Halloj I Heje! Lad mig faa fat i Jer, saa skal I se paa Løjer og Langkaal *Latter.* Naa! Der er I *ud.*

Tittertitit og Vivivivi frem.

Tittertitit. Han haaner os, Søster!

Vivivivi. Han bør straffes!

Capriciosa *ind.* Jeg har hørt alt og vil hævne Eder.

Titteritit. Hvorledes, Hersterinde.

Capriciosa. Min Trolddomskraft skal drage ham ned til os. Der skal han lære at glemme den Kvinde, som han for priste saa højt. En Anden skal fange hans Hjerte, men ej uden Kamp. Grindringen om det Svundne skal ledsage ham hos os, og imod den vil jeg kæmpe til han frivilligt synker for de Fristelser der møde ham. Sejren skal blive vor. Afsted og venter ham! Alle ud.

Rakkadue udenfor. Peter Kaninstok! ind. Peter! Peter!! Hvor i al Verden kan dog Mennesket være blevet af. Jeg maa hitte ham, hvordan jeg saa bærer mig ad. Stakkels Pige! Hun bad mig saa inderligt om det. Han skulde da vel ikke have druknet sig. Jeg maa se i Kanalen, kanske der stikker et Ben eller en Arm op man kunde saa fat i. Ak, jeg arme Extraskriver! Al den Staahei for min ulykkelige Snak! over Scenen ud. Udenfor: Hjælp! Jeg dumper! Hjælp.

Peter hurtigt ind. Hvad! Et Menneske i Vandet? Rast ud efter ham. Hurtigt over Scenen, ud i Baggrunden.

2. Akt.

Decorations: Capriciosos Palads.

Personerne: Peter, Rakkadue; Genere: Capriciosa, Titteritit og Vivivivi.

Peter elegant klædt. Hvad er det for Knuder! Er jeg stukket tilbunds?

Rakkadue. Na! Jeg er druknet! Redningskorps!

Hvor er Anstalten til Druknedes og Skindødes Oplivelse?
Her burde den dog findes!

Peter. Hold Mund. Hvad er det for en Skude
der?

Capriciosa med Tittertit og Vivivivi ind.

Capriciosa. Velkommen Havets kjække Søn! Et
nyt og ædelt Liv opfyldte Dig!

Peter. Ha! Hvad er det som gennemfarer mig?
Og hvordan er det mit Tøj ser ud. Det er jo som
hel nyt.

Capriciosa. Det er din Aand, som ved min
Magt og Yndest bliver forædlet. Din Klædning maa
svare til dit Indre.

Kakkadue. Na aa! Jeg arme Ekstrasriver! Er
jeg død og borte?

Capriciosa. Ha! Hvo er Du?

Kakkadue. En pensioneret Ekstrasriver, Deres
Dejlighed! Undskyld!

Capriciosa. Et morsomt Stykke Karl! sagte: Jeg
hefter ham til denne Ungling som Grindringen om hvad
han var. Naar Fristelsen henriver ham, skal denne Skab=
ning, mod sin Villie, lig en Talisman, minde ham om
det, som er ham dyrebart.

Dryaderne. Hvordan? Du vil?

Capriciosa sagte: Hans Vilje være fri! Sig selv
bevidst skal han forjage den, han kaarede til sin Brud!
højt: Velkommen Ungling, og glem blandt os Din Trang
paa Jorden.

Peter. Gja! Her er jo et Paradis! Jeg drømmer

vist et dejligt Eventyr, og dog? Jo! Det maa være en Drøm det Hele!

Rakkadue. Paa ingen Maade, Herr Kaninstof, det er den pure Virkelighed, men noget Hekseri maa der vist være ved det, for De er til min store Forundring bleven et pænt Menneske med gentile Klæder paa.

Capriciosa. Hvad her Du ser er kun et Glimt af al den Glæde og Pragt, der aabner sig for Djet i mit Rige.

Peter. Hvor her er skønt! Hvor Du er dejlig! Al! Jeg vil aldrig forlade Dig. Skulde jeg stilles fra Dig, hvem mit Hjerte drages imod, vilde det være min Død! Rakkadue iynge. En Sømands Brud har Volgen kjær

Det stolte Hav han fjern og nær . .

Peter. O! Min Mariane! Ti! Ti! Bort herfra! hurtig ud.

Rakkadue. Al! Hvad er det for Kogleri! Den Vise har jeg aldrig hørt før, men den ligesom sad her i Kverken og maatte herud! Undskyld højstærede Høvdamer.

Capriciosa. Det er mit eget Værk! Jeg har tabt!

Rakkadue affides: Man maa være høflig mod det Pak! høit: Tabt? Lør jeg spørge: hvad? Jeg skal opjuse.

Titteritit. Brid Halsen om paa den Nar! Hans Galen har fravristet Dig Din Sejr!

Rakkadue iagte: Bride Halsen om paa mig! Tak, Skjæbne! høit: Naadigste Hersterinde! Hvad har I ifinde med Mennesket? Skulde I kanske ønske, at han fordristede sig til at sværme for Jer?

Capriciosa. Nej, han skal kun være utro mod sin Trolovede.

Rakkadue. Saa skulde I hellere have ladet ham blive paa Jorden, givet ham mange Penge og en god Ven, en rigtig durkbreven Forsører, som mig f. Ex., saa var den Ting iorden paa en Dags Tid.

Capriciosa. O ja! Han har maaſte Ret! Det ſke ſom han ſiger!

Peter ind. Nej, jeg kan ikke ſlippe herfra. Hvor jeg end kastede mig ud, ſaa var der overalt en uſynlig Magt, ſom holdt mig tilbage.

Capriciosa. Vil Du igjen til Jorden?

Peter. Med ſtorſte Fornøjelſe!

Capriciosa. Belan! ſaa gaa! Men fattig ſkal Du ikke forlade mig. I Din Lomme er en Pung,

Gj ſtor, men grib kun til,

Den Sum, Duønſker, ſtrag Du finde vil.

Kun, mærk Dig det: Dig ſelv jeg Rigdom giver,

Men hvis Din Slægt og Kjæreſte blot ſaar

En Hvid af Dig, den tom for evigt bliver

Og fattig, ſom Du var, igjen Du ſtaar.

Peter. Nej, ſaa vil jeg ikke . . .

Rakkadue. Er De gal? Vi kunde dog maaſke ſaa Lyſt til et Bæger paa Roſenlund.

Peter. Roſenlund! Det er et Ord! Lad os blot komme afſted.

Capriciosa. Min Svanevogn ſkal bære Eder op gjennem Volgen.

3. Akt.

Dokoration: Ved et Forlystelsesksted.

Personerne: Lene, Geldhammer og Gæster; (senere: Wilson, Peter, Raffadue og Ole.)

Geldhammer. En Staal for Giveren af den næste Bolle!

Lene. Den er færdig, men — først Betaling!

Geldhammer. Hvem giver?

Alle uden Lene. Jeg ikke! Jeg er blank! Jeg har ingen Mynt! o. s. v.

Lene. Na! Det var jo nydeligt! Godt! Ingen Penge, ingen Bunsch!

Alle. Na! Lene! Søde Lene! Vær ikke saa haard!

Wilson hurtig ind. Glæd Jer Børn! Her bliver Noget at gøre! Vi har fanget en Guldfugl!

Alle. Hvor er den Sjeldenhed?

Wilson. Han kommer lige paa Djeblikket! Penge i Bunkervis, Dukater i Grams! Der er noget at plukke!

Geldhammer. Lad mig behandle ham.

Alle uden Geldhammer og Lene. Nej, mange Tak! Jeg skal nok selv! Det var jo rart!

Geldhammer. Pasfiar! Baas! Vi dele naturligvis.

Alle som før. Antaget! Hurra! Der har vi ham!

Peter og Raffadue ind.

Wilson. Maa jeg præsentere: Min Ven, Herr Kaninstit, Millionair!

Alle. En herlig Titel! Velkommen! Velkommen!

Peter. Lad os faa noget at drikke, men hurtigt!

Lene. Der er en Bolle Afbrændt færdig, som

de Herrer har bestilt, men da de skulde betale, saa vare Pengene . . . .

Peter. Jeg betaler den og den næste med! Jeg betaler Alt! Mine Herrer, de ere mine Gjæster i Aften!

Lene ud.

Alle. Vi takke! Herr Raninstof leve! Hurra! Hurra! Hurra! Peter og Raffadue ud, fulgt af Gjæsterne.

Geldhammer. Han skal nok blive godt betjent. Men Du Wiljon, hvordan har Din Søster det? Har hun talt om mig?

Wiljon. Du ved nok, at hun vil have en Mand med 100,000 og Du har kun de 50. Spar Din Møje med at gjentage Dit Frieri! Hun kan ellers godt lide Dig, men jeg skal sige Dig, at hun er ligesvem nødt til at stille flige Betingelser. Vi ere rædsomt paa Knæene. Laan mig en Daler?

Geldhammer. Om et Øjeblik ud.

Wiljon. Han vil plukke Herr Raninstof, han kommer tilpas.

Lene ind. Skal De ikke ind til de Andre, Herr Wiljon?

Wiljon. Lene, min egen Veninde! Det er saa længe siden vi have faaet en lille Passtiar! Hvor Du er nydelig idag.

Lene. Na, maa jeg være fri! De skulde hellere betale, hvad De skylder os, end at spille den galante Bøffel!

Wiljon. Hvad! Er Du gnaven Lene?

Geldhammer ind.

Geldhammer sagte: Storartet! Uørt! Han er

en Trolldmand! Han har en lillebitte Pung, der synes at være udtømmelig — men, huffer jeg ret, lod han den ligge ved Bollen. Jeg vil prøve, om jeg kan faa Noget ud af den. Man maa altid forsøge sin Lykke, navnlig naar den er saa nær, som det nu er Tilfældet *ud*.

Wilson. Stop! Du deler med mig? — Naar de har tømt Bollen Nr. 4, tager vi paa Skydebanen med Ravnstok for at spise til Aften! Han er en Perle til at give *ud*!

Geldhammer *ind*. Ikke et Dje! Man kjender ikke Trylleordet.

Peter *ind*.

Peter. Jeg havde en lille Pung! Har De ikke set den? Jeg vilde meget nødig miste den!

Geldhammer. Ah! Den er maaske en Gave fra en smuk Dame. Hahaha! Hvad, Skælmsmester?

Peter. Truffet! En meget smuk Dame! Har De fundet den?

Geldhammer. Nej! Men De har lagt den fra Dem inde ved Bollen.

Peter. Tak! De har maaske Ret! *ud*.

Geldhammer. En meget smuk Dame! Naturligvis Fru Fortuna selv! Folket staa i det! Blot jeg vidste Ordet . . .

Wilson. Lad os nu gaa ind til de andre. Begge *ud*.

Peter *ind*. Hvor jeg var angst. Heldigvis var der Ingen der havde taget min Pung. Nu har jeg den i

Lommen og jeg skal nok passe paa, at den ikke smutter fra mig igen.

Lene ind. Befaler Herren Noget?

Peter. Nej, Tak! Ah! Hvor Du er nydelig!

Lene. Synes Herren det?

Peter. Ja! Du minder mig om en dejlig Dame, jeg engang saa. Giv mig et Kys, Du Smaa!

Kaffadue ind.

Lene. Min Herre! Hvor tør De vove . . .

Peter. Bliv ikke vred! Du ved ikke hvor Dit Blik fængsler mig. Bliv min for evigt!

Kaffadue synger. Her har jeg fundet en herlig Plads.

Peter. Mariane! Mariane!

Geldhammer Wilson ind.

Lene. Hvad befaler Herren?

Selskabet ind.

Peter. Intet! Gaa! Gaa!

Selskabet. Leve Millionairen! Hurra! Hurra!

Ole ind. Vil Selskabet ikke nok købe Gulvmatten, den gamle er saa forslidt.

Warren. Jo, saamæn vil vi saa. Vi stillinge sammen til den Allesammen. Ikke sandt?

Alle uden Peter. Jo, naturligvis!

Warren. Hor, Millionair! Giv Manden en god Drikkefilling. De har Raad til det.

Peter affires. Hvilken Kval! Min Fader! Men giver jeg den mindste Stærk er det forbi med hele min Rigdom og jeg staar blameret for hele Selskabet. Højt: Nej! Jeg giver ikke noget!

Warren affides: I Grunden en Bjalt. hst: Vene!
 Giv Manden alt hvad Klubbøssjen indeholder, eftersom
 ingen af os Andre ere pr. Kasse idag. Ikke sandt, mine
 Herrer!

Alle uden Peter. Det er rigtig! Tom Bøssjen!

Ole. Halloj, hvad er det? Min Søn Peter! Hvor
 har Du dog været henne, Dreng? Hvemjes Koste er det
 Du har paa?

Peter. I tager fejl, min gode Mand! Jeg kjender
 Jer ikke!

Ole. Om Forladelse! Nu ser jeg det! Men Herren
 ligner ellers min Søn paa et Haar. Undskyld! Nu siger
 jeg Farvel og Tak til Enhver, som under en gammel, fattig
 Mand Noget, saavel som til Dem, der ikke gjøre det.
 Adjøs og Tak! ud med Vene.

Peter affides: Ak! Jeg Glendige! Jeg fornægtede
 min Fader!

Wilson. Naada! Skal vi saa paa Skydebanen?

Peter. Ja! Bort herfra! Vi vil drukne Sorgen!
 Glæden leve!

Alle. Glæden leve!

4. Akt.

Decoratior: Hos Fru Rothington.

Personerne: Fruen, Mariane; (senere: Peter, Wilson, Geld-
 hammer, Raffadue, Karnevals-gjæster og Tjenere.)

Fruen. Jomfru! Jeg har bemærket, at hun er i
 daarligt Humør idag. Det taalder jeg ikke; mine Tjeneste-

folk skulde altid være glade, ellers har jeg ingen Brug for dem.

Mariane. Fruen maa ikke være vred, min Forlovede er . . .

Fruen. Nonsens! Han har slaaet op, naturligvis. Hvad vedkommer det mig. Hun kan jo faa sig en anden Kjæreste. Nok om den Ting! Har hun bestilt for tre Daler Kager hos Konditoren i Frederiksberggade?

Mariane. Jo! Men han vil ikke lade Fruen faa mere paa Kredit, før De har betalt det Øvrige De skylder.

Fruen, Hvadbehager! Det er uforfæmmet!

Mariane. Slagteren og Bageren sagde det samme.

Fruen. Hm! Hm! Er min Broder kommen?

Mariane. Ja, han kom med Herr Geldhammer.

Fruen. Godt! Naar de øvrige Gæster ankommer, kan hun sige til dem, at jeg strax skal have den Ære at hilse paa dem. hurtig ud.

Mariane. Hvilket Liv! Hun haaner mig til døds. Og dog taalte jeg gjerne Alt, naar kun jeg vidste hvor Peter . . . Peter ind. Affides: Ah! Retfærdige Himmel! Der er jo Peter! Dog, nej! Det kan ikke være ham.

Peter affides: Mariane! Hun kjender mig ikke. Jeg vil prøve hende. højt: God Aften, smukke Barn! Hvor Du ser bedrøvet ud! Er der Noget gaaet Dig imod?

Mariane. Al ja, Herre! affides Hvor han ligner ham.

Peter. Kjæresten har været Dig utro?

Mariane. Nej, Herre! Utro kunde min Peter aldrig være, men han er forsvunden, ingen har seet ham siden i Søndags. Blot der ikke er tilstødt ham en Ulykke!

Peter. Na, han morer sig maaste. Lad Du ham flybe og tag Dig en Anden. Jeg er rig, hovedrig, jeg synes godt om Dig, vil Du være min Hustru! Sig ja, og Du skal ikke komme til at fortryde det.

Mariane. O! De spørger Herre!

Peter affides: Hvad! Hun vakler! højt: Det er mit Alvor. En hellig Tilbøjelighed til Dig har fæstet Bo i mit Bryst, bliv min og jeg vil lægge Alverdens Statte for Din Fod.

Mariane. Nej aldrig! Vel er Peter fattig, men han har min Tro, og det Løfte, jeg gav ham, vil jeg ingenfinde bryde!

Peter affides: Den kjære Pige! højt: Na, med Tiden glemmer Du nok den Galsfrands. Endnu engang tilbyder jeg Dig min Haand og mit Hjerte, begge skulle tilhøre Dig!

Fruen ind. Ah! Man fornøjer sig nok. Char= mant! sagte til Mariane: Pak sig strax ud af mit Hus!

Mariane ud.

Peter. En lille Spøg, min Frue.

Fruen. Som er tilgivet og glemt! Wilson og Geld=hammer ind.

Wilson. Kjære Kaninstok! Kom! Du maa min= sandten i Røstume! Hvad vil Du være?

Peter. Matros! Der er jeg i mit Element.

Begge ud.

Fruen. Bedste Geldhammer! Jeg er i en ube= hagelig Forlegenhed, idet jeg har glemt at høre de nød= vendige Kontanter til Festen i Aften. Bevis mig den Tjeneste at laane mig 500 Rdl.

Geldhammer. Kjære Frue! Det er mig desvære . . . .

Frue. Nok, min Herre! De bejler til mig og betænker Dem desuagtet paa at laane mig en sliig Bagatel!

Geldhammer. Bagatel! Bagatel!! Ja saa!! Hør! Hvad vil De sige, hvis jeg iasten skaffer Dem selv Fru Fortunas Pung fra denne Krøjsus, som kalder sig Kaninstok, han skal nok have faaet den af vedkommende høje Dame selv. Kan jeg det, ere vi saa enige? Jeg har aftalt det Fornødne med Deres Broder. Det skal nok lykkes.

Frue. Top! Fortunas Pung for min Haand.

Geldhammer. Tør jeg udbede mig en Bids med min Tilkommande?

Frue. Med Fornøjelse! Begge ud. Pause.

Under de følgende Scener høres dæmpet Dandsemusik. Carnevalsgjæster passere forbi i Baggrunden)

Peter i Matrosdragt, ind. Nej, denne Dragt vækker Grindringer hos mig om mit Hjem. O! Mine Forældre! Mariane! Jeg vil bort, hjem til min lille, venlige Stue.

Wilson ind. Naa, Gamle, hvordan morer Du Dig?

Peter. Jeg vil afsted, jeg har ingen No! Giv mig min Træffe.

Wilson. Du kan faa den i Garderoben. Peter ud.
Hahaha! Nu springer Bomben! Geldhammer ind.

Geldhammer. Victoria. Jeg har den!

Wilson. Bravo! Blot vi nu kjendte Trylleordet!

Geldhammer. Det skal vi nok faa fat i. Vi maa holde paa denne gamle Nar, som følger med Kanin-

stok som hans Skygge. Den Fyr kjender sikkert Hemmeligheden og tro mig, vi skal nok faa den pillet ud af ham.

Peter i Selskabsdragt, hurtig ind. Min Herre! Der var en Pung i min Frakkelomme! Selskabet samles efterhaanden.

Geldhammer. Saa er den der vel ogsaa endnu.

Peter. Nej, den er borte!

Geldhammer. Hvormeget indeholdt den Pung?

Peter. Ingenting!

Geldhammer. Hahaha! Saa faar De den nok!

Peter. Og dog var det hele min Gjendom!

Geldhammer. Hvad for Noget? De ejer . . .

Peter. Ikke en Skilling.

Geldhammer. Hvad behager! Og saa vover De at trænge Dem herind i et glimrende Selskab, i en nitid Areds! Paf sig strax han Landstryger!

Selskabet. Paa Borten med ham! Ud med den Fyr!

Peter. Ohøj! Blæser Vinden fra den Kant! I vil slaas! Kom an, I Stabejser! Her er Arme, som har været med før, I skal nok faa Jer Lyst styret!

Wilson. Vil han nu gaa sin Vej, ellers bliver han sat ud af Politiet!

Peter. Naar saaledes! Tajada! Farvel med Jer og Tak for godt Selskab! ud.

Alle. Hahaha! Hvilken storlaaet Frakthed! Det er uhørt! Det er Skandale!

5. Akt.

Decorations: Ole Kaninstofs Stue i Ryboder.

Personerne: Ole, Gertrud, Mariane; (senere: Søren, Peter, Raffadue, Capriciosa, Dryader, Undiner og Havmænd).

Ole. Den stakkels Dreng!

Gertrud. Naa, naa, Fatter! Li nu stille! Vi ere ullykkelige nok iforvejen. Du maa ikke stående mere.

Ole. Du har Ret, Mutter! Vi maa se at muntre os lidt op. Vi vil have en Bise, Du. Trut og Mariane maa synge med.

Mariane. Vist ikke, nej, Fader!

Ole. Vist saa, jo, min Tos; nu lægger jeg for.

Sang Nr. 3.

Mel.: Og Odin han sendte Hermoder afsted (Runzen).

Jeg priser ej Stormænd, thi der er jo nok,
Som Skjald for de Rige vil være;
Jeg elsker den faste, men fattige Stof,
Og ihuger til Ryboders Vre.

Alle.

Vi ihuge til Ryboders Vre.

Ole.

Kong Kristian den Fjerde har Ryboder reist,
At Somanden Hvile kan finde,
Paladser er sjunkne, men Rybo'er har kneist,
De stånde saa fast som hans Minde.

Alle.

De stånde saa fast som hans Minde.

Ole.

For Trost og Gudslyst er de et Ly,
 Mens Fredrik med Kristian stifter;
 Den danske Matros staar blandt Vaabnens Gyn
 Saa tapper som Nyboders Stifter.

Alle.

Saa tapper som Nyboders Stifter.

Søren ind. Nej, det er dog et rædsomt Vejr!

Alle. Har Du set ham?

Søren. Jeg mødte Lange-Vars fra Tulipangade og
 spurgte om han havde set Noget til Peter. „Nej,
 gu har jeg ej," sagde han, „jeg kommer lige fra Kris-
 musjes, der er Dans i Aften, men der er han ikke," og
 saa gik han.

Ole. Naa, og saa? Hvad ved Du om Peter da?

Søren. At han ikke er hos Krismusjes, det er
 det Hele.

Ole. Hum! Naa det er det! Kjender Du min Næve?

Søren. Na, Fader! Du maa ikke slaa!

Mariane. Han er borte.

Gertrud. Min stakkels Peter!

Ole. Prr! Ikke det Kløneri, det hjælper jo ikke
 det bitterste. Følg mit Exempel, min Tøs! Syng en Vise!

Mariane. Gode Fader! Nu er jeg ikke i Humør
 til at synge.

Ole. Syng, min Tøs, siger jeg; det giver Bedre-
 kvælgelse. Syng Peters Vise, den om Flaget! Syng, ellers
 bliver jeg gal i Skralen.

Sang Nr. 4.

Mariane.

Højt fra Toppen nu Blodslaget vajer,
 Fjendens Glæde stolt i ærmer sig der,
 Nu klart omborde -- Død eller Sejer,
 Thi Danmark Kampens Vojen er.
 O, Fædreland! Din skjønne Sommer
 Sodt tryller Grindringer frem.
 Min Pige kalder

Peter udenfor:

Og jeg kommer
 Til mit Hjem, mit elskede Hjem!

Mariane. Det er ham!

Gertrud. Min Dreng! Min Peter!

Peter ind. Her er jeg!

Mariane. Denne Dragt! Det var ham!

Ole. Hvad! Det var Dig, som ikke vilde fjendes
 ved Din gamle Fader,

Peter. Ja, det var mig, men dengang var jeg rig,
 nu er jeg fattig og . . .

Ole. Gaa, Du ubarmhertige Søn! Gaa! Gaa!

Peter. Det vil jeg ogsaa Faar! Jeg har selv stød
 mig ud af dette Hus. Jeg vilde kun se Jer endnu en
 Gang, bede Jer om Tilgivelse, bede Mariane om at glemme
 mig, og gaa gaa ombord paa et Skib for aldrig mere at
 se mit Fædreland!

Gertrud. Peter! Min Søn! Min gode Dreng!
 Vil Du forlade Din gamle Moder?

Ole. Bort fra ham! Han kommer først hjem, naar Pungen er tom, saa ere vi ham gode nok. Og hvor fik Du alle de Penge fra?

Peter. Spørg mig ikke! Du vilde tro, at jeg fortalte Dig et Eventyr. Jeg ejede alle Jordens Skatte, kun maatte jeg ikke dele dem med Jer.

Ole. Og det kunde Du — — — Gaa! Du er ikke min Søn!

Peter. Fa'er! Jeg har fortjent min Straf, og jeg vil gjøre Bod for min Synd. Jeg vil vandre ud i Verden, alene, forladt. Kun Mindet om Jer skal følge mig. Farvel alle I, som jeg har elsket saa højt, Farvel for evigt.

Gertrud. Fa'er! Høft han er Dit Barn! Hvor kan Du nænne . . .

Ole. Naa! Kom Dreng! Glem! Tilgiv!et!

Søren. Hurra for Freden!

Peter. Fader! Moder! Mariane! Tak! Bessignet være vort lille Hjem! Her er dog bedst at være. Hvor jeg er glad og let om Hjertet! Bort med denne Frakke! Den minder mig kun om min Dom og min Brøde! ud.

Kaffadue ind. God Aften. Endelig fandt jeg da hvor De boer. Jeg har den! Hurra! Jeg har den!

Peter i Dragt fra 1. Akt, ind. Hvad har De?

Kaffadue. Pungen! Fortunas Pung! Alverdens Rigdom!

Peter. Hvorledes har De . . .

Ole. Hvad er det for noget Snak! Hvad vil det sige?

Peter. At jeg igjen er bleven rig!

Kakkadue. Ser De, denne Geldhammer holdt mig indeluffet, fordi han troede at jeg kjendte det hemmelige Ord, hvorved han kunde faa Pungen til at gjøre Gavn, men De kan tro, at jeg pudsede ham. Jeg takkede ham i Aftes ud i Frederiksberghave og bildte ham ind, at han maatte gaa ned i Kanalen, holde Pungen ud over Vandet og raabe tre Gange paa Feen. Det gjorde han, men ligesom han begyndte at raabe, snappede jeg Pungen og gav ham en dygtig Duffert i Tilgift. Saa løb jeg min Vej og han barede sig nok for at løbe efter mig, for han havde nemlig ingen Klæder paa. Pungen har jeg her til Dem.

Peter. Behold den! Jeg vil ikke anden Gang sælge Lykken for Rigdom.

Ole og Gertrud. Peder! Du er en god Dreng!

Slutningstableau.

Capriciosa omgivet af Dryader og Undiner.

Capriciosa.

Du sejred! Ej ved Rigdom eller Glands
 Du fra en trofast Brud Dig lod bortrive,
 Ej Capriciosa kan en Sejerstrands
 Til Lon Dig, muntre danske Søgut, give —
 Men, hvor Du stævner hen paa Bølgen blaa,
 Skal Lykken stedse om din Vimpel hæve,
 Din Kjel skal trygt igjennem Faren gaa,
 Naar vildt sig Bølgerne mod Skyen hæve!

Sang Nr. 5.

Mel.: Vist stolt paa Rodans Bølge.

Alle uden Peter.

Id Bølgens Vej Du hente
Fra Kinas fjerne Strand
En Skat til dem som vente
Dig i Dit Fædreland.
Med Haabet for Dit Dje
Og Frejdighed i Bryst,
Du Havet kjaekt skal pløje
Med høj og mandig Lyft.

Vejsledning.

Til Opførelsen af „Capriciosa“ benyttes Arkene Nr. 104, 109, 114, 120, 122, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157 og 158.

Til 1. Akt anvendes Ark 109 som Bagtæppe; Kulisser paa Ark 120; Luftjouffit (Ark 114); et større Sæstykke med Frederiksborg Slot og foran dette et Sæstykke med Vand og Nabred (begge paa Ark 158) anbringes tversover Scenen foran Bagtæppet. Fuld Belysning; det dæmmer efterhaanden og Dekorationen vises i Aftenbelysning.

2. Akt. Hertil Arkene 151*), 152 og 153. Et Flortæppe kan anvendes foran Dekorationen. Fuld Belysning, som af og til blændes med farvede Glas. Paladset i Baggrunden oplyses stærkt bagfra.

3. Akt. Som Bagtæppe Ark 109; som Mellemtæppe Ark 122; Kulisser paa Ark 120; et Sæstykke med Havehegn og Vaage tversover Scenen i Baggrunden. Fuld Belysning.

4. Akt. Arkene 156 og 157. Fuld Belysning.

5. Akt. Ark 154 som Bagtæppe; ibrigt kun Tæppetulisser. Scenen lidt mindre end sædvanlig. Lidt dæmpet Belysning.

Figurene til Slutningstableauet opstilles paa Sæstykker med Vand (Ark 114) saaledes som Modeltegningen paa Ark 155 viser. Som Baggrund benyttes Horizont (Ark 109); Arkene 152 og 153 kan anvendes som Mellemtæpper. Tableauet oplyses stærkt og kan vises i veglende Farvespil.

De til Opførelse af „Capriciosa“ nødvendige Apparater og Rekvizitter faaes paa „Souslorens“ Kontor, Rjobmagergade 39, hos Litograf Alfred Jacobsen.

*) Paladset kalferes over paa den til Opførelsen bestemte, i samme Format som Bagtæppet tilstaaene, „Løsrangpap“. Først efter at hele Paladset er udstaaet, oplæbes Bagtæppet paa Rappen; de ved Udstieringen fremkomne løse Stykker af Paladset limes fast paa Bagsiden. Saa snart alt er tørt kan Bagtæppet benyttes. Ved at anstafte et ekstra Exemplar af Bagtæppet kan Kalferingen spares.

